

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 8

Dimecres, 9 de febrer de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 6, primera reunió

Í N D E X

Composició

de meses de comissions

Lectura

de la declaració de la Mesa del Parlament de condemna de l'atemptat terrorista del dia 21 de gener de 2000

Designació

de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Proposició de llei

de modificació de la Llei 2/1995, del 6 d'abril, de la iniciativa legislativa popular (presa en consideració)

Proposició de llei

de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals (presa en consideració)

Proposició de llei

de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu (presa en consideració)

Proposició de llei

sobre la creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida

Designació

de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa

Preguntes**Interpellació**

al Consell Executiu sobre les empreses elèctriques

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política industrial, especialment pel que fa al sector metal·lúrgic al Vallès Occidental

Interpellació

al Consell Executiu sobre els centres dependents de la Direcció General d'Atenció a la Infància

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment en relació amb la contaminació per purins i nitrats

Interpellació

al Consell Executiu sobre els nous reptes en política mediambiental

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció primària de salut

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de concertació de serveis sanitaris

Interpellació

al Consell Executiu sobre la creació i la reorganització dels departaments del Govern de la Generalitat

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts.

1. Composició de meses de comissions (10:05)

El president comunica la constitució de les comissions permanents de legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat; sobre el Procés d'Equiparació Dona-Home; per la Societat de la Informació, i la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya. El secretari primer en llegeix la composició de les meses.

9

2. Lectura de la declaració de la Mesa del Parlament de condemna de l'atemptat terrorista del dia 21 de gener de 2000 (tram. 401-00005/06) (punt primer de l'ordre del dia.) (10:07)

La secretària primera llegeix el text de la declaració.

9

3. Designació de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-0001/06) (punt segon de l'ordre del dia.) (10:09)

El secretari segon llegeix els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris: Sr. Jaume Pagès i Fita, Sr. Eugeni Pérez-Moreno i Pallarès, Sr. Miquel Reniu i Tresserras, Sra. Imma Tubella i Casadevall i Sr. Jaume Vilalta i González, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Sr. Xavier Folch i Recasens, Sr. Juan José López Burniol, Sr. Jordi Menéndez i Pablo, Sr. Jordi Sánchez i Picanyol i Sra. Mercè Sala i Schnorkowski, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Armand Querol i Gasulla, pel Grup parlamentari Popular; Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

9

El president, a sollicitud dels portaveus dels grups parlamentaris i havent constatat que el nombre de diputats presents -127- és superior al que estableix la Llei com a quòrum de decisió, proposa que llur elecció es faci per assentiment, la qual cosa és acceptada per unanimitat.

9

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 2/1995, del 6 d'abril, de la iniciativa legislativa popular (tram. 202-00005/06) (punt tercer de l'ordre del dia.) (10:11)

Presentació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

10

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

11

Posició del G. P. Popular: Sra. Mejías Sánchez.

12

Posició del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi: Sr. Vallès i Casadevall.

12

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.

13

Posició del grup presentant: Sr. Ribó i Massó (IC-EV), que, tot seguit, n'anuncia la retirada.

14

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt quart de l'ordre del dia i la inclusió d'un nou punt: Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu, presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana, que proposa que sigui debatut després del punt setè, la qual cosa s'aprova per assentiment.

14

5. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals (tram. 202-00026/06) (punt cinquè de l'ordre del dia.) (10:38)

Presentació: Sr. Boya i Alós (S-CC).

14

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Font i Montanyà.

15

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

15

Posició del G. P. Popular: Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.

16

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Casadesús i Barceló.

16

Se sotmet a votació la presa en consideració, la qual resta invalidada per un problema tècnic.

17

<i>S'esdevé un diàleg arran del resultat de la votació entre el president i el Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S-CC), el qual proposa que aquesta es repeteixi a mà alçada. El president ho accepta.</i>	18
<i>Votació: rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.</i>	
6. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals (tram. 202-00029/06) (punt sisè de l'ordre del dia.) (11:07)	
<i>Presentació: Sr. Sirera i Bellés (P).</i>	18
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Ribó i Massó.</i>	19
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.</i>	20
<i>Posició del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi: Sr. Sans i Pairutó.</i>	21
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt.</i>	22
<i>El Sr. Sirera i Bellés (P) intervé per contradiccions.</i>	24
<i>Votació (11:44): rebutjada per 11 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.</i>	24
7. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu (tram. 202-00031/06) (punt setè de l'ordre del dia.) (11:42) (retirada)	
<i>Presentació: Sr. Llana i Cortina (S-CC).</i>	24
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
8. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu (tram. 202-0021/06) (nou punt de l'ordre del dia de la convocatòria) (11:52) (retirada)	
<i>Presentació: Sr. Ausàs i Coll (ERC).</i>	25
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Font i Montanyà.</i>	27
<i>Posició del G. P. Popular: Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.</i>	27
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Casadesús i Barceló.</i>	28
<i>Posició dels grups presents: Sr. Llana i Cortina (S-CC), que, alhora, anuncia la retirada del punt setè de l'ordre del dia. Tot seguit, el Sr. Ausàs i Coll (ERC), també anuncia la retirada de la Proposició presentada pel seu Grup parlamentari.</i>	30
9. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00008/06) (punt vuitè de l'ordre del dia.) (12:24)	
<i>Presentació conjunta: Sr. Ridao i Martín (ERC) i Sr. Recoder i Miralles (CiU).</i>	30
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Boada i Masoliver.</i>	33
<i>Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.</i>	34
<i>Posició del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi: Sra. Tura i Camafreita.</i>	35
<i>Votació (13:10): aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i una abstenció.</i>	37
10. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida (tram. 252-00006/06) (punt novè de l'ordre del dia.) (13:11)	
<i>Presentació: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-EV).</i>	37
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sra. Porta i Abad.</i>	38
<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.</i>	38
<i>Posició del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi: Sra. Geli i Fàbrega.</i>	39
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Borràs i Solé</i>	39
<i>Votació: aprovada per assentiment.</i>	40
11. Designació de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00002/06) (punt desè de l'ordre del dia.) (13:27)	
<i>La secretària primera llegeix l'article 66.1 del text refós de la Llei 6/1981, de 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de la Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.</i>	40
<i>Tot seguit, el secretari segon llegeix el nom dels membres proposats pels grups parlamentaris: Sr. Josep Maria Bertran i Soler, Sr. Enric Castellnou i Alberch, Sr. David Marca i Cañellas, Sr. Francesc Sánchez i Archs i Sr. Gerard Serra i Martínez, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Sra. Marina Bru Purón, Sr. Xavier Guitart</i>	

i Domènech, Sr. Josep Mòdol i Piferré, Sra. Montserrat Nebot i Roig i Sr. Antoni Poveda Zapata, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Eva Navarrete Izquierdo, pel Grup Parlamentari Popular; Sr. Daniel Condeminas i Tejel, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Ignasi Riera i Gassiot, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds: 40

El president, a sollicitud dels portaveus dels grups parlamentaris i havent constatat que el nombre de diputats presents és superior al que estableix la Llei com a quòrum de decisió, proposa que llur elecció es faci per assentiment, la qual cosa és acceptada per unanimitat. 40

————— **12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa** (tram. 300-00137/06) (punt onzè de l'ordre del dia.) (13:31)

Formulació: Sra. Baig i Torras (S-CC). 41

Resposta: consellera d'Ensenyament. 42

Rèplica: Sra. Baig i Torras (S-CC). 43

Contrarèplica: consellera d'Ensenyament. 44

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts.

————— **13. Preguntes** (punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (16:32)

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre el finançament del transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 317-00018/06)

Formulació: Sr. Rull i Andreu (CiU). 44

Resposta: president de la Generalitat. 45

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions del fins ara conseller de la Presidència amb relació a la insolidaritat del concert econòmic basc (tram. 317-00019/06)

Formulació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 45

Resposta: president de la Generalitat. 45

Repregunta: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 46

Segona resposta: president de la Generalitat. 46

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions preses pel Consell Executiu amb relació a la construcció del camp de golf de Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 317-00023/06)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-V). 46

Resposta: president de la Generalitat. 47

Repregunta: Sr. Boada i Masoliver (IC-V). 47

Segona resposta: president de la Generalitat. 47

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre el finançament de les obres de l'Eix Transversal (tram. 317-00027/06)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S-CC). 48

Resposta: president de la Generalitat. 48

Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S-CC). 48

Segona resposta: president de la Generalitat. 48

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre la remodelació del Govern després de la dimissió del conseller de la Presidència (tram. 317-00028/06)

Formulació: Sr. Fernández Díaz (P). 49

Resposta: president de la Generalitat. 49

Repregunta: Sr. Fernández Díaz (P). 49

Segona resposta: president de la Generalitat. 49

————— Pregunta al Consell Executiu sobre els talls en el subministrament elèctric (tram. 310-00014/06)

Formulació: Sr. Barceló i Roca (S-CC). 50

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 50

Repregunta: Sr. Barceló i Roca (S-CC). 50

Segona resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 51

—	Preguntes al Consell Executiu sobre el seu capteniment en relació amb la modificació del decret de matriculació d'alumnes, especialment pel que fa a l'ensenyament obligatori (tram. 310-00020/06) i sobre les seves propostes en relació amb la modificació del decret de matriculació d'alumnes, especialment pel que fa a l'ensenyament obligatori (tram. 310-00021/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	51
	<i>Resposta:</i> consellera d'Ensenyament.	52
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	52
	<i>Segona resposta:</i> consellera d'Ensenyament.	52
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el traspàs de la Direcció General de Formació d'Adults al Departament d'Ensenyament (tram. 310-00022/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	52
	<i>Resposta:</i> consellera de Benestar Social.	52
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	53
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les conseqüències de la fallida voluntària de l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00026/06) i sobre el seu capteniment en relació amb l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00027/06)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	53
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el túnel d'Horta, de Barcelona (tram. 310-00028/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	53
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	53
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	54
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	54
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la constitució del Consell Català de la Formació Professional (tram. 310-00029/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Baig i Torras (S-CC).	55
	<i>Resposta:</i> consellera d'Ensenyament.	55
	<i>Repregunta:</i> Sra. Baig i Torras (S-CC).	55
	<i>Segona resposta:</i> consellera d'Ensenyament.	55
—	14. Interpellació al Consell Executiu sobre les empreses elèctriques (tram. 300-00139/06) (punt dotzè de l'ordre del dia.) (17:26)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	55
	<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	57
	<i>Rèplica:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	58
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	59
—	15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial, especialment pel que fa al sector metal·lúrgic al Vallès Occidental (tram. 300-00129/06) (punt tretzè de l'ordre del dia.) (17:57)	
	<i>Formulació:</i> Sr. López Bulla (S-CC).	60
	<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	61
	<i>Rèplica:</i> Sr. López Bulla (S-CC).	62
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	63
—	16. Interpellació al Consell Executiu sobre els centres dependents de la Direcció General d'Atenció a la Infància (tram. 300-00007/06) (punt catorzè de l'ordre del dia.) (18:16)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	63
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	64
	<i>Rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S-CC).	66
	<i>Contrarèplica:</i> consellera de Justícia.	66
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	

17. **Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment en relació amb la contaminació per purins i nitrats** (tram. 300-00011/06) (punt quinzè de l'ordre del dia.) (18:47)

<i>Formulació:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	67
<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	69
<i>Rèplica:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	70
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	71

18. **Interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes en política mediambiental** (tram. 300-00034/06) (punt setzè de l'ordre del dia.) (19:18)

<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	72
<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	74
<i>Rèplica:</i> Sr. Sr. Fabregat i Vidal (P).	76
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Medi Ambient.	76

19. **Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció primària de salut** (tram. 300-00037/06) (punt dissetè de l'ordre del dia.) (19:52)

<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	78
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	79
<i>Rèplica:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	81
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	82

20. **Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de concertació de serveis sanitaris** (tram. 300-00047/06) (punt divuitè de l'ordre del dia.) (20:25)

<i>Formulació:</i> Sra. Gassó i Closa (S-CC).	83
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	84
<i>Rèplica:</i> Sra. Gassó i Closa (S-CC).	86
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	86

21. **Interpellació al Consell Executiu sobre la creació i la reorganització dels departaments del Govern de la Generalitat** (tram. 300-00072/06) (punt dinovè de l'ordre del dia.) (20:55)

<i>Formulació:</i> Sr. Ridaó i Martín (ERC).	87
<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	89
<i>Rèplica:</i> Sr. Ridaó i Martín (ERC).	90
<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	91

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 6.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA

1. Lectura de la declaració de la Mesa del Parlament de condemna de l'atemptat terrorista del dia 21 de gener de 2000. Tram. 401-00005/06. Mesa del Parlament. Substanciació.

2. Designació de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Tram. 284-00001/06. Grups parlamentaris. Designació.

3. Proposició de llei de modificació de la Llei 2/1995, del 6 d'abril, de la iniciativa legislativa popular. Tram. 202-00005/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 19).

4. Proposició de llei de suport a les unitats familiars. Tram. 202-00019/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 37).

5. Proposició de llei de creació de la marca de qualitat «Pirineus» per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals. Tram. 202-00026/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 57).

6. Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals. Tram. 202-00029/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 59).

7. Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu. Tram. 202-00031/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 5, 7).

8. Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Tram. 270-00008/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 86).

9. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la SIDA. Tram. 252-00006/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

10. Designació de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya. Tram. 284-00002/06. Grups Parlamentaris. Designació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa. Tram. 300-00137/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les empreses elèctriques. Tram. 300-00139/06. Sr. Joan Puigercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial, especialment pel que fa al sector metal·lúrgic al Vallès Occidental. Tram. 300-00129/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre els centres dependents de la Direcció General d'Atenció a la Infància. Tram. 300-00007/06. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment en relació amb la contaminació per purins i nitrats. Tram. 300-00011/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes en política mediambiental. Tram. 300-00034/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció primària de salut. Tram. 300-00037/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de concertació de serveis sanitaris. Tram. 300-00047/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la creació i la reorganització dels departaments del Govern de la Generalitat. Tram. 300-00072/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral. Tram. 302-00001/06. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 10, 78).

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals. Tram. 302-00003/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 10, 80).

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament. Tram. 302-00002/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 10, 79).

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les finances públiques. Tram. 302-00004/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: BOPC, 10, 80).

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya. Tram. 302-00005/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (Presentació: BOPC, 10, 81).

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de Llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000. Tram. 302-00006/06. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 10, 81).

26. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, aquesta presidència es complau a saludar molt cordialment els nous diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: la il·lustre senyora Meritxell Borràs i Solé, l'il·lustre senyor Francesc Iglesias i Sala i l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech i Cantó.

Composició de meses de comissions

Per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta presidència comunica que han estat constituïdes diverses comissions. Demano a la secretària primera que doni compte de la composició de les meses respectives. Prego la seva lectura.

La secretària primera

Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat: president, Joan Maria Vallvé i Ribera; vicepresident, Àlex Masllorens i Escubós; secretari, Jordi Ausàs i Coll.

Composició de la Comissió Permanent de Legislatura sobre el Procés d'Equiparació Dona-Home: presidenta, Joaquina Alemany i Roca; vicepresidenta, Maria Assumpta Baig i Torres; secretària, María Caridad Mejías Sánchez.

Comissió Permanent de la Legislatura per la Societat de la Informació: presidenta, Teresa Serra i Majem; vicepresident, Carles Pellicer i Punyed; secretària, Maria Àngels Esteller Ruedas.

Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya: president, Daniel Sirera i Bellés; vicepresidenta, Meritxell Borràs i Solé; secretari, Joan Manuel Jaime Ortea.

El president

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment al Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Lectura de la declaració de la Mesa del Parlament de condemna de l'atemptat terrorista del dia 21 de gener de 2000 (tram. 401-00005/06)

El primer punt de l'ordre del dia és: lectura de la declaració de la Mesa del Parlament de condemna de l'atemptat terrorista del dia 21 de gener del 2000. Prego a la secretària primera que en doni lectura.

La secretària primera

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 21 de gener del 2000, ha acordat la declaració institucional següent:

«L'opinió ciutadana s'ha vist profundament trasbalsada a primera hora d'aquest matí en conèixer el brutal atemptat perpetrat per ETA a la ciutat de Madrid. La Mesa del Parlament de Catalunya respon a la provocació que vol pertorbar el procés electoral recentment obert i, recollint el sentir dels seus membres i dels ciutadans de Catalunya, expressa, una vegada més, d'una manera enèrgica i radical, la seva condemna del terrorisme i manifesta també la seva solidaritat amb les víctimes de l'atemptat d'avui i amb llurs familiars. Rebutja la provocació terrorista i manifesta que totes les idees són defensables en el marc democràtic, basat en el diàleg, la convivència i la pau. Les bases que sustenten l'Estat democràtic de dret no poden ésser mai hipotecades per l'acció dels violents. I, finalment, expressa la voluntat del Parlament i, amb ell, de tot el poble de Catalunya de continuar treballant per enfortir la unitat d'acció de tots els demòcrates davant del terrorisme.»

El president

Moltes gràcies.

Designació de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00001/06)

El segon punt de l'ordre del dia és la designació de dotze membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

D'acord amb l'article 4 de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell, cal la majoria de dos terços dels diputats de la cambra.

El secretari segon donarà lectura dels noms que hi han estat proposats pel grups parlamentaris. Prego la seva lectura.

El secretari segon

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió han estat proposats el senyor Jaume Pagès i Fita, senyor Eugeni Pérez-Moreno i Pallarès, senyor Miquel Reniu i Tresserras, senyora Imma Tubella i Casadevall, senyor Jaume Vilalta i González.

Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, els senyors Xavier Folch i Recasens, el senyor Juan José López Burniol, el senyor Jordi Menéndez i Pablo, el senyor Jordi Sánchez i Picanyol i la senyora Mercè Sala i Schnorkowski.

Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Armand Querol i Gasulla.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Joan Manuel Tresserras i Gaju.

El president

Moltes gràcies.

Atès que la Mesa ha constatat que són presents un nombre de membres superior, amb escriu, a la majoria requerida per l'article 4 de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de la Corporació, per a l'elecció dels membres del seu Consell d'Administració, i a proposta unànime dels portaveus dels grups parlamentaris, es proposa que l'elecció sigui feta per assentiment.

Moltes gràcies.

No havent-hi cap objecció ni cap oposició, per tant, queden designats membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió els candidats proposats pels grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El quòrum d'aquesta votació per assentiment és de 127 diputats presents.

Proposició de llei de modificació de la Llei 2/1995, del 6 d'abril, de la iniciativa legislativa popular (presa en consideració) (tram. 202-00005/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el següent: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 2/1995, del 6 d'abril, de la iniciativa legislativa popular. Per a presentar-la té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Aprofito l'ús de la paraula per felicitar el conseller senyor Triadú, que avui s'estrena en les seves funcions, i perquè, a més, com que els grups parlamentaris ens n'hem assabentat en primer lloc pels mitjans de comunicació, doncs, el vull felicitar cordialment, perquè no havíem tingut altra oportunitat legal i institucional de fer-ho.

Nosaltres presentem una modificació d'una llei que està a l'Estatut i que té ja un rodatge limitat, però ben indicatiu de com podem millorar el nostre autogovern. Vostès saben que hi ha en aquesta cambra el precedent de les seleccions esportives catalanes i de la incineració com les dues úniques temàtiques que han estat vehiculades amb iniciativa legislativa popular. Saben que, sortosament..., vam arribar tard, però ens vam afegir a la llarga llista de sistemes autonòmics que disposen del mecanisme d'iniciativa legislativa popular, i també sa-

ben que en aquests moments són diverses les opinions autoritzades que ens diuen que hi han aspectes d'aquest dret que els hem regulat de forma excessivament restrictiva o sense tenir en compte fenòmens moderns.

Em refereixo, en primer lloc, al que significa el nombre de signatures, dada absolutament discutible. Nosaltres proposem un nou paràmetre tan senzill com el que utilitza la Llei electoral per a les agrupacions d'electors: l'1% del cens, cinquanta mil signatures; temes com el termini per recollir aquestes signatures, creiem que si volem interessar la ciutadania en el joc democràtic, seria bo poder donar major temps per exercir aquest protagonisme i passar als cent vuitanta dies com a termini.

Matèries sobre les quals es pot fer iniciativa legislativa popular, i creiem que en l'actual llei hi ha restriccions, com les matèries de tema econòmic, que haurien d'esmenar-se i eliminar-se. Entenem que hi ha una sola matèria que no pot ser objecte d'iniciativa legislativa popular, perquè tampoc ho és d'iniciativa parlamentària, que és el pressupost, tema per tradició de segles reservat als executius davant dels parlaments. En altres matèries, hauria de poder entrar l'acció popular, com qualsevol grup parlamentari. I per últim, creiem que hi ha una temàtica que afecta les incompatibilitats dels promotors, que ha quedat anacrònica.

Hem d'afegir que hi ha moltes altres qüestions que caldria introduir a aquesta reforma. Ja estem molt avançats tots junts –no conec ningú que s'hi oposi– a admetre la signatura electrònica, informàtica en documents actuals. Per què no introduir també aquest mecanisme per iniciativa legislativa popular?

També el fet que en altres comunitats i altres democràcies els promotors poden tenir veu en els parlaments on es legisla. Pensin que, per exemple, això és factible a Galícia. Per què no donar ja –i nosaltres proposem que es faci fins i tot sense reforma legal, amb norma de la Mesa– veu als promotors de la incineració, perquè se'ls senti aquí a la cambra amb els seus arguments? I aquesta veu podria donar-se tant en el tràmit de presa en consideració com en els tràmits de comissió, conegudes les esmenes. Evidentment, no estem parlant d'opinions vinculants, però sí preceptives, i sobretot per evitar el contrasentit –que es pot donar en aquesta cambra– que entri una iniciativa popular i surti una llei en sentit radicalment contrari de la intencionalitat dels promotors. Si més no, que fos això previ al tràmit d'audiència, discussió, com es fa en altres parlaments, amb els que han originat la mesura.

Nosaltres, per últim, voldríem deixar claríssim que, considerant que aquesta qüestió és una qüestió que afecta bàsicament l'autogovern, seria bo que sobre aquesta matèria ens poséssim a treballar de forma conjunta, i per tant i molt en funció de les intervencions, nosaltres ja avancem la nostra disponibilitat a prendre avui mateix aquest compromís.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) Si no n'hi ha, passem a la fixació del posicionament dels diversos grups.

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, entre les moltes propostes que s'han defensat des de baix sobre la participació ciutadana en la cosa pública, hi ocupa un lloc molt destacat la voluntat de fer compatible la dimensió vertical de l'acció política, la relació entre governants i governats, conjuntament amb una nova dimensió, una dimensió que en podríem dir horitzontal, entre iguals, que és la democràcia directa, que va més enllà de la concepció dominant de la política, que és la que emmarca exclusivament l'expressió de la voluntat popular a través dels partits polítics; exclusivament a través dels partits polítics.

Hi ha qui diu que aquest és un plantejament idealista, utòpic. I, segurament, qui ho diu i ho defensa de forma més contundent són algunes elits polítiques molt poc disposades a modificar l'actual sistema de representació per un altre de més participatiu, per un altre en què la participació tingui un joc més decisor. Per això, nosaltres, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, hem defensat tradicionalment –i ho hem fet en aquesta cambra– el paper de la iniciativa legislativa popular, i ho vam fer durant successives legislatures –ho recordaran la majoria de senyories– per reclamar que es fes efectiu quelcom que l'Estatut de l'any 80 preveia, i que, amb un retard incomprensible, l'any 1995, es va fer a través d'una llei, quan l'Estat, l'any 1984, i la pràctica totalitat de comunitats autònomes ja ho havien legislat.

Ho vam demostrar –modestament, si em permeten– en la passada legislatura, el mes de maig de l'any 98, amb una proposició de llei similar a la que avui ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que pretenia la reforma de la Llei 2/95. Una reforma –coincídim i convenim amb el que suara acaba de defensar el senyor Ribó en nom del seu Grup–, una reforma que havia de permetre una lectura innovadora, que revigoritzés aquesta institució, fins avui quasi testimonial en aquesta institució, i superar l'actual normativa catalana, molt rigorosa, massa cautelosa, que sembla, en definitiva, més un instrument de garantia dels partits polítics.

I, avui, entrats ja en l'any 2000, en aquesta sisena legislatura, entenem que no hi ha cap raó per tenir els temors que es van tenir anys enrere, com tampoc no n'hi havia l'any 95, no ens enganyem. No hi ha qui, ni en democràcia ni en aquest Parlament, pensi en el dubtós crèdit democràtic de les experiències plebiscitàries del «tardofranquisme»; no hi ha una necessitat imperativa de consolidar el sistema de partits com a pilar bàsic de la nostra democràcia representativa, com sí hi era fa vint anys; no hi ha perill de desfer el consens assolit precàriament l'any 95, i canviar una llei recent, perquè, efectivament, aquesta és una llei recent, de l'any 95, però és una llei vella, és una llei que s'inspira, i que, de

fet, copia els patrons i els cànons polítics de la transició política.

Dit això, nosaltres hauríem preferit –i ho dic amb tota la cordialitat– que el Grup Parlamentari proposant hagués volgut debatre conjuntament la seva iniciativa amb una altra de tenor similar presentada pel nostre Grup Parlamentari en aquesta mateixa legislatura.

Ja avanço des d'ara que nosaltres hi votarem favorablement, a la presa en consideració; que intentarem, en el tràmit de ponència, de millorar i ampliar alguns extrems, i des d'ara ja vull destacar l'àmplia coincidència amb molts dels seus plantejaments, singularment pel que fa al nombre de signatures: totalment d'acord. A Itàlia, per exemple, amb un cens de 47 milions de persones, s'exigeixen només cinquanta mil signatures; idèntica xifra que la proposada en aquest cas per Iniciativa per Catalunya, per només 6 milions d'habitants del nostre país.

Pel que fa al termini de recollida de signatures, totalment d'acord amb la possibilitat d'ampliar substancialment aquest termini; és pràcticament impossible en aquests moments de recollir les signatures en noranta dies. Ara, particularment, ens sembla tant o més important, juntament amb aquests dos aspectes que ens planteja aquesta iniciativa –ens sembla tant o més important, ho repeteixo–, per exemple, destacar alguns aspectes que no contempla aquesta Proposició de llei, com per exemple evitar l'exigència d'un text articulat per comptes d'una formulació genèrica, com hi ha a altres països, com a la Confederació Helvètica.

També proposem d'evitar la reiteració i l'excessiu rigor formal que suposa exigir una memòria explicativa –ja hi ha una exposició de motius i un text articulat que és prou explícit–, o, per exemple, la seva mateixa lectura per un secretari de la Mesa en comptes que ho faci un representant del mateix grup promotor.

Volem també que en aquest treball, en aquesta discussió en ponència, tots plegats puguem arribar a l'acord de treure aquesta discriminació, inacceptable al nostre entendre, que suposa inadmetre una iniciativa popular quan ja hi ha una altra iniciativa similar en curs; que suposa, per exemple, que s'inadmetin iniciatives populars que recaiguin sobre matèries que estan mancades d'homogeneïtat entre elles mateixes. És aquesta, senyories, una exigència que no hi és per a cap altre titular de la iniciativa legislativa. No hi és per al Govern, ni hi és per als diputats ni els grups d'aquesta cambra. I, per tant, ens sembla una pretensió que excedeix les funcions legislatives i de control polític d'un parlament democràtic.

Una altra discriminació, la causa impeditiva basada en la identitat o equivalència amb anteriors iniciatives populars, és també un element molt discutible de la nostra llei. O tots moros, o tots cristians. És a dir, si el Govern i els diputats poden plantejar reiteradament en aquesta cambra iniciatives de títol similar, nosaltres creiem que també els grups promotors ho poden fer, i encara més: que el debat s'iniciï amb una lectura per un dels secretaris de la Mesa, sense que cap membre de la comissió promotora hi pugui intervenir –cas que, per

exemple, es permet a l'Aragó—, ens sembla, en aquest cas, una discriminació també innecessària.

I el darrer aspecte preocupant —i amb això acabo, senyories— és l'impediment que la comissió promotora pugui retirar la iniciativa popular quan així ho desitgi, quan entengui que alguna esmena introduïda en el seu tràmit pugui desvirtuar el contingut inicial de la proposta. Ens sembla que és una paradoxa el fet que es pugui girar autènticament la truita, que es pugui girar el mitjó, i, per tant, ens sembla perfectament lògic que aquella iniciativa que va entrar amb un propòsit i amb un esperit concret no pugui variar substancialment en la seva tramitació.

Per tots aquests motius, i per molts d'ells que són coincidents amb la iniciativa que avui se'ns planteja pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el nostre Grup Parlamentari ja avança, senyories, el seu vot favorable a la presa en consideració.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el posicionament del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora María Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la iniciativa legislativa popular és un procés de participació ciutadana que es va regular per llei en un acord unànim de tots els grups d'aquesta cambra l'any 95. És, per tant, una llei recent, que desenvolupa una disposició estatutària, i també l'article 87.3 de la Constitució espanyola.

En un procés de caire extraordinari s'estableix que la iniciativa legislativa popular sigui exercida pel poble de Catalunya, de forma directa, instant el Parlament perquè es regulin per llei aquelles matèries que afecten un tema determinat.

La Llei del 15 de març de 1995 és una llei aprovada per la unanimitat de tota aquesta cambra, i en els cinc anys de vigència no ha demostrat en cap moment la seva inoperància com per fer necessària una modificació. Tampoc considerem que hagin canviat tant les circumstàncies que es donaven en el moment de la seva aprovació, que ens facin creure en la necessitat de modificar-la, ja que en aquells casos que se n'ha fet ús, com el cas de la Llei de seleccions esportives o la Llei de residus, ha posat de manifest tant la seva importància com la seva agilitat, tractant-se de dues lleis importants.

Per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Verds es planteja la seva modificació en uns punts que varen ser bàsics en el moment de la seva elaboració. Llegint els debats de la ponència es veu clarament que els moments de més gran controvèrsia estan referits als que avui es planteja modificar, per als quals no hi ha, encara, ni en trobem, raons que els justifiquin, per la qual cosa el Grup Parlamentari Popular hi votarà en contra, en base a les següents al·legacions:

El primer punt de modificació està referit a la supressió, com a matèria reservada, de la planificació general en matèria econòmica de la Generalitat de Catalunya. Tant la Constitució espanyola com l'Estatut de Catalunya estableixen que hi ha determinades matèries que no poden ser objecte d'iniciatives legislatives populars. Aquesta modificació contradiu expressament el que disposa l'article 87.3 de la Constitució espanyola, que estableix que es limitarà l'exercici de la iniciativa popular a la matèria econòmica i tributària, raó per la qual aquesta modificació ha de ser necessàriament rebutjada.

La segona modificació ve referida al nombre de signatures necessàries per presentar una proposició de llei, i no entrarem en una polèmica de quin és el nombre de signatures que seria el correcte, i en quin termini s'han de recollir, però sí que pensem que, en aquell moment, totes les forces polítiques van arribar a l'acord que fossin seixanta-cinc mil, les signatures, establint, d'aquesta manera, un tant per cent adequat a la població de Catalunya, i considerem que reduir-les facilitaria que arribessin al Parlament de Catalunya iniciatives de caire molt minoritari i que no estarien avalades pel sentir d'una bona part del poble de Catalunya, desvirtuant, d'aquesta manera, l'esperit d'aquest procés.

El tercer punt de modificació fa referència a la inadmissibilitat per coincidència de matèries en tràmit davant del Parlament. És una qüestió bastant òbvia, ja que no es pot regular dos cops sobre un mateix tema, i així ho expressa el redactat de la Llei.

Per part del Grup Parlamentari Popular manifestem el nostre posicionament en contra, i considerem que la Proposició de llei de modificació de la Llei 2/95, del 6 d'abril, de la iniciativa legislativa popular, no té cap tipus de justificació. Flexibilitzar les seves formalitats, que es varen aprovar com a fruit d'un consens de tots els grups, no és altra cosa que un intent de limitar la potestat legislativa i la capacitat representativa d'aquest Parlament, que és la institució més important i representativa dels catalans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, senyores i senyors diputats, entre els objectius del seu programa electoral, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi van incorporar una vegada més un objectiu doble d'abast polític: per una banda, acostar els ciutadans i les ciutadanes a les institucions, i promoure la participació d'aquests ciutadans i ciutadanes en la vida política.

Tenim, doncs, la convicció que és positiu fomentar la implicació de la ciutadania en l'elaboració de les polítiques públiques i també participar en l'elaboració legislativa que formalitza aquestes polítiques públiques.

Creiem que d'aquesta forma es complementa, i sovint també s'estimula, l'acció de govern.

Però pensem, igualment, que tota iniciativa en aquesta direcció queda molt més reforçada i queda molt més legitimada si es recolza en un acord ampli entre forces polítiques que comparteixen el mateix esperit i comparteixen la mateixa actitud. Per això opinem que la iniciativa de modificar una llei com la que regula la iniciativa legislativa popular, que va ser elaborada amb un ampli consens i que va ser aprovada també d'aquesta manera, hauria de sorgir de l'acord previ d'aquelles forces polítiques que comparteixen el seu esperit, perquè d'aquesta manera podem evitar que això es converteixi en un pretext d'escaramussa parlamentària, en comptes de convertir-se, efectivament, en un progrés respecte a la renovació del nostre sistema democràtic.

Sense entrar en el fons dels arguments que s'han presentat per justificar la modificació de la Llei, i que estem disposats a examinar en la tramitació que sigui oportuna, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi s'abstindrà en la votació sobre la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, deixant ben clar que el seu esperit és participar en qualsevol iniciativa conjunta que es proposi la rectificació d'aquells aspectes que l'experiència hagi demostrat que són deficientes o necessaris, o que estiguin necessitats de reforma.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Crec que ens equivoquem, amb tots els respectes. No estem fent un debat sobre la possibilitat... –un fals debat, que seria, o un debat pervers que m'ha semblat intuir–, la discussió entre la democràcia directa i la democràcia representativa, i m'ha semblat intuir com si es volgués dir que la democràcia directa, que és bona, positiva, és un tipus de democràcia excelsa, i que la democràcia representativa, aquella dels partits polítics i de les urnes, és com una miqueta espúria; l'autèntica, l'autèntica és la democràcia directa. I aquest seria un debat fals, aquest seria un debat pervers, perquè de democràcia directa, que jo estic totalment d'acord, totalment d'acord que val la pena potenciar –i si m'ho permeten jo els recomano un llibre que es diu *La profesora*, de la Núria Font, de la Universitat Autònoma de Barcelona, en què, a part dels referèndums i de l'ILP, de la iniciativa legislativa popular, recomana vuit altres sistemes de democràcia directa, que jo crec que serien molt aplicables, i jo els suggereixo que hi pensem de forma conjunta.

Però aquest no és el tema d'avui, el tema d'avui és: fa cinc anys, d'acord amb el mandat constitucional i estatutari, vam aprovar una llei, la d'iniciativa legislativa popular. Com ho vam fer? Ho vam fer en una ponència conjunta –era obligatori– i per unanimitat –per unanimitat. I en aquesta unanimitat cada grup, tots els grups

de la cambra varen cedir, òbviament, les seves pretensions per arribar a aquesta unanimitat. I així, les seixanta-cinc mil signatures no surten de l'aire del cel; uns en demanaven cent mil, els altres cinquanta, i els altres trenta-cinc, i es va arribar a seixanta-cinc, i es va fer la unanimitat. I, cíclicament, al cap de tres anys, els dos grups minoritaris, Iniciativa i Esquerra Republicana, volen retornar a les seves esmenes: a les trenta-cinc mil i a les cinquanta mil signatures. És legítim? Oh, i tant si és legítim!, però jo demano un exercici de coherència. Per què? Perquè les seixanta-cinc mil signatures i la mecànica operativa per a l'autenticació d'aquestes signatures ja la vam establir per unanimitat! I si ara fa tres anys no teníem experiència, ara en tenim una, d'experiència: tenim la Llei d'incineració de residus, tenim la Llei de les seleccions esportives catalanes! Que hi ha hagut algun problema? Absolutament cap, problemes menors.

Escolti'm, si hem de discutir si els membres de la comissió promotora han de tenir les incompatibilitats dels parlamentaris de Catalunya o només el règim d'inelegibilitat... Sí, però això són aires del cel, en el fons del fons, les dues coses que estem discutint són: nombre de signatures i mecanisme d'autenticació. I a això s'hi va arribar per unanimitat. I em sembla poc lògic que després d'una experiència de cinc anys, quan aquesta experiència ha estat positiva –ha estat positiva– i ha estat excel·lent, s'hi vulgui retornar. Per això nosaltres hi votarem en contra com vam fer fa tres anys, i em sembla que és un vot de coherència.

I, si volen vostès, en parlem un altre cop i refem la unanimitat amb uns altres paràmetres, però el que no val és que després de gaudir de la unanimitat, cada dos per tres, tornar a retreure les esmenes, que, en el fons, i en funció i en ares d'aquesta unanimitat, es van atribuir.

Perquè –ho repeteixo un cop més– la democràcia directa i la iniciativa legislativa popular, jo crec que són només per dos supòsits. Mirin, el diputat, l'exdiputat d'aquest Parlament, el senyor Benet Tugues, al qual aprofito per desitjar un restabliment complet, va dir, fins i tot en l'últim debat ara fa un parell d'anys, que fins i tot era un fracàs. El fet que una iniciativa legislativa popular arribés a bon port seria un fracàs per part dels diputats i diputades d'aquest Parlament, perquè no haurien estat sensibles, en les seves múltiples iniciatives legislatives, de recollir allò que la iniciativa legislativa popular feia. Jo crec que la frase és exagerada. Crec, simplement, que la iniciativa legislativa popular és un mecanisme complementari, un mecanisme extraordinari. Per què? Per superar un insòlit impossible, impensable veto d'una cambra, les diputades i diputats de la qual no volguessin tractar un tema, o bé al contrari, perquè en funció d'aquesta àmplia recollida de signatures es doni reforç a una iniciativa que, òbviament, els parlamentaris ja faríem, que és el cas de les seleccions esportives catalanes.

En qualsevol cas, sigui per reforçar, sigui per impedir un veto, mai, senyores i senyors diputats, podem confondre els plec de signatures amb els vots a les urnes; això queda clar: mai. I, per tant, em sembla que rebaijar els plec de signatures potser voldria dir ganes d'algun grup de fer entrar el clau per la cabota i d'aconse-

guir, a través dels plec de signatures, el que no donen les urnes.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat... Demana la paraula, senyor Ribó, per...?

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president, per respondre les propostes de ponència conjunta i per fer una proposta a la cambra.

El president

Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Sí. Nosaltres retirem la Proposició de llei en ares d'aquesta voluntat que s'ha expressat per part de diversos grups de treballar-ho conjuntament, i espero que ho fem amb més rapidesa que l'altra vegada, que vam trigar quinze anys; amb la mateixa rapidesa que en un any vam modificar la Llei del Parlament per introduir la moció de censura..., per introduir, perdó, la dissolució del Parlament, en mans del president.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tant, queda retirada.

Modificació de l'ordre del dia

A aquesta Presidència li ha arribat la sollicitud de dos grups parlamentaris per alterar l'ordre del dia. El primer és el de posposar per a una altra sessió plenària el punt número 4, que és la Proposició de llei de suport a les unitats familiars. I, a la vegada, se sollicita que sigui inclosa la Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu. Donat que hi ha una altra iniciativa parlamentària en la sessió d'avui que correspon al número 7 de l'ordre del dia, proposo que aquesta segona iniciativa sigui posada en el número 8, i al seu moment presentaré als grups si ho volen tractar conjuntament o no. Prego que aquesta alteració, si és aprovada per assentiment, doncs, sigui manifestat, i si no la sotmetriem a votació.

Moltes gràcies. Queda proposat, per assentiment, aquest canvi de l'ordre del dia.

Presca en consideració de la proposició de llei de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals (tram. 202-00026/06)

El punt cinquè és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de la mar-

ca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals. Aquesta Presidència vol fer avinent que ahir li va ser demanat, per part del diputat proponent, que es pogués expressar en aquesta cambra en aranès. Entenent el sentiment general de la cambra que és una riquesa per al nostre país aquesta varietat, aquesta Presidència així ho va acceptar. Per tant, prego a l'illustre senyor diputat Francesc Xavier Boya que tingui la paraula per defensar aquesta Proposició de llei.

El Sr. Boya i Alós

Senhor president, senhors, senhores deputats, reclami, en primèr lòc, dera sua paciència e consideracion entà escotar ad aquest deputat en tot permeté-li d'expressà-se ena sua lengua occitana; un hèt, certament, pòc frequent en aquest Parlament e, malurosament, tanben diria ena rèsta deth territòri occitan. Per tant, comprendre'n era responsabilitat des pògues persones qu'en aquest moment parlam aquesta lengua, tà hè-la servir, subertot, en un lòc tant especiau com aquest, on repòse era volentat democratica deth pòble catalàn.

Per tant, demori qu'aquesta exposicion, que serà brèu e concisa, pogue, se ben dilhèu non èster dera sua totau comprension, sí qu'apelle, diguéssem, per un costat, ara importància qu'a aquesta iniciatiua parlamentària qu'aué presentí, et tanben ara sua sensibilitat envers aqueres lengues qu'aué son minoritzades, com ei eth cas dera nòsta.

Passant dejà ara question que motive era mia intervencion les diré que ei cert qu'en Pirenèu, especiauement eth torisme de montanha, a creishut d'ua forma espectacular, subertot especiauement en quauques des nòstes comarques, se ben ei vertat qu'eth torisme ei present com ua activitat economica ath long e ample de tot eth Pirenèu, sigue en forma de torisme rurau, de torisme culturau, de torisme actiu e, per supòst, dilhèu, en aqueth qu'aué per aué ei producte estrelha en aqueres comarques que compden damb installacions que permeten era sua practica qu'ei eth torisme de nhèu, especiauement er esquí. Aquesta evolucion economica que, se me permeten, jo en diria ua revolucion economica des nòsti territòris, a permès produir eth neishment d'ua petita indústria artesanau e indústria agroalimentària que vò créisher ara ombra d'aquest sector des servicis. Aquest jo diria qu'ei un hèt important, ei un hèt substanciau entath futur deth nòste Pirenèu, e totun pensi que plantege quauqui interrogants ara ora d'envisatjar eth futur. E, per tant, me permeti adreçà-les as senhors e senhores deputats tres preguents que pensi que son un shinhau era filosofia de çó qu'embarre aquesta iniciatiua parlamentària. Jo'ls demanaria si aué per aué eth Pirenèu a possibilitats de garantir un producte en torisme de montanha que hage opcions de mantier o de mantenguè-se en aquerò que poderiem nomenar ua nauta gama de qualitat? Se reaument auem ua marca que definisque aquest producte més enlà des nòstes frontères? Se auem, per un aute costat, garanties de qu'eth creishment toristic de quauques zònes pirenenques, de quauques comarques especificques ajude a que dirèctament o indirèctament se produisque un reequilibri deth territòri, e sustot, dilhèu, un repartiment d'aquesta riquesa?

Era respòsta, ath mèn parer, ei negatiua e que non, per tant, des deth grop PSC-Ciutadans pel Canvi, proposam que entà botjar era creacion d'ua marca Pirenèus serie ua resposta ad aguesti interrogants de considerable trascendència tath futur deth nòste Pirenèu. E ei per açò que consideram qu'ei de besonh crear aguest organisme, e que per aquerò sotmetem aguesta Proposicion de lei ara sua consideracion. En tot cas, tanben demoram qu'era aportacion des grops pogue enriquir en procès legislatiu aguesta iniciatiua, perquè, en definitiua, de çò que se tracte ei d'aufrir en aguest territori esturments que siguen vàlids, com e dit adès, entà procurar çò qu'a d'éster un desenvolupament economic e subertot un desenvolupament sociau.

Gràcies senhor president; senhores e senhors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? No n'hi ha. Passem, per tant, al posicionament dels diversos grups. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Parlem molt de reequilibri territorial i de la necessitat de garantir que totes les persones tinguin les mateixes oportunitats, visquin on visquin, de manera que no es vegin obligades a abandonar els seus pobles i les seves terres, i que puguin tenir un millor accés a l'educació, la sanitat, la cultura, com qui viu a la ciutat, però resulta que el dret bàsic per aconseguir tot això és el dret a guanyar-se la vida, el dret a l'ocupació, i a la gent del Pirineu els ho estem posant una mica difícil. Entre altres coses perquè la inversió que l'Administració hi fa no és proporcional a les necessitats que tenen, i perquè en alguns indrets hi han arribat els especuladors que fan negoci, ells, sense que els guanys econòmics repercuteixin en la zona.

Per part de determinats sectors se'ns ha volgut fer creure que per fer revivre el Pirineu l'única opció és la construcció de pistes i més pistes d'esquí, i d'apartaments i més apartaments, cosa que, més que ajudar, en algunes zones els està hipotecant el futur, perquè s'està portant a terme una degradació del paisatge igual que la que va tenir lloc a la costa uns quants anys enrere, i per la qual ara tots ens posem les mans al cap.

Hem de buscar, doncs, alternatives més sostenibles, més compatibles amb la conservació de l'entorn, i que amb la promoció necessària permetin que la població de la zona s'hi pugui guanyar la vida tot l'any, i no només els tres o quatre mesos que estan obertes les pistes d'esquí.

Com més diversifiquem aquestes alternatives, més possibilitats hi ha que algunes d'elles tinguin èxit; és allò de no posar tots els ous en el mateix cistell. Els productes turístics agroalimentaris i artesanals i, en concret, la marca de qualitat Pirineus, poden contribuir notablement a la recerca i promoció d'aquestes alternatives, i com més aviat ens posem a treballar, millor.

És per això que donem suport a la tramitació de la Proposició de llei per a la creació de la marca de qualitat Pirineus.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Altre cop, després que a l'anterior legislatura no fos admesa a tràmit la Proposició de llei de creació de la marca de qualitat Pirineus, presentada i defensada llavors pel diputat socialista —de manera impecable—, el senyor Joan Ganyet, tornem avui a debatre aquesta iniciativa, que estem convençuts que ha de reportar uns enormes avantatges per a les comarques de muntanya, per a les comarques del Pirineu, en general.

El nostre Grup, per descomptat, ja anuncia que votarà favorablement la Proposició de llei de creació d'aquesta marca de qualitat Pirineus, en primer lloc perquè ens creiem de debò l'esperit i la lletra de la Llei d'alta muntanya. La Llei d'alta muntanya estableix que cal un enfocament global i diferenciat per tal de solucionar els problemes d'unes comarques de muntanya sovint massa febles en el seu teixit socioeconòmic i que, en conseqüència, aquestes comarques, el que precisen és un tractament especial i diferenciat. Som partidaris de la creació d'aquesta marca de qualitat com un organisme fomentador, com un organisme impulsor d'una denominació d'origen pròpia per a productes turístics, per a productes agroalimentaris de les comarques del Pirineu català, així com impulsor i difusor, també, de la comercialització d'aquests productes agroalimentaris i del turisme rural, del turisme cultural que es deriva d'aquesta zona.

L'activitat agroalimentària artesanal a les comarques de muntanya ha esdevingut, de fet, en els darrers anys de manera molt i molt especial, un autèntic fenomen socioeconòmic de gran importància, que ha de comptar amb tot el suport del Govern de la Generalitat, atès que és una activitat, per descomptat, altament respectuosa amb l'entorn natural i, a més a més, perquè fomenta de manera clara el manteniment, l'assentament de població en molts nuclis que es troben, en aquests moments, a les portes ja del seu tancament definitiu.

Cal, en conseqüència, incentivar i regular les activitats complementàries a les explotacions agràries, com és la transformació de productes agroalimentaris artesanals, i també abocar tots els esforços en el foment del turisme rural i cultural. La creació d'una marca de qualitat pròpia és, sens dubte, un pas molt i molt important també per al desenvolupament integral de les comarques del Pirineu en el seu conjunt; una marca de qualitat estrictament avalada i controlada pel seu consell regulador així ho ha de permetre.

Prendre en consideració la Proposició de llei que avui ens presenta el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi és

un pas, sens dubte, endavant, prou significatiu en el camí d'aturar l'augment dels desequilibris territorials entre els diferents sectors productius de les comarques del Pirineu i d'aturar, també, la dinàmica demogràfica clarament a la baixa, la dinàmica del despoblament dels nuclis rurals de les comarques del Pirineu.

El nostre Grup –ho repeteixo– votarà favorablement la proposta, perquè, en certa manera, podem dir que també en som promotors, com així ho proposem amb la Proposició de llei de desenvolupament de les comarques del Pirineu, que es substanciarà en aquesta mateixa cambra i en aquest mateix ordre del dia, més endavant.

Pensem que el Govern de la Generalitat ha de ser el motor, ha de ser l'impulsor, primer, conjuntament, per descomptat, amb la societat civil, amb els ens locals, amb l'Administració local, amb les institucions privades, per tal que la marca de qualitat Pirineus no quedi dins del calaix, no quedi com un mer titular i doni resposta justa i precisa a les expectatives que la seva creació, sens dubte, doncs, ens obrirà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputades, el Grup Parlamentari Popular hi està d'acord, amb les reflexions que s'han presentat per part del ponent del Grup Socialista i per part del ponent d'Iniciativa per Catalunya, i estem d'acord que s'han de dur a terme, des d'aquesta cambra, totes aquelles activitats que puguin aconseguir el desenvolupament sostenible de les comarques del Pirineu, donat el procés contradictori de desenvolupament que han tingut aquestes comarques del Pirineu.

Ara bé, tot i això, nosaltres creiem que l'aprovació de la marca de qualitat per als productes agroalimentaris i per als productes turístics, així com artesanals, que es proposa en aquesta Proposició de llei, no és una mesura en el sentit de poder aconseguir aquest impuls dels productes de la marca Pirineus. I els ho explicaré, senyors i senyores.

No és l'element més idoni, creiem, per tres causes. En primer lloc, per una causa territorial. L'article 3 d'aquesta Proposició de llei afirma que l'àmbit territorial d'aquesta llei és les comarques d'alta muntanya. Doncs bé, nosaltres creiem que tots aquells productes que puguin portar la marca Pirineus no solament són aquells productes dels Pirineus catalans, sinó també dels Pirineus francesos, d'Andorra i de la part del Pirineu aragonès. Per això creiem que el fet d'utilitzar en exclusivitat la marca Pirineus per a aquests productes d'aquestes comarques de la llei d'alta muntanya no és l'instrument més idoni, tot i que partim de la reflexió que les lleis d'ordenació territorial i l'ofertament del conseller Duran ens van permetre en les noves reflexi-

ons de l'estructura territorial de les comarques de Catalunya.

També creiem que no és l'instrument idoni en el sentit que no s'han de crear més organismes autònoms. S'està proposant, amb aquesta Proposició de llei, crear organismes autònoms a través de consells reguladors. I nosaltres recordem a la cambra que organismes com l'Institut, per exemple, de la Vinya i del Vi, que es van crear amb molta il·lusió, doncs, no han estat realment del profit que hauríem desitjat, donat que les analítiques, per exemple, s'estan donant a actuacions externes.

Ara bé, nosaltres defensem totes aquelles denominacions de qualitat pròpies i d'especialitats de les comarques del Pirineu, com per exemple les denominacions de qualitat –que en la Resolució del 92 es van treure de la Vedella dels Pirineus catalans, de les denominacions de qualitat del Formatge de l'Alt Urgell i de la Cerdanya –l'any 92–, de les denominacions de qualitat de la Mantega de l'Alt Urgell i de la Cerdanya. Per què? Perquè creiem, com bé deia també l'historiador Rovira i Virgili en la *Història general de Catalunya*, quan esmentava la *Història general* d'Aulèstia, que les especialitats de les comarques, per exemple, de la vall del Capcir i de les comarques de la Vall d'Aran tenen unes especialitats en els seus fruits, en la seva producció i en les seves conques que s'han de mantenir.

Nosaltres creiem que hem de romandre en el manteniment d'aquestes especialitats i, encara que l'eina de la marca Pirineus podria ser i ha estat proposada com un dels instruments viables, creiem que ens hem de mantenir aquestes denominacions de qualitat i no crear més generació de burocràcia amb organismes autònoms, tot i que el Grup Parlamentari Popular presenta aquesta reflexió dintre del nou debat d'ordenacions territorials de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Honorable president, senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, que expressi la satisfacció pel fet que van avançant les legislatures aquí, en el Parlament, i podem continuar escoltant diputats, doncs, que parlen en occità. Per tant, jo aprofito per felicitar també el senyor Boya, perquè és un més dels diputats que, com deia, avançant les legislatures, ens permet a tots escoltar l'occità aquí, en el Parlament.

Bé, centrant-me ja, doncs, en la Proposició de llei, per part del Grup de Convergència i Unió, jo els podria dir que nosaltres compartim el fons, l'esperit de la Proposició de llei que se'ns presenta, que ens presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi –crec que també hi havia una iniciativa similar per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya–, però no en el fons, i per diferents motius que jo ara els intentaré explicar.

El fons: perquè l'aposta per la millora de la qualitat dels productes, de tots els productes que tenen el seu origen a Catalunya, i també, per tant, doncs, els del Pirineu, és i continuarà essent un objectiu prioritari de la política –ens consta– del Govern de Catalunya en tots els camps, en el camp industrial, en el ramader, en el de serveis, en l'artesanal, en el de productes turístics, etcètera. I jo voldria, en aquest sentit, reconèixer el gran esforç que s'està fent des del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, el qual jo diria que, en aquest camp de la qualitat, compta en aquests moments amb una gran complexitat de sectors, tanmateix, molt diferents.

A la meua comarca mateix, a la comarca del Ripollès, que és una comarca de muntanya, podria posar sis o set exemples d'empreses de diferents sectors que estan apostant clarament per la qualitat, no només en el procés de millora de la qualitat, sinó en la millora de la qualitat del producte final que s'obté, començant per empreses que el seu objectiu és donar feina a gent amb disminució, continuant per empreses que es dediquen al camp de la restauració –per exemple, els dos establiments hotelers més importants de la comarca del Ripollès estan apostant per la qualitat–, passant per empreses, doncs, que en aquests moments estan produint i estan fabricant productes agroalimentaris, fins i tot agències de viatges i algunes empreses el sector de les quals no té res a veure amb productes agroalimentaris, per exemple, el sector de la metallúrgia.

Per tant, doncs, nosaltres, els deia, estem totalment d'acord que cal fer una aposta per la qualitat, però això creiem que ha d'incloure tot un ventall ampli de productes.

Ara, pel que respecta a la Proposició de Llei que vostès ens presenten, nosaltres hi ha algunes coses amb les quals no podem estar d'acord. Per exemple, a l'article primer vostès proposen la creació d'un nou organisme que estigui adscrit al Departament de la Presidència i nosaltres creiem que això no seria positiu; més organismes creiem que no contribuirien a l'objectiu que vostès proposen.

D'altra banda, des d'un punt de vista turístic, la marca Pirineus és una marca que es fa servir; el mateix ens de promoció turística de la Generalitat l'està fent servir; les diputacions de Lleida i Girona, concretament, també en fan ús, i no considerem, doncs, que sigui necessari introduir més aquesta marca.

D'altra banda, si agafem –també s'ha dit abans– un àmbit territorial més ampli que el català, veiem que aquesta és una marca que abasta, doncs, zones del Pirineu de la part espanyola –el País Basc, Navarra, l'Aragó–, o també de la part francesa; per tant, creiem que l'àmbit territorial hauria de ser més ampli.

Un altre, des del nostre punt de vista, i n'he fet esment una mica abans: la qualitat de les empreses turístiques no és un producte fragmentable amb criteris territorials. Els processos de qualitat, nosaltres entenem que han de ser orientats des de la perspectiva de cadascuna de les modalitats de l'empresa turística, i abans donava alguns exemples del Ripollès.

Pel que fa als productes alimentaris, jo em llegia abans d'intervenir avui aquí la intervenció que va tenir

l'il·lustre diputat senyor Gavín. Per tant, no els en tornaré a parlar i no els repetiré l'exemple pràctic, i jo diria que molt pedagògic, que va posar sobre el xolís del Pallars, la llonganissa o la llonganissa seca, com es diu a Lleida, o fins i tot la secallona de la Cerdanya, però sí que jo crec que és difícil pensar que podríem trobar..., així com amb la marca turística sí que podem trobar un producte turístic homogeni per a tot el Pirineu a grans trets, és difícil trobar un producte o molts productes agroalimentaris homogenis a tot el Pirineu, amb els mateixos ingredients, amb el mateix procés d'elaboració i amb la mateixa reglamentació.

A part d'això, jo crec que hi ha uns altres problemes de tipus més legal, com pot ser el dret comunitari, que deixa clar que les denominacions o marques de qualitat únicament poden referir-se a les característiques de qualitat intrínseca del producte agrícola o dels aliments, independentment de qualsevol altra consideració i... Resumint: nosaltres creiem, doncs, que els productes agroalimentaris són o representen un conjunt de productes heterogenis i que seria difícil poder-los encabir en aquesta marca de qualitat.

Finalment, pel que fa als productes artesanals, que era una altra de les branques que s'esmentava a la Proposició de Llei, productes artesanals no alimentaris, en aquests moments està en tràmit d'elaboració d'un decret que regula l'activitat artesanal a Catalunya i la seva corresponent ordre de desenvolupament. Amb el present Decret es pretén crear el marc legal adequat que permeti instrumentar mesures per tal de fomentar i promocionar les empreses artesanals, vetllar pel manteniment i prestigi, la qualitat del producte artesanal i sostenir la seva producció, alhora que fomentar el desenvolupament d'aquest sector en extensió. Aquest Decret serà de protecció a l'activitat artesanal que es desenvolupi dins de l'àmbit territorial de Catalunya.

Per tant, doncs, per tot aquest conjunt de raons que jo els he donat, nosaltres no considerem adient la creació d'una marca només per a la zona del Pirineu, ja que –hi insisteixo una vegada més– per als productes artesanals, però també per als agroalimentaris, l'àmbit d'actuació que es proposa és massa ampli i els productes massa heterogenis, i, a nivell pràctic, nosaltres ho veiem força inviable.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, posarem aquesta Proposició de Llei a votació.

Comença la votació. (*Remor de veus.*)

Un segon. Tornem a començar. (*Pausa.*)

Aquesta Proposició de Llei ha sigut rebutjada per 58 vots en contra, 57 a favor i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

Senyors diputats, veient que hi ha queixes sobre el funcionament mecànic de la votació, la tornarem a repetir. Esperin-se un moment... (*Remor de veus.*) No, no, no,

esperin-se; ja els avisaré i els diré quan comença la votació. Esperin-se un moment.

Comença la votació. (*Remor de veus.*) Perdó? (*Picaments de mans i remor de veus.*) Senyors diputats, torneu a tenir queixes de diputats que no han pogut manifestar la seva voluntat en aquest sentit. (*Forta remor de veus i pausa.*)

Primer, prego als senyors diputats que posin, tots, la targeta en el seu lloc corresponent i que tinguin el llum encès conforme la targeta està posada en el seu lloc. Ara... (*El senyor Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Sí, senyor diputat? Senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, voldria demanar-li que, si aquesta vegada torna a fallar el sistema, féssim votació a mà alçada i per crida.

El president

Li agraeixo la iniciativa. Pot ser a mà alçada sense crida personal, lògicament.

S'inicia la votació.

Aquesta Proposició de Llei ha estat rebutjada per 66 vots en contra, 65 a favor i cap abstenció. (*Remor de veus.*)

Prego, per tant... (*Pausa.*)

Aquesta presidència considera vàlida aquesta votació i, per tant, així constarà. (*Forta remor de veus.*) Moltes gràcies.

El sisè punt de l'ordre del dia... (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor diputat, senyor Nadal, té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí. La simple observació del panell indica que hi ha, efectivament, un conseller diputat que no ha votat, però que també hi ha una diputada del nostre Grup que no ha pogut votar i, per tant, li prego que entengui que ha tornat a no funcionar el sistema; en el cas del senyor Grau, probablement, perquè no tenia la targeta introduïda... (*Veus de fons.*) No ho sé, no ho sé, per problemes tècnics, doncs; per problemes tècnics. El conseller d'Agricultura, senyor Grau, no ha pogut votar; la diputada Marina Geli tampoc no ha pogut votar –probablement per falles del sistema. Li prego que fem la votació de la forma com jo li havia demanat.

El president

Prego als senyors secretaris que es posin en disposició de comptar els vots. Per tant, es torna a repetir la votació a mà alçada dels mateixos senyors diputats.

Vots a favor d'aquesta Proposició de Llei? Prego als senyors secretaris que comptin.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició de Llei ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que posin la targeta com correspon perquè, el sistema, se m'acaba de dir que, tècnicament, funciona perfectament, eh? És a dir que pot ser alguna mancança d'algun senyor diputat en aquest sentit. (*Remor de veus.*)

Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals (tram. 202-00029/06)

Sisè punt de l'ordre del dia: Debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les policies locals. Per a presentar-la, té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, que, probablement, podrem posar l'hemicicle en condicions de poder-lo escoltar. Esperi's un segon. Té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'article 104.1 de la Constitució estableix que la policia està al servei de la protecció de l'exercici dels drets i de les llibertats dels ciutadans per tal de garantir la seva –la nostra– seguretat. En aquest sentit, la Llei orgànica 2/86, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat, configura les policies locals com un cos policial, però els atorga escasses –per no dir nul·les– atribucions de policia de seguretat en el sentit estricte.

No obstant això, en la pràctica, els policies locals assumeixen funcions que l'ordenament jurídic reserva a altres cossos policials, sobre la base del mandat legal que els obliga a intervenir sempre en defensa de la llei i de la seguretat ciutadana.

Com molt bé saben, aquestes funcions són assumides –en els municipis que no disposen de policia local– per personal que desenvolupa les funcions de custòdia i vigilància de béns amb la denominació de «vigilants». La Llei de forces i de cossos de seguretat de l'Estat, en coherència amb la Constitució i la Llei reguladora de bases de règim local, estableix que els municipis «podran crear cossos de policia propis», d'acord amb allò que preveu la Llei orgànica i la legislació, en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya. Així mateix, l'article 51 de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat no atorga a les policies locals el monopoli de les funcions de policia, determinant que, en els municipis on no existeixi policia local, les seves funcions seran exercides per vigilants.

En aquest sentit i en concordança amb la Proposició de llei presentada pel Grup Popular, la disposició transitòria quarta del text refós de la Llei reguladora de bases del règim local, estableix que la policia local només

existirà «en els municipis que tinguin una població superior als cinc mil habitants». L'actual Llei de policies locals utilitza un criteri demogràfic en establir el límit mínim de deu mil habitants per poder tenir un cos de policia local sense requerir l'autorització del conseller de Governació –suposo que ara d'Interior– per poder constituir-lo. Aquest límit ha reduït considerablement la possibilitat de petits i mitjans municipis de poder crear un cos policial, sent els vigilants els qui han hagut de desenvolupar les funcions de seguretat i d'ordre públic, excedint les funcions que, per la seva naturalesa, la Llei els atorga.

Tot i que la Llei de policies locals de Catalunya estableix que els municipis que no disposen de policies locals «podran establir convenis de cooperació amb el Departament de Governació» –ara d'Interior–, per tal que siguin els mossos d'esquadra els que assumeixin aquestes funcions, la realitat és que són els vigilants els qui, sense comptar ni amb els mitjans ni amb la preparació suficients, han d'assumir les competències i les tasques –i les funcions, també– en matèria de seguretat en aquests municipis.

Aquesta modificació de la Llei 16/91, del 10 de juliol, presentada pel Grup Popular, possibilita la integració dels vigilants dins del cos de policies locals en els municipis de més de cinc mil habitants, per tal de poder unificar la seva activitat i equiparar, també, els serveis i les atribucions, i dotar aquests vigilants de tots els mitjans tècnics adients per tal de prestar el servei de seguretat pública en aquestes poblacions amb els nivells de seguretat que l'ordenament exigeix –això, sí–, després d'haver superat un concurs-oposició d'accés restringit.

Amb la incorporació de cinc vocals a la Comissió de coordinació de les policies locals es possibilita, també, que els representants sindicals d'aquest cos puguin participar, per primer cop en la nostra història, en un òrgan de decisió que afecta directament les seves competències i les seves funcions i en el qual no disposen, a hores d'ara, de cap tipus de representació.

Aquesta Llei modifica, també, l'accés a la segona activitat, situació administrativa especial que té per objecte garantir l'eficàcia dels serveis dels integrants en actiu del cos de policia i l'adaptació de la carrera als canvis que pot produir la disminució de les condicions físiques o psíquiques dels agents.

La segona activitat, com deia, possibilita als policies locals que reuneixin uns requisits establerts per reglament, que han d'elaborar els mateixos ajuntaments, a poder passar a prestar serveis complementaris dins del mateix cos adequats al seu nivell i coneixements. Tenint en compte que les actuacions de les policies locals són eminentment operatives i que requereixen determinades aptituds dels seus membres per tal d'assegurar l'eficàcia en el servei, és necessari, com deia, reduir l'edat per poder accedir a aquesta segona activitat dels cinquanta-set als cinquanta-cinc anys.

Es podria argumentar que aquesta Proposició de llei –i, en concret, aquest punt de la segona activitat– vulnera o frena el que és l'anomenada «autonomia municipal», que el nostre Grup defensa. Però cal recordar que nou anys, nou anys després de l'aprovació de la

Llei 16/91, moltes corporacions locals –per no dir totes– no han elaborat un reglament específic sobre aquesta matèria, impossibilitant, per tant, l'accés, o el seu accés, a aquells policies que, per edat i pel grau d'incapacitat mèdica de què pateixen, necessitarien passar a aquesta segona activitat per realitzar tasques de tipus administratiu dins de les policies locals.

Tanmateix, aquesta modificació amplia l'edat, per poder accedir a les policies locals, dels trenta als trenta-cinc anys i determina, també, que serà la Generalitat de Catalunya la que assumeixi el cost –la que assumeixi el cost–, via conveni, de la formació i del curs selectiu, també, de les policies locals a l'Escola de Policia de Catalunya, mitjançant, com deia, aquesta signatura de convenis amb els municipis d'entre cinc mil i deu mil habitants.

Estic convençut, senyores i senyors diputats, que tots els grups d'aquesta cambra coincideixen, en bona part, en tota la part o bé en alguna de les parts d'aquesta Proposició de llei presentada avui pel Grup Popular.

Jo, per tant, m'atreveixo a demanar-los, a tots, el seu vot favorable a la presa en consideració, i em comprometo –com sempre ha fet el nostre Grup– a cercar el màxim consens en el tràmit de ponència, per aconseguir, entre tots, millorar i donar resposta als principals problemes que avui afecten els vigilants, les policies locals de Catalunya i els municipis mitjans i petits de casa nostra.

Per tant, senyores i senyors diputats, prego el seu vot favorable a aquesta Proposició de llei i, després, discutirem per arribar a aquest consens en el tràmit de ponència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si no hi hagués torn en contra, passaríem al torn de posicionament dels diversos grups.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, nosaltres la votarem en contra, aquesta presa en consideració. Li podria dir que pels arguments clavats que han donat vostès a l'anterior presa en consideració de la iniciativa legislativa popular, però no és l'estil d'aquest Grup quedar-se, purament i simplement, a repetir arguments.

Primer, la Comissió de coordinació de policies locals té claríssim, com a norma, treballar per consens.

En segon lloc, vostès presenten una presa en consideració, que ni l'Associació Catalana de Municipis ni la Federació en tenen coneixement, ni amb elles ha estat tractat, i creiem que seria bo que en aquesta casa quan intentem legislar sobre el món local, en primer lloc ens adrecéssim als més interessats de la societat civil, i en aquest cas a un poder institucional democràtic. Per tant, nosaltres voldríem que qualsevol millora possible, com

podria ser el que vostès proposen, la dialoguéssim amb el municipalisme.

Tercer, creiem que el conseller hi té alguna cosa a dir, i per nosaltres seria bo que es convoqués ja des del Govern la Comissió de Coordinació de Polícies Locals, si més no per una raó: que passades les eleccions locals anteriors, del 14 de juny, tothom ja ha nomenat els seus representants i, per tant, hi ha una nova situació on es podria contemplar com un punt, i caldria contemplar-la, tota la temàtica de polícies locals, immediatament.

I, per últim, vostès argumenten que la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat ho restringeix. Bé, més al nostre favor, per què no demanem a gent que està molt propera a vostès, i que avui governa a nivell d'Estat, que anem a la modificació d'aquesta Llei? És ben senzill. Aquesta Llei la van votar vostès..., perdó, al seu dia la van votar el Grup de Convergència i Unió amb el Grup Socialista. Ara governen vostès i, de moment –veurem què passa el 12 de març, però–, en aquest sentit, prenguin el compromís, si més no electoral, que ja que vostès avui argumenten en aquesta cambra que cal canviar-la, m'agradaria sentir per part del Grup del PP –agraeix els seus senyals amb el llapis dient-me que no..., que és veritat, té raó vostè–, no proposen canviar-la, però diuen que restringeix. És clar, si jo crec que una llei restringeix m'imagino que, si sóc coherent, plantejaré obrir-la, no? Per tant, jo li demano si estan disposats a comprometre's, com demanen tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que en el Parlament espanyol, a les Corts Generals, anem a modificar això, i altres coses que, malauradament, al seu dia es van aprovar amb la Llei que restringeix l'autonomia de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, també, com el Grup que ens acaba de precedir, votarà en contra d'aquesta presa en consideració.

Tanmateix, d'entrada, podríem dir que hi ha alguns aspectes, alguns aspectes d'aquesta Proposició de llei, amb els quals nosaltres estem d'acord; sobretot amb l'exposició de motius, perquè quan vostès traslladen a l'articulat de la Proposició de llei molts dels propòsits que hi ha incorporats en aquest preàmbul, evidentment, vostès, jo crec que no han tingut l'encert necessari.

I podem compartir algun dels motius, per tant, que impulsen aquesta iniciativa. Podem coincidir amb l'ampliació de la Comissió de Coordinació de Polícies Locals, donant cabuda en aquest organisme, en aquest òrgan decisor que afecta directament les competències i funcions, evidentment, a les mateixes polícies locals. I estem d'acord també a ampliar l'edat màxima de trenta-cinc anys per accedir al cos; per tant, homolo-

gant les polícies locals amb els mossos i bombers; ens sembla una discriminació innecessària i injusta. També estem d'acord amb la reducció de l'edat per accedir a la segona activitat.

Ara, dit això, hi ha altres aspectes de la Llei que vostès presenten que ens causen una certa perplexitat –i això he tingut oportunitat de comentar-ho personalment amb el mateix diputat proponent–: el criteri demogràfic que vostès utilitzen per determinar la possibilitat d'existència de polícies locals, en contra de l'opció del legislador, actualment de deu mil habitants, és una qüestió que fins ara, que nosaltres sapiguem, no ha suscitat problemes, perquè el Govern sempre ha informat favorablement la possibilitat de constituir polícies locals en municipis de menys de cinc mil habitants.

Vostès modifiquen una disposició addicional de manera que en la redacció final que vostès proposen se suprimeix la prohibició de dur armes de foc als interins en període de vacances. O sigui, la situació és francament curiosa, la que vostès ens proposen, segurament per una deficient tècnica legislativa, però, de fet, en el redactat de la Llei vostès, doncs, ho proposen així, fins i tot estant modificant una disposició transitòria, la tercera, de la Llei de l'any 91, que està esgotada al cap d'un any de la seva entrada en vigor, per tant estem modificant quelcom que des de l'any 92 no existeix.

Ara, dit això, aspectes coincidents o aspectes que no ho són tant –i permeti'm que li ho digui amb tota cordialitat–, sí que hi ha dues consideracions, si m'ho permet: la primera, és que hi ha un cert compromís, un compromís a partir d'un consens en aquesta cambra per abordar una modificació global del marc legal, no només de la Llei del 91 sinó allò que afecta també els mossos d'esquadra, i, per tant, abordar un marc legal homogeni pel que fa a la seguretat a Catalunya.

I també hi ha –segona consideració que li vull fer– un cert acord per operar algunes modificacions puntuals i urgents del marc legal de les polícies locals. Posem-nos d'acord i veurem, en tot cas, el moment i l'oportunitat de fer-ho. Ara, en allò que no és tan urgent, que són moltes de les qüestions que vostès ens plantegen avui, vostès saben –i em dirigeixo al Grup Popular perquè hi ha participat activament, en aquesta discussió en aquesta cambra– que hi ha una inquietud, hi ha una preocupació en el món de la policia local, que passa per plantejar obertament alguns interrogants sobre aquesta nova cultura del servei policial que s'ha encetat a casa nostra, a partir, sobretot, del desplegament dels mossos i de la implantació del nou model policial. I hi ha hagut inquietud pel que fa a la possible desaparició de les polícies locals, a la seva probable evolució –que no és així– cap a una policia residual. Els alcaldes, en aquests moments, desconeixen de forma molt clara quin és el seu paper, tenint en compte que no existeix un sistema d'autoritats clar i definit; hi ha inquietud sobre com s'articularen aquestes dues peces fonamentals del nostre model policial: polícies locals i mossos d'esquadra, mantenint cadascun d'ells la seva particular idiosincràsia i especificitat, però, alhora, també coordinant-les i harmonitzant-les d'acord amb els objectius i l'estratègia, que ha de ser comuna.

I això té especial importància i, és clar, la possibilitat d'implantar un nou model de seguretat propi per a Catalunya no passa per plantejar esporàdicament propostes de llei, com vostès fan, per modificar una llei important, com la Llei de policies locals. I qualsevol proposta com la que avui ens fan vostès toca el moll de l'os del que ha de ser en el futur el nou model de seguretat, un nou model que hem reclamat que sigui més coherent amb les expectatives i amb les necessitats actuals de tots els cossos de seguretat actuants a Catalunya.

I li poso un exemple, si vol vostè, modest, però que pretén il·lustrar aquest argument que li acabo d'esgrimir. Parlem del territori, parlem dels destinataris de la seguretat, perquè vostès estan plantejant un nombre determinat d'habitants en un municipi petit per poder disposar d'una policia local pròpia. A Catalunya hi ha 944 municipis, dels quals 798 tenen menys de cinc mil habitants i hi ha només 19 municipis de més de cinquanta mil habitants.

Bé, el Grup Popular ens planteja de rebaixar el llindar a cinc mil habitants. Temps enrere, la xifra o el llindar utilitzat, per exemple, pel Ministeri de l'Interior per poder implantar la Guàrdia Civil era de municipis de menys de vint mil, i a partir d'aquesta xifra, a partir de vint mil habitants, per implantar la Policia Nacional. Hi ha qui, certament –i no hi estem d'acord– identifica en tants o quants habitants, cinc mil, deu mil, vint mil, cinquanta mil, per justificar la implantació dels serveis policials operatius mínims. Vostè no pot desconèixer –ho dic perquè ja és una realitat del nostre propi model– que, en canvi, des d'un punt de vista tècnic –i ho diuen els entesos, no ho diem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana–, es considera que avui dia no té sentit davant del desenvolupament de les telecomunicacions i de les noves formes d'organització, que fins i tot admeten les *police shops*, és a dir aquestes oficines d'atenció al ciutadà durant unes determinades hores del dia que no fan necessària la implantació d'una estructura o d'uns mitjans materials i d'uns recursos humans fixos. I poso aquest exemple, i segurament aquest és un dels molts elements que hauríem de discutir, i aquest és, segurament, el debat que hauríem de tenir, però avui, per manca de temps, certament no hi podem entrar.

Però algun dia hauríem de tenir clar que no hi ha una mateixa estratègia d'implantació policial, sobretot en un país en què les comarques metropolitanes en sentit ampli encabeixen pràcticament, doncs, quatre milions i mig d'habitants, i a la resta del territori, gairebé al setanta o al vuitanta per cent del territori, doncs, hi viuen la minoria dels habitants d'aquest país, gairebé dos milions d'habitants. I això és important però és particularment important en els pobles més petits: 798 de menys de cinc mil habitants, 753 dels quals en aquests moments no disposen de policia pròpia.

Per tant, tenim un debat pendent. Nosaltres hem reclamat insistentment al Govern –i el Govern ho sap– que cal abordar la modificació del marc legal, i que cal fer-ho amb el màxim consens possible, i el que ens ha de preocupar, i el que ha de centrar preferentment la nostra atenció en el camp de la seguretat entenem que és desenvolupar una organització policial capaç d'aprofi-

tar l'oportunitat que tenim de contribuir amb un bon servei a l'evolució del concepte de seguretat i a la cohesió social.

I aquest és el repte que tenim tots plegats, i per aquests motius, dient-li i repetint-li que hi ha alguns aspectes coincidents de la seva proposta amb el plantejament que nosaltres podríem fer, òbviament no ens sembla el procediment més oportú i més adequat per plantejar aquesta reforma.

I, evidentment, per aquests motius que acabo d'exposar, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de la seva presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Proposició de llei que proposa el Partit Popular a través del diputat senyor Sirera té una virtut, que és que toca un problema que existeix: els vigilants municipals no estan en aquests moments ben enquadrats en el sistema de policia que tenim.

Per altra banda, nosaltres pensem que no és la línia, la metodologia, adequada que s'ha de seguir, i que s'ha d'anar cap a una reflexió global d'allò que amb el temps es veu que s'ha de millorar, i des de la via del consens, com s'ha fet tradicionalment en aquest Parlament, trobar els ajustaments que permetin un encaix millor del que ha de ser el sistema de seguretat en el nostre país, i, en conseqüència, el sistema policial. Repeteixo que això s'ha fet amb consens i hauríem de procurar que en el futur també es fes amb consens.

És cert que en aquests moments els vigilants municipals es troben totalment desubicats. Alguns ajuntaments que no tenen policia local, i que tenen vigilants, i que inevitablement alguna feina els fan fer que no els toca, en funció del càrrec que ells tenen. El senyor Sirera toca aquests punts i nosaltres no podem estar d'acord en tots o no podem estar d'acord en algun dels plantejaments. Intentaré explicar una mica per què.

Com deia el senyor Ridaó, els municipis de cinc mil habitants, i els menors, alguns tenen policies locals o els han reconvergit en vigilants, perquè s'havien acollit a la Llei de bases de règim local que hi havia abans de la Llei de policia del 91. Per tant, en aquest sentit, ja la tenien.

Una altra cosa és que hagin evolucionat i hagin buscat una solució diferent de la que era la policia local, via vigilants, per qüestions econòmiques i per qüestions a vegades també d'altres criteris.

També s'ha de tenir en compte que en aquests casos és opcional, no és obligatori, per tant cada ajuntament ha de prendre la seva decisió. I sobretot una cosa molt important: la filosofia dels ajuntaments i de la Generalitat en aquest sentit és trobar un sistema de seguretat

per a aquests municipis petits que reuneixi o que contempli el binomi d'eficàcia i economia. Tenim un desplegament dels Mossos d'Esquadra i en aquest sentit, si cal incidir per aquí, perquè això hagi de tenir elements qualitius que superin el que hi ha en l'actualitat, fem-ho, però a partir d'aquesta filosofia, a partir d'aquesta filosofia.

Sobre la representació dels policies locals a la Comissió de Coordinació, és correcta; és correcta. El que passa és que nosaltres –i ho diré al final– tenim un plantejament més global i entenem que hauria de ser a partir de tocar tot allò que creiem que puguem millorar en aquest sentit.

La segona activitat. Vostè ha defensat amb arguments la qüestió de la segona activitat. És cert, a partir d'una determinada edat no poden fer segons quines feines policials i han de passar al que se'n diu la segona activitat. Però baixem al terreny de la concreció, senyor Sirera: es pot trobar un ajuntament amb deu policies locals que, per edat, cinc, passin o demanin passar a la segona activitat. Això sol ja crea un problema. A part que sobre la segona activitat, també hauríem de posarnos d'acord sobre què entenem per segona activitat. Jo entendria vigilància de parcs, de museus..., aquelles activitats que no són ja gens policials en el sentit estricte de la paraula.

El tema de l'uniforme i de les armes per a gent que hi ha estat poc temps o interinament és un tema que no hi podem estar d'acord, de cap manera –de cap manera. Els policies han de portar armes, però sabem que això és un tema en què continuament s'ha d'estar alerta, que es passen proves psicotècniques, que els caps han d'estar molt a l'aguait d'aquesta història i que la seguretat té un concepte molt més ampli que no només portar armes per solucionar problemes. I en aquest sentit, que jo vaig estar a la manifestació o a la trobada dels vigilants de Sant Cebrià de Vallalta, amb la diputada senyora Esteller, bé, doncs, una de les coses que em va preocupar, que flotava en l'ambient, era que semblava que per donar un bon servei de seguretat s'havia de portar armes. I això no és gens veritat –això no és gens veritat.

Un altre tema que tampoc es toca i que entenc que s'haurà de contemplar –ja no només en els vigilants, sinó a tot el que són les forces i cossos de seguretat– és el tema de la formació. I en futures intervencions nosaltres plantejarem increment de formació, perquè la formació ha de ser totalment continuada –totalment continuada.

Una apreciació al que vostè diu pel que fa a les despeses de la Generalitat. La Generalitat ja corre amb les despeses de la formació dels mossos quan van a l'Escola de Policia. El que passa –i és cert– és que als ajuntaments, quan un policia entra i guanya les oposicions, han de pagar el sou d'aquella persona durant nou mesos quan està a l'Escola de Policia. En tot cas, això a tothom li pesa, però en aquests moments està establert així.

Un altre aspecte, potser menor, és la continuïtat en el càrrec, perquè aquesta gent..., no pot ser que una persona que hagi fet dos estius de vigilant en un lloc tin-

gui unes restringides per entrar de policia local. És que això no es pot acceptar. Formació, continuïtat, una certa experiència i una avaluació continuada del treball d'aquesta persona.

En tot cas, els socialistes, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, entenem que el problema existeix, que se li han de buscar solucions; entenem que s'han de buscar solucions –ho repeteixo– des d'un marc més global, i en aquest sentit nosaltres som partidaris –ja ho havíem presentat en l'anterior legislatura i hi tornarem ara– d'una llei de seguretat, que és molt més ampli que una llei de policia, el concepte. Una llei de seguretat que es pogués adaptar a la situació actual. Les coses evolucionen. Aquí vàrem fer una llei l'any 91 i una el 94, si no vaig equivocat; es van fer de la millor manera possible, però han anat evolucionant, la societat ha anat evolucionant. L'experiència del desplegament dels Mossos també ens permet fer algunes reflexions sobre com va aquest desplegament; reflexions en sentit positiu, reflexions per millorar un desplegament que per si mateix l'acceptem tots i volem que funcioni.

Per tant –i aquí, senyor conseller, vostè té un protagonisme important–, aquí hem de moure fitxa, en el sentit de parlar-ne i d'avaluar, amb la realitat del territori, amb la realitat del que tenim ara i amb la possibilitat de guanyar eficàcia i economia –jo no em canso de dir el binomi eficàcia/economia en termes de seguretat, perquè són molt cars–, i hem de procurar rendibilitzar al màxim totes les forces que tenim.

Per tant, en aquest sentit nosaltres seríem partidaris d'una llei de seguretat i, després d'aquesta, una llei de policia; llei de seguretat que afectaria l'esquema que té en aquests moments la Conselleria d'Interior, que és: protecció civil, bombers, policia autonòmica i policia local.

Per tant, tenim el marc, tenim les possibilitats i tenim la voluntat. Nosaltres no li votarem aquesta Proposició de llei, però també li reconeixem que vostè ha posat amb la màxima voluntat possible i amb el màxim rigor possible un problema damunt de la taula.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi no votarà la consideració d'aquesta Proposició de llei, entenent que el problema existeix i que se li ha de trobar solucions dintre d'un marc més global, i nosaltres continuarem insistint a buscar adeptes a la nostra proposta d'una llei de seguretat àmplia i que fos totalment adequada al present que vivim en aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula han expressat la seva clara oposició a la presa en con-

sideració d'aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei de policies locals. Això em dona peu a fer una constatació que és òbvia, i és la manca de consens que han fet palès els diferents grups parlamentaris per a la modificació de la Llei.

I aquí cal recordar un fet que realment ja ens ha recordat també el senyor Ribó, i és que, tant en la tramitació i debat de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra com en la de les policies locals, es va prioritzar –i sempre s'ha fet– la voluntat de consens i la necessitat d'avançar a través del debat i de l'acord; acord tant amb les entitats municipalistes com amb els diversos grups parlamentaris d'aquesta cambra. I vostès saben que això no ha sigut fàcil; no ho ha sigut i tampoc ho és ara. Però, tal com es va dir al llarg del debat del Projecte de llei de policies locals el 26 de juny del 91..., deia: «Des de la perspectiva de l'autonomia local i en el marc jurídic actual, pensem que aquesta és la millor llei possible, que defineix un model de policia local viable i a la qual, per tant, donem ple suport.»

Aconseguit, doncs, aquest consens bàsic, crec que hauríem de fer un gran esforç per mantenir-lo, i molt em temo que, en cas de votar afirmativament aquesta presa en consideració, trencaríem aquesta dinàmica tan positiva que realment em sembla que hem de tenir molt en compte. Qualsevol modificació hauria de partir, com també s'ha dit, d'un plantejament global i aprofundit i de la voluntat de consens amb molts organismes, com els municipalistes, i, per descomptat, amb tots els grups d'aquesta cambra.

I és, per tant –ja els ho avanço–, que el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta Proposició de llei. I pensi, senyor Sirera, que aquests són els motius únics i principals, és a dir, aquest ànim de consens i que s'aprofundeixi una miqueta més i no es vagi com..., vull dir, amb presses, ara, a decidir si són uns punts o són uns altres.

Però tampoc seria equànime si no reconegués que el sol fet de la presentació d'aquesta Proposició de llei ja ha estat per si mateix un fet positiu, i per tant mereix el nostre reconeixement. I crec que tots els grups de la cambra estaran d'acord amb mi que de tant en tant és bo plantejar-nos si una llei que hem aprovat fa uns quants anys encara segueix essent adequada en tots els seus articles o si mereix, realment, que sigui modificada. I a fer-ho ens obliga, precisament, la presentació de la seva iniciativa. I no solament ens obliga a replantejar tot aquell articulat, sinó que ens obliga a fer un plantejament molt més ampli i molt més aprofundit sobre la problemàtica global. I permeti'm, però, una consideració general.

Miri, tots els que formem part de la Comissió de Justícia hem rebut ja la convocatòria per al pròxim dia 17, en què hi ha una sol·licitud de compareixença –i cal remarcar que és a sol·licitud del mateix conseller–..., en què ens vol plantejar –i així ho farà– els propòsits de capteniment per als pròxims quatre anys. Pel Grup de Convergència i Unió, aquest fet ja és un motiu suficient com per prioritzar la informació del conseller a qualsevol altra conclusió, que difícilment podria tenir

sense aquesta visió global i de conjunt. Per tant, crec que això també val la pena tenir-ho en consideració.

Unes puntualitzacions, encara, a alguns dels articles plantejats en la seva Proposició de llei.

La primera modificació que vostè planteja es refereix a l'article tercer, sobre el nombre d'habitants dels municipis per poder tenir una policia local. Miri, si bé és cert que la Llei fa una recomanació clara perquè els municipis de més de deu mil habitants tinguin policia local, no ho és menys que mai –mai– s'ha denegat que en poguessin tenir els de més de cinc mil, sempre que hagin assumit els requisits i les autoritzacions pertinents. Arribar a contemplar-ho per als de menys de cinc mil, certament, no és impossible, però potser és d'aquells temes en què cal un estudi previ, per no trobar-nos amb més problemes que els que pretenem solucionar.

El que sí que és raonable és la modificació que vostès plantegen sobre l'edat d'accés a la categoria d'agent, que la Llei contempla en trenta anys i que realment hauria de ser la de trenta-cinc per poder equiparar-se a altres lleis en aquest mateix sentit. I això, vostè sap que el conseller d'Interior s'ha compromès a presentar una modificació puntual en aquesta temàtica. Per tant, es pot dir que pròximament ho tindrem ja solucionat.

I, parlant d'edat, la Proposició que vostès presenten també planteja un altre tema, que és el d'augmentar l'edat de cinquanta-cinc a cinquanta-set anys per passar a la segona activitat. Miri, en aquest tema hi ha un fet que em sembla que és constatable, i és que actualment no és tan important la preparació física en segons quins casos, sinó també la preparació que es tingui, molt més acurada, molt més tècnica, per tirar endavant. I aleshores aquí s'ha parlat també de la formació continuada –això saben que es fa–, i que, per tant, comporta aquesta formació, que la tenen la majoria d'agents de policia, tant de Policia Local com de Policia de la Generalitat. Seria positiu o seria contraproductiu desestimar aquests coneixements? I aquest és un plantejament que queda sobre la taula.

I sí que no puc resistir-me a parlar d'un punt de total desacord, i és la possibilitat que als agents contractats de forma interina per a un període curt de temps se'ls supprimeixi la prohibició de portar armes de foc. Miri, estem parlant dels interins d'aquells municipis –i això és el que diu la Llei–, d'aquells ajuntaments que, per llurs circumstàncies especials, vegin augmentada la influència de visitants durant l'època turística. Jo no em puc imaginar els agents passejant per les platges o per qualsevol indret de la localitat portant armes. Des del meu punt de vista..., ni ho vull pensar ni puc pensar-ho, i ho trobo del tot inadmissible.

I finalment, i per acabar, crec que tenint en compte el respecte a l'autonomia local, la garantia de la protecció de les persones, l'estructura, l'organització i la professionalitat dels agents del cos, tenint en compte tot això, els grups parlamentaris seguirem mantenint l'actitud constructiva que permeti que des de la Generalitat es pugui definir i adequar una xarxa policial catalana coordinada, plenament democràtica, moderna i eficaç.

I és en aquest sentit que el nostre Grup –ho reitero– votarem en contra d'aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, per què em demana la paraula, si us plau?

El Sr. Sirera i Bellés

Per contradiccions, senyor president.

El president

Per contradiccions sobre fets o sobre opinions?

El Sr. Sirera i Bellés

Sobre opinions i fets.

El president

Sobre fets? Si es circumscriu a fets que creu que no s'han dit correctament, té la paraula per un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Únicament dir al senyor Ribó que és cert que el nostre Grup Parlamentari no ha parlat amb la Federació de Municipis ni amb l'Associació per tal de portar aquesta Proposició de llei, però sí que hem parlat amb el sector afectat i hem parlat amb tots els sindicats de policies locals, i hem parlat també amb els vigilants, que al senyor Ribó li recordo que són principalment els afectats també, amb la resta de ciutadans de Catalunya, per aquesta Llei.

S'ha dit també que es bo el consens i que aquesta Proposició que ha fet el Partit Popular no pretén cercar el consens. Jo només vull recordar a la cambra –si m'ho permet, senyor president, i ja acabo– que el 28 de maig del 1998, fa ara vint-i-un mesos, és a dir, quasi dos anys, aquest Parlament va aprovar la Moció 110 de la cinquena legislatura, en què s'instava el Govern a iniciar els estudis i els treballs per elaborar un projecte de llei de seguretat pública a Catalunya. Bé, vint-i-un mesos després, dos anys després, encara l'estem esperant.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passarem ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei.

Donades les anomalies que hi ha hagut en l'anterior votació, aquesta Presidència ha tornat a contrastar si el sistema informàtic funciona, i és així. Podria ser que algun diputat decidís no votar, o podria ser que algun diputat, en allò que és de la seva responsabilitat, que és posar la tarja bé, doncs, no li correspongui. Per tant, en principi, lògicament, el resultat que sortirà..., aquesta Presidència no admetrà, diguem-ne, repeticions.

Moltes gràcies. *(Algú diu: «Molt bé.»)*

Comença la votació.

Aquesta Proposició de llei, en la seva presa en consideració, ha sigut rebutjada per 118 vots en contra, 11 a favor, i cap abstenció.

Passem, a continuació, al punt setè de l'ordre del dia, que, si les senyores i els senyors diputats no hi tenen inconvenient, l'ajuntaríem amb aquell punt nou que s'ha introduït, i el podríem tractar conjuntament.

Preses en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu (tram. 202-00031/06)

Si no hi hagués problema en aquest sentit, prego que ara prengui la paraula, per presentar la Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Llana.

El Sr. Llana i Cortina

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, em complau poder-me dirigir a la cambra, per primer cop, presentant una proposició de llei que planteja la creació d'una eina de planificació per al territori pirinenc, en definitiva, el meu territori.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Com a alcalde d'un petit municipi pirinenc, he patit en més d'una ocasió la manca de sensibilitat envers els problemes endèmics del Pirineu. El temps m'ha ensenyat que, més que una qüestió de mala fe o mala voluntat política, es tractava que, senzillament, enteníem el territori de forma diferent. I els en posaré un exemple. Avui han parlat aquí, a la cambra, de sostenibilitat; sempre que parlem de Pirineu parlem de sostenibilitat. El desenvolupament sostenible és el que satisfà les necessitats del present sense comprometre les necessitats de les generacions futures. Quan parlem amb una òptica pirinenca i veiem que quatre-cents quaranta dels nostres nuclis estan a punt de desaparèixer, en un alt risc, és evident que alguna cosa no estem fent bé i que les necessitats dels habitants d'aquests quatre-cents quaranta nuclis no estan satisfetes. En canvi, quan es parla amb una òptica metropolitana o urbana, s'enfoca tota la força de la sostenibilitat cap a les generacions futures.

Voldria dir, abans que tot, que aquesta Proposició de llei és recuperada de dos legislatures anteriors –en concret, va ser presentada pel meu company Joan Ganyet el 27 del IX de 1995–, i que, per part del nostre Grup no és una acció aïllada, sinó que forma part d'un conjunt de mesures, forma part d'un conjunt de mesures que nosaltres considerem prioritàries a endegar de forma immediata al Pirineu, que van ser presentades el desembre passat, tot partint d'un treball acurat que ha tingut en compte en tot moment les sensibilitats i les aspiracions del propi territori.

L'Alt Pirineu, constituït per les comarques de l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, la Cerdanya, els dos Pallars,

així com la Vall d'Aran, forma una unitat territorial, una àrea amb característiques específiques dins del nostre país, i que no es limita a una realitat orogràfica i geogràfica, sinó que va molt més enllà. Ningú pot negar, en aquests moments, que aquestes comarques comparteixen característiques socials, culturals i econòmiques. Un territori que suposa el 20% del territori català i tot just arriba a l'1% de la seva població. I un territori que, després de vint-i-cinc anys de governs democràtics, continua patint importants desequilibris estructurals, tant pel que fa a la seva població com pel que fa als sectors productius. El greu de tot plegat és que, aquests darrers anys, aquests desequilibris s'estan agreujant, s'estan accentuant.

Tot això és degut al fet que no s'han aplicat les polítiques adequades o amb la voluntat política necessària per aplicar, per exemple, els plans comarcals o la Llei de muntanya. Dit en clau pirinenca, interpretem, des del territori, que se'ns ha manat molt i se'ns ha escoltat poc; en lloc d'adaptar les lleis als territoris, s'ha pretès o s'ha volgut que aquests territoris s'adaptessin a les lleis, fent servir les paraules d'un antecessor, avui al matí aquí, el senyor Camps, «han volgut fer passar la taxa per la cabota» –la «taxa», al Pirineu és «taxa» en lloc de «clau».

És a dir, per tot això nosaltres considerem que és necessària la creació d'una entitat que tingui un abast funcional, que propiciï la participació real dels pirinencs i de les seves institucions en l'elaboració de propostes que els puguin afectar o que es refereixin a l'aprofitament de recursos i al planejament territorial. Crec que és important tenir en compte una màxima en política europea pel que fa al món rural; és una màxima que surt a tots els treballs que s'estan publicant darrerament: davant de les tendències globals d'un món que ens porta inevitablement cap a la globalització, les respostes que prenen i que tiren endavant són les respostes acceptades i proposades localment.

Aquesta entitat, de la qual ja hi ha un precedent a Catalunya, a les terres de l'Ebre, es concretaria en l'institut per al desenvolupament i la promoció de l'Alt Pirineu, un ens autònom de caràcter administratiu que ha d'actuar com a motor integrador i vertebrador de les diferents sensibilitats sobre el territori, i com a generador de propostes que afectin el desenvolupament de l'Alt Pirineu.

La Proposició de llei consta d'onze articles on s'expliquen els objectius, que el seu títol mateix explica clarament l'objectiu, les funcions i els òrgans rector; una disposició transitòria que enumera les accions que considerem immediates, i tres de finals. Però el nostre Grup estarà encantat d'acollir totes les propostes i esmenes dels altres grups de la cambra, sempre que estiguin orientades a fer de l'institut per al desenvolupament dels Pirineus un autèntica eina de planificació capaç –i ho repeteixo un cop més– d'integrar les sensibilitats i necessitats del territori en les diferents administracions implicades. En cap cas ens agradaria que fos una eina més de fiscalització i control polític del territori.

Som conscients que aquest ens que proposem no serà la panacea, no serà la solució dels problemes del Pirineu, però és el primer pas per al reconeixement de l'especificitat d'aquesta regió; primer pas que, sens dubte, ha de portar al reconeixement administratiu i, en definitiva, a una nova organització territorial de Catalunya. Creiem que el país demana aquest debat i esperem que es produeixi tan aviat com sigui possible en aquesta cambra.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Presca en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu (tram. 202-00021/06)

Hi ha hagut acord perquè es defensessin conjuntament les dues proposicions de llei que havien presentat el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup d'Esquerra Republicana. Per tant, correspondria ara al Grup d'Esquerra Republicana, a l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs, fer la defensa de la presentació d'aquesta Proposició de llei. Té la paraula, senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mes de maig d'ara fa quatre anys pujava a aquesta mateixa tribuna –i ho feia per primera vegada– per a presentar i per a defensar dues proposicions de llei relatives a l'Alt Pirineu, dues proposicions de llei que es complementaven, i que l'una no s'entenia sense l'altra; es tractava de les proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya per tal d'incloure les comarques de l'Alt Pirineu dins un mateix àmbit funcional de planificació, i es tractava, també, de la Proposició de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu.

Avui, quatre anys després, pujo un altre cop a la tribuna per defensar amb la mateixa convicció la conveniència de crear aquest organisme de desenvolupament integral de les comarques de l'Alt Pirineu. Creiem necessari avui, com ara fa quatre anys, la creació d'un institut de desenvolupament d'aquestes característiques perquè tenim alhora el convenciment ferm que cal modificar el Pla territorial general per tal que s'hi reconegui l'Alt Pirineu. El Pla territorial, senyores i senyors diputats, no reconeix el Pirineu. Les comarques de l'Aran, amb la seva especificitat, per descomptat, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya, tot i les seves característiques geomorfològiques, territorials, culturals, econòmiques, paisatgístiques, etcètera, etcètera, etcètera, coincidents, comunes, no són reconegudes en el Pla territorial general de Catalunya i no són reconegudes com un àmbit pirinenc propi.

Aquest fet –em poden ben bé creure, senyores i senyors diputats– és motiu, és causa, com a mínim, de perple-

xitat, quan s'explica, i no és entès de cap de les maneres ni per estudiosos, ni per geògrafs, ni per representants polítics d'altres comunitats pirinenques, com tampoc és entès pels mateixos pirinencs; no és entès pels homes i per les dones que habiten en aquest triangle que ubicaríem en el quadrant nord-occidental del nostre país; aquest quadrant, aquest triangle que tindria un vèrtex a Puigcerdà, posem per cas, un altre a Tremp, i un altre a Viella. I no és que no ho entenguin només els catalans del Pirineu que pertanyen, que simpatitzen o bé que voten una determinada opció política: no ho entenen els catalans i les catalanes del Pirineu que voten avui partits de l'oposició, però és que tampoc ho entenen els catalans i catalanes del Pirineu que són votants, simpatitzants o militants de Convergència i Unió.

Abans-d'ahir mateix, el Ple de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell, per cert, aprovava per unanimitat instar de nou el Govern de la Generalitat a revisar les lleis d'ordenació territorial de Catalunya vigents, i en el sentit de fer-ho per crear una regió o una vegueria de l'Alt Pirineu. La setmana passada, posem per cas, va ser l'Ajuntament de Sort, governat amb majoria absoluta de Convergència i Unió, el que, per unanimitat, també prenia un acord en la mateixa línia. Han estat sovint les declaracions en aquest sentit dels alcaldes de Puigcerdà o de l'alcalde de Tremp, o bé de l'alcalde de Sort, o altres alcaldes, independentment del signe polític i de la filiació política a la qual pertanyen.

L'Alt Pirineu, senyores i senyors diputats, és una realitat aglutinadora d'un conjunt de comarques que han patit tradicionalment situacions dramàtiques pel que fa al seu desenvolupament. Ha estat justament en aquestes comarques del quadrant nord-occidental del nostre país on s'han donat situacions clares de subdesenvolupament, de regressió demogràfica, d'envelliment de la població, d'índex de solteria, d'abandonament psicològic i físic, i també, i molt important, de manca de perspectives individuals i col·lectives.

És bo de recordar que encara avui, al Pirineu, tot i els avenços evidents –i ho vull remarcar–, tot i els avenços evidents dels darrers anys, un de cada cinc pobles és abandonat, molts nuclis de població pateixen importants dèficits pel que fa als seus serveis bàsics d'electricitat, als seus serveis bàsics de xarxa de sanejament, o bé, fins i tot, de carretera asfaltada per accedir al seu nucli.

I és cert, com molt bé deia el diputat socialista, l'alcalde de València d'Àneu, l'amic Joaquim Llena, que al Pirineu només hi viu l'1% de la població de Catalunya, però és que aquest 1% de la població té un encàrrec importantíssim, té l'encàrrec de gestionar, de vetllar pel 20% del territori del nostre país. I volem un institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu, precisament, perquè aquest Alt Pirineu és una àrea socioeconòmica homogènia i amb una problemàtica específica, i perquè pensem, estem convençuts que, a tot un seguit de necessitats sanitàries, de turisme de muntanya, de desenvolupament rural, d'agricultura i ramaderia de muntanya, de comunicacions, d'ensenyament, de millora de l'hàbitat rural, etcètera, etcètera, cal respondre-hi, cal donar-hi resposta, també,

amb un seguit de polítiques diferents, amb un seguit de polítiques sectorials, també diferenciades de les que es practiquen a la resta del país i pensades de manera molt i molt especial per a aquestes zones de muntanya, amb un tractament diferenciat, tal i com preveu la Llei d'alta muntanya de Catalunya.

Al llarg dels darrers anys, tothom accepta que el Pirineu ha viscut unes millores molt substancials, sobretot pel que fa a les comunicacions i a les infraestructures bàsiques, degudes als esforços de les administracions, tant del govern d'Espanya com de la Generalitat de Catalunya. Ara bé, ara més que mai, en aquest moment, en aquest *impasse*, cal donar un impuls decidit per aconseguir l'optimització dels recursos de les seves comarques, perquè també és bo de recordar que sovint, senyores diputades i senyors diputats, les pirinenques i els pirinencs han viscut i viuen, hem viscut i vivim marginats i marginades en unes comarques riques en recursos naturals, riques en aigua, riques en fusta, riques en paisatge, però és que molt sovint aquests recursos naturals són aprofitats en benefici d'altres i no reverteixen directament en els habitants, en els homes i les dones del Pirineu.

S'imposa, doncs, senyores i senyors diputats, la creació d'aquest institut de desenvolupament, d'aquest organisme administratiu que com a instrument integrador, que com a instrument potenciador dels esforços que cada Administració ha de fer en el seu respectiu àmbit, aquest institut, dic, detecti millor que ningú les necessitats i, per tant, s'encarregui també millor que ningú de l'estudi, del foment i, si escau, de l'execució de totes aquelles activitats i polítiques sectorials encaminades al desenvolupament integral de l'Alt Pirineu. És ben evident, per exemple, que l'actual Mapa escolar de Catalunya, elaborat, pensem nosaltres –i així ho hem dit en multitud d'ocasions en aquest mateix Parlament–, amb paràmetres de zones molt poblades, de zones ben comunicades, de zones amb molts nuclis propers, característiques, totes aquestes, que tenen ben poc a veure amb la realitat dels municipis i de les comarques de l'Alt Pirineu, aquest Mapa escolar, dic, és un mapa escolar que ha estat clarament nociu per a les comarques, per als nuclis de les comarques de muntanya, i també, de manera molt especial, per a les comarques de l'Alt Pirineu.

Per tant, també, en el camp de la sanitat, hem dit, en el camp de les comunicacions, en el camp del turisme, també en el camp de l'ensenyament, ens calen unes respostes sectorials diferents per a l'alta muntanya, diferents per a l'Alt Pirineu, de les que es practiquen a la resta del país. I això no és inventar la sopa d'all, això és tan vell com els camins; aquestes són les polítiques que fa molts i molts anys practiquen els països alpins: les polítiques alpines. Ens cal l'existència, senyores diputades i senyors diputats, d'aquest organisme administratiu, d'aquest institut per al desenvolupament, que aposti pel futur, que aposti per les necessitats que té plantejades l'Alt Pirineu avui i per al futur. Cal, ara més que mai, en un moment en què al Pirineu, després d'anys de marginació econòmica i recessió demogràfica, es perceben símptomes de recuperació que cal aprofitar, fer un pas endavant molt i molt important.

És en el marc d'aquest institut que avui proposem de crear, mitjançant aquesta Proposició de Llei, d'onze articles, d'una disposició transitòria i de tres disposicions finals, que nosaltres també plantejem, com hem explicat anteriorment en el decurs de la substanciació d'una altra proposició de llei, la necessitat de crear aquesta marca de qualitat específica per al Pirineu, una marca de qualitat que aglutini els productes agraris, turístics i l'elaboració de productes agroalimentaris artesanals, i la seva comercialització.

És, doncs, també, en el camp del turisme i de la promoció dels productes agroalimentaris artesanals que ens cal una política específica, sectorial, diferenciada per a les comarques de muntanya i per a la regió natural de l'Alt Pirineu, diferent de la qual es practica a la resta del país.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, senyores i senyors diputats, l'institut per al desenvolupament que avui plantejem, però també la creació d'una marca de qualitat específica i el reconeixement de l'Alt Pirineu dins el Pla territorial general de Catalunya, com un àmbit funcional propi, com a pas previ a la creació d'una regió o d'una vegueria de l'Alt Pirineu, són propostes, totes elles, que s'ajusten, que han d'encaixar en un nou model territorial, en una nova divisió territorial del país, que tingui en compte l'àrea socioeconòmica de l'Alt Pirineu. El conseller de Governació i Relacions Institucionals ha fet un pas important; el conseller de Governació i Relacions Institucionals ha obert la porta amb un gest que nosaltres vam qualificar, privadament i públicament, d'històric, i així ho volem creure: ha obert la porta a un nou model territorial que nosaltres volem i entenem que ha de ser superador, necessàriament, de l'actual marc provincial. I no pas únicament del marc provincial actual, si s'entén canviar o superar el nombre de quatre diputacions provincials per set diputacions provincials, perquè entenem que aquest model, diguem-ne, tradicionalment, és antagònic amb el catalanisme polític que nosaltres defensem i que, majoritàriament, s'ha defensat a Catalunya, però sí que nosaltres pensem que, la proposta que des d'Esquerra Republicana es fa per al model territorial, és important de rebre-la en aquesta comissió d'experts que el conseller de Governació i Relacions Institucionals ha impulsat.

Per tant, volem entendre que aquest pot ser un pas endavant per modificar el Pla territorial general de Catalunya, i també podria ser un instrument important per tal que la creació d'aquest institut de desenvolupament fos una realitat. De tota manera, nosaltres voldríem escoltar prèviament la consideració, el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tot reservant-nos un altre torn d'intervenció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En torn de posició, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la diputada il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, certament, les comarques, la situació de les comarques del Pirineu dona per fer dues proposicions de llei, com podem comprovar en el plenari d'avui i per a molt més. Des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, n'hem presentat tres, de proposicions de llei: una és la de la marca de qualitat, de la qual ja hem dit la nostra opinió fa una estona, i les altres dues són: una de similar a les que presenten avui el Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, i la tercera és la de modificació del Pla territorial general de Catalunya, en el sentit de reconeixement de l'Alt Pirineu com a àrea funcional de planificació.

Però nosaltres, en el moment que vam saber que el conseller de Governació tenia la intenció de tractar més a fons el tema de l'organització territorial i també de crear una comissió d'experts, ens va semblar més raonable que la discussió dels punts que s'inclouen en les proposicions de llei es fes en el marc de la ponència conjunta, aprofitant les orientacions i anàlisis que poguessin sorgir de la comissió d'experts. Tot i així, coincidim amb la major part de la resta d'argumentacions del Grup Parlamentari Socialista i d'Esquerra Republicana, i només volem afegir que aprofitem que s'està tractant aquest tema per instar el conseller i les persones a qui pertoqui donar el tret de sortida a tot aquest procés que s'iniciï al més aviat possible, i que es faci buscant el màxim de participació i consens, com ja han dit, també, les persones que m'han precedit.

Seria bo, també, que es procurés fer un treball que tingui en compte no només el present i el futur més immediat, sinó que, com ja ha dit el senyor Llena, miri força més enllà. Es tractaria, sobretot, de tenir en compte aquella definició tan entenedora del desenvolupament sostenible –que ell també ha dit–, que ens insta a no hipotecar la qualitat de vida de les futures generacions. Aquest és un principi que ja queda reflectit en les nostres proposicions de llei i que procurarem que quedi recollit en el treball que tots junts farem a partir d'ara i no només en aquesta temàtica.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El Grup d'Esquerra Republicana vol fer ús de la paraula? Moltes gràcies.

Pel Grup Popular, té la paraula la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputats, bé, amb la presentació d'aquesta Proposició de Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i Promoció de l'Alt Pirineu, presentada pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari Popular està, doncs, d'acord, amb la necessitat que àrees socioeconòmiques, com és l'Alt Pirineu, tinguin una problemàtica i unes peculiaritats específiques. És ben cert que totes tenen unes necessitats sanitàries, de turisme de

muntanya, de ramaderia, de comunicacions, d'infraestructures, d'ensenyament, pròpies d'aquestes comarques; no solament d'aquestes comarques de muntanya, que s'esmenten en aquesta Proposició de llei, sinó, fins i tot, de les tres comarques que s'addicionarien, partint de la Llei d'alta muntanya.

Bé, nosaltres estem d'acord amb la necessitat d'aquesta ordenació per les peculiaritats de l'Alt Pirineu. Ara bé, proposem la retirada d'aquesta Proposició de llei de l'institut de desenvolupament per dues raons: creiem, en primer lloc, per l'oferiment que va fer el conseller de Governació i Relacions Institucionals de crear un nou marc, una comissió d'experts, en la qual es debatés la nova planificació territorial d'ordenació de Catalunya. Com havia esmentat abans, en l'anterior presentació d'aquest Grup Parlamentari, he fet esment d'una cita d'un historiador català, que recollia Rovira i Virgili. Aquest historiador català també deia que ja partia de la planificació comarcal que a París es va fer de les sotsvegueries i de les vegueries de 1740. Doncs, bé, des d'aquesta cambra, el Grup Parlamentari Popular pregaria que tots, amb el consens i el diàleg de totes les forces polítiques aquí representades i recollint l'oferiment del conseller, doncs, puguem tenir un pla territorial, un nou pla territorial d'ordenació, en el qual s'inclouguin, en el qual pugui estar inclòs aquest pla parcial de l'Alt Pirineu, que, tot i així, el Grup Parlamentari Popular, junt amb altres grups parlamentaris, també ha fet una presentació i un registre d'una proposició de llei de la creació del pla parcial de l'Alt Pirineu.

Amb el sentit de ser absolutament necessària la creació d'un institut de desenvolupament, nosaltres creiem que, bé, també s'ha d'analitzar –amb rigor i amb eficàcia– quin ha estat el resultat, profitós o no profitós, de l'Institut, per exemple, de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre. Crec que també s'ha de tenir en compte les estructures organitzatives i les estructures jeràrquiques de l'Administració i les conselleries, com és la creació de la nova Direcció General de Planificació, que podria també dur a terme tasques com aquesta, i no anar realitzant i anar creant instituts de desenvolupament, que, després, veiem que, des de l'any 93, encara els costa rutllar i encara els costa funcionar, fins i tot pel que respecta a la representació de les forces polítiques i de les forces municipals.

Per això, nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, sol·licitaria la retirada d'aquesta Proposició de llei per poder reflexionar, tots plegats, en el marc d'aquest consens ofert per la Conselleria de Governació i de Relacions Institucionals.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El Grup Socialista es vol posicionar sobre la Proposició? Moltes gràcies. Pel Grup de... Sí? (*Algú diu: «Al final, al final».*) Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, expressar, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que veiem que és un fet positiu que avui es posi en consideració d'aquesta cambra el tema de l'institut per al desenvolupament de l'Alt Pirineu i que es posi en consideració per part, concretament, doncs, de dos dels tres grups que havien presentat una iniciativa en aquest sentit.

A més a més, jo diria que, a part, hi ha una altra raó per la qual nosaltres ho considerem positiu, que és que, com vostès saben, Convergència i Unió és un grup al qual agrada complir amb els compromisos que té, i, com vostès recordaran, hi havia l'acord, amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de tirar endavant un estudi, l'elaboració d'un estudi, per tal de modificar el Pla territorial general de Catalunya, amb l'objectiu d'incloure les comarques de l'Alt Pirineu dins un mateix àmbit funcional de planificació, així com crear l'institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu en el marc, doncs, com vostès saben, de la sessió d'investidura del president Pujol.

Per aquests motius, jo considero, doncs, important que avui puguem debatre aquest tema aquí. Jo també m'afegiré al suggeriment, a la proposta que ha fet la representant, doncs, del Partit Popular de demanar als grups proposants d'aquesta iniciativa que, en base a la proposta que el conseller de Governació i de Relacions Institucionals va fer d'oferir consens en el nou model d'organització territorial mitjançant la creació d'una comissió d'experts i d'una ponència conjunta, s'acceptés, davant d'aquest oferiment, la retirada d'aquestes proposicions de llei, amb el benentès que aquests temes, tant el de l'institut de desenvolupament com algun altre, com és el de la modificació del Pla territorial general, en el seu article 2, en el sentit que es crea l'àmbit funcional de l'Alt Pirineu, s'inclouguin en la discussió de la comissió d'experts i, si escau, de la ponència conjunta, no?

Bé, no obstant això, jo, permetin-me que, com a persona, doncs, de l'anomenada Catalunya profunda, de la Catalunya rural, de l'anomenada Catalunya simbòlica, de l'anomenada Catalunya interior, sí que els faci algunes reflexions i que aportí algunes dades, jo crec que, en alguns casos, positives, sobre l'evolució que han tingut les comarques de l'Alt Pirineu –en general, del Pirineu, no?

Jo crec, el nostre Grup creu que les comarques de muntanya, en aquests moments, actualment, tenen uns instruments importants que –en conjunt, jo diria que pot haver-hi mancances– s'han demostrat útils per al seu desenvolupament –aquí se n'ha esmentat algun. Alguns deriven de la mateixa Llei de muntanya, és a dir, els plans comarcals de muntanya, el mateix Consell General de Muntanya, el Pla estratègic de les comarques de muntanya, que va aprovar aquest Parlament, i el mateix Pla territorial general, en el seu article 6, crec que també dóna mecanismes, com deia abans, dóna instruments per al desenvolupament de les comarques de muntanya.

Per tant, jo crec –i els donaré algunes dades– que aquests són instruments que, amb la visió que poden

donar, doncs, set, vuit, nou anys, deu anys d'aplicació d'alguns d'aquests instruments, dir, clarament, que són instruments que han actuat de forma positiva per al desenvolupament de les comarques de muntanya. Per exemple, segurament que la quantitat que els diré pot considerar-se insuficient, però han de tenir present que, en els últims set anys, a les comarques de muntanya s'ha invertit de l'ordre d'uns 143.000 milions de pessetes, a través dels plans comarcals de muntanya. Probablement no hauran estat suficients; segurament potser haurien hagut de ser molts més, però, la xifra, nosaltres creiem que no és gens menyspreable.

Però, a part d'això, jo diria que també hi ha un conjunt d'indicadors que, hi insisteixo, amb aquesta visió de set anys demostren que la muntanya comença a canviar, i la muntanya comença a canviar en un sentit positiu. Quins són aquests indicadors? Doncs, per exemple, la mateixa evolució de la població. Els últims set o vuit anys –les dades són de l'any 98– ens demostren que l'increment de la població a les zones de muntanya és modest, però de l'ordre d'unes dues mil persones. La mateixa evolució del PIB també és un indicador neutre, que ens demostra que les comarques de muntanya estan canviant la seva tendència i van cap a un desenvolupament positiu. Les mateixes dades de renda familiar disponible o d'ocupació també són indicadors que ens confirmen això que els acabo de dir.

D'altra banda, tenim un altre òrgan, que jo crec que potser s'hi han d'introduir modificacions, potser se li ha de donar un altre enfoc, però que també cal considerar que és el mateix Consell General de Muntanya. Aquest, com vostès saben, és un òrgan de consulta i assessorament preceptiu en totes les qüestions relacionades amb la política de muntanya i que aplega representants dels consells comarcals i dels departaments de la Generalitat actuants.

Nosaltres creiem que el Consell General de Muntanya garanteix, per tant, la col·laboració i la coordinació de l'Administració autonòmica i dels ens locals en tot allò que fa referència a l'aplicació de política de muntanya. Insisteixo: probablement el Consell General de Muntanya s'hauria de reorientar en alguns aspectes, potser caldria introduir-hi uns canvis, però és una eina que tenim i crec que no la podem deixar de banda.

El mateix Pla estratègic de les comarques de muntanya al qual feia referència al principi: aquest és un nou instrument de planificació aprovat per aquest Parlament de Catalunya, en el qual s'insta a desenvolupar un pla estratègic que des d'una òptica de globalitat territorial ha definit uns eixos i unes estratègies d'actuació que han de permetre reforçar uns valors i unes funcions específiques d'aquestes àrees i millorar d'aquesta manera la competitivitat del Pirineu en el conjunt del territori català i europeu.

I, com deia també abans, l'article sisè del mateix Pla territorial general de Catalunya diu, en el seu apartat primer, que les comarques de muntanya definides com a tal en la Llei 2/83 poden ser objecte de directrius estratègiques comunes de planificació i que aquestes directrius han de coordinar la correcció dels dèficits d'infraestructures i d'equipaments de les dites comarques,

amb la finalitat d'evitar que la població que hi resideixi no es vegi obligada a abandonar llurs nuclis de residència.

Bé, jo volia fer tot aquest conjunt de reflexions, per què? Doncs perquè nosaltres creiem que caldria meditar molt –en tot cas, aquesta comissió d'experts haurà de dir-hi la seva–, caldria meditar molt si realment cal o no cal crear nous instruments, o simplement és millor –i perdoni la redundància– millorar aspectes, introduir canvis en aquells que ja tenim actualment, i que, per totes aquestes dades que els acabo de donar, entenem que han donat resultats positius.

Plantejar-nos si realment val la pena crear noves estructures farragoses i costoses en molts casos o estructures dinàmiques i flexibles liderades des del territori –jo crec que això és molt important–, que és quan tenen moltes més possibilitats de ser útils i de funcionar, de resoldre problemes i d'actuar de *lobby* davant de tercers. Potser una de les grans mancances que té el Pirineu és això, que li falta darrere un *lobby* important, com tenen altres ens, altres entitats.

I, si em permeten, els posaré un altre exemple del Ripollès. Al Ripollès vam crear fa anys una societat, que se'n diu Ripollès Desenvolupament, i és una societat molt heterogènia, però és una societat en què la iniciativa surt del territori, surt de la comarca, propiciada per l'Ajuntament de Ripoll, pel Consell Comarcal i per la Unió Intersectorial i Empresarial.

Aquesta societat –a més a més, ara, hi té dins els sindicats, hi té la Cambra de Comerç, una col·laboració molt important del mateix Cidem– està fent una molt bona tasca, els resultats jo crec que es comencen a veure, en el foment de la creació de noves empreses, tant industrials com de serveis, tant en el camp de la formació com en el de la promoció turística, i també en el del reciclatge professional. Crec que aquest és un model que caldria tenir en compte.

Bé, res més. Jo, ja per acabar, només voldria dir també una cosa, i és el següent: en l'actualitat, i això passa a tots els països d'Europa, hi ha un fenomen que també s'ha de tenir en compte, que és l'anomenat fenomen urbà, és a dir, la despoblació dels pobles petits, en general de les rodalies de tots els països i de totes les zones de muntanya, en benefici de les ciutats mitjanes, de les zones planes i de fàcil comunicació. És un fenomen que existeix arreu d'Europa i que moltes vegades supera absolutament l'acció dels governs.

Tinguem molt present una cosa: que les zones de muntanya estan, no poden escapar-se d'un context molt ampli...

El president

Senyor diputat, s'ha exhaurit el temps.

El Sr. Casadesús i Barceló

Acabo de seguida... D'un context molt més ampli, que és el que marca..., o les grans línies que marquen l'actuació en molts territoris. Aquí s'han esmentat, jo en dic algunes: la globalització i internacionalització de l'economia, el desenvolupament de les telecomunicacions,

la construcció europea, les tendències demogràfiques, paràmetres d'evolució social i noves pautes de consum i oci.

Res més, senyores i senyors diputats. I jo, com deia al principi, demanaria als dos grups proposants d'aquesta iniciativa que, tal com s'ha dit abans, d'acord amb la proposta que ha fet el conseller de Governació i Relacions Institucionals, es retirin aquestes dues proposicions de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Llena per tres minuts.

El Sr. Llena i Cortina

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup accedeix a retirar la Proposició de llei, però no tant pels arguments del company de Convergència i Unió –que en compartim ben pocs, potser l'últim, el de la redistribució urbana–, sinó per la voluntat mostrada pel conseller de posar-nos a estudiar la nova organització territorial de Catalunya.

En aquest sentit, conseller, li donem un marge. La nostra actitud serà totalment dialogant i el que sí que li demanem com a grup, i jo especialment com a pirinenc, és que no ens prenguin més el pèl en aquest tema. El Pirineu fa temps que reclama ser escoltat. Jo hi torno a insistir, i li agrairia que no s'allargués en el temps.

És evident, de tot plegat se'n desprèn que vostès, especialment la companya del Grup Popular, entenen l'institut com un organisme de control polític del territori amb la participació dels diferents grups. Jo només diria que nosaltres pretenem que l'Institut sigui un fòrum on es puguin expressar els pirinencs i les seves organitzacions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Ausàs té la paraula, també per tres minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president; de l'escó estant. Bé, com hem dit abans, nosaltres veiem de molt bon grat l'impuls d'aquesta comissió d'experts que el conseller Duran, el conseller de Governació, ha emprès. Pensem que en pot sortir molt en positiu, d'aquesta Comissió i, per tant, no cal dir que renunciem, si es pot dir d'aquesta manera, al protagonisme que ens podria pertocar, i posem en consideració d'aquesta comissió d'experts el contingut, l'esperit i la lletra de la Proposició de llei que avui substanciem en aquest Ple del Parlament sobre la creació de l'institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu, i, en conseqüència, no posarem a votació aquesta iniciativa.

El president

Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00008/06)

Havent escoltat la retirada d'aquestes proposicions de llei, passem ja al punt número 8 de l'ordre del dia, que és el següent: debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Ha estat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup de Convergència i Unió, que en la seva presentació també compartiran el temps destinat. Té la paraula, per als set minuts i mig corresponents, l'illustre senyor diputat Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la recent supressió dels peatges metropolitans de Barcelona, Girona i Tarragona ha estat, sens dubte, una de les millors notícies del que portem d'any. Una petita victòria per anar fent boca, com ho va ser, fa uns mesos també, la rebaixa d'alguns peatges, una petita victòria a l'espera de noves batalles que ens han de dur, a mitjà i a llarg termini, a la total gratuïtat de les zones urbanes, a la supressió de peatges com els de Mollet o Rubí, a la conversió de la nacional-II en una autovia gratuïta i, finalment, també a l'eliminació de tots els peatges existents a Catalunya.

Una migrada victòria, si vostès volen, perquè el sistema utilitzat passa, per una banda, per la subvenció de peatges –7.000 milions de pessetes de l'IVA, dels quals 2.000 corresponen a les autopistes de la Generalitat– i, per l'altra, per l'allargament de les concessions, per nosaltres una mesura discutible jurídicament i que té una aparent cobertura legal amb la darrera llei d'acompanyament dels pressupostos pactada pel Partit Popular i Convergència i Unió.

I això no és –deixin-m'ho dir d'entrada–, segurament, des de la perspectiva de l'interès públic, el millor dels sistemes possibles, perquè les empreses no hi perden res. ACESA va rebre 4.000 milions de pessetes, i a més a més va veure com se li allargaven les concessions, i a més a més incrementa en aquests moments el seu volum de negoci amb l'increment d'intensitat diària de pas de vehicles, i a més a més els usuaris paguen menys però durant més anys. Per tant, pa per a avui i gana per a demà. I tot això –no ho oblidem– en un país en què només l'any 98 les concessionàries van ingressar en concepte de peatges prop de 75.000 milions de pessetes, mentre que les despeses d'explotació d'aquestes mateixes empreses no van arribar als 18.000 milions de pessetes. Un negoci rodó.

Però ha calgut més de dues dècades de reclamacions i de protestes protagonitzades per usuaris, municipis, sectors econòmics, per començar a posar fi a una situació injusta i discriminatòria, una situació incompatible amb un país que vol ser modern i competitiu, una situació irreconciliable amb el creixement econòmic i de la mobilitat experimentat pel nostre país en els últims anys.

Aquest és un país, senyories, que a l'hora de la veritat disposa, malgrat que no ho vulguem creure, d'unes infraestructures gens europees com a producte de la manca d'inversió acumulada i de l'abandó endèmic de la xarxa viària convencional. Aquest és un país que pateix una insòlita sobresaturació de les vies de peatge, gairebé el 72% de tot l'Estat, per només el 4,1% de les autovies gratuïtes o, el que és igual, 2.000 quilòmetres de peatge a Catalunya per 4.500 quilòmetres d'autopistes gratuïtes a la resta de l'Estat. I tot això amb el 16% de la població, aportant el 23% del producte interior brut, el 16% dels permisos de conduir, el 26% de la sinistralitat i disposant dels cinc trams viaris més transitats de tot l'Estat.

Certament, d'aquesta situació greu, discriminatòria, hi ha més d'un responsable, perquè algú ha posat els peatges, però algú els ha cobrat, algú ha allargat les concessions, algú ha atorgat noves concessions, algú ha convertit els consells d'administració de les concessionàries en autèntics Inem d'exconsellers i d'exministres, algú ha privatitzat empreses públiques com ACESA, que, des que és privada, des de l'any 1987, ha guanyat 280.000 milions de pessetes, una quantitat suficient per haver rescatat des de l'any 91 tots els peatges de Catalunya.

Avui, però, fem un pas endavant, un pas endavant per endreçar aquesta situació, i l'alternativa que avui els proposa Esquerra Republicana de Catalunya, i Convergència i Unió, com a fruit dels seus pactes per l'acord d'investidura, l'alternativa que avui els plantejarem amb aquesta Proposició de llei, i la millor des de la perspectiva de l'interès públic, que és la creació d'un fons públic estatal gestionat per les comunitats autònomes, dotat amb els recursos procedents de la recaptació de l'IVA i de l'impost de societats –més de 14.000 milions de pessetes, en total– i destinat, en primer lloc, a la subvenció de peatges; en segon lloc, a l'homogeneïtzació a la baixa de les tarifes de túnels i autopistes, rebaixant aquells trams que estan actualment per sobre de la mitjana de 8 a 10 pessetes per quilòmetre que es paga a tot l'Estat, i finalment destinat també –i aquesta és la gran singularitat– al rescat selectiu de les concessions dels trams més vinculats a la mobilitat obligada, és a dir, casos com el de Mollet o el de Rubí.

Es tracta, per tant, senyories, d'una proposta articulada en forma de llei que coincideix parcialment amb les conclusions del grup de treball per a l'estudi de la reducció dels peatges, que va elevar les seves conclusions el juliol de l'any 99, tot i que Esquerra Republicana vostès saben que havia plantejat tradicionalment, en aquesta cambra, aquest sistema.

Per tant, la singularitat i la novetat que avui incorpora aquesta proposta, arran d'aquests acords d'investidura

entre Esquerra i Convergència i Unió, és que estem davant de la creació d'un fons estatal que fa recaure sobre l'Estat la necessitat de compensar l'esforç anticipador fet per Catalunya durant el tardofranquisme, quan l'estat del benestar no era més que un miratge, i que no només ha de fer possible l'homogeneïtzació i els descomptes de tarifes, sinó també el rescat selectiu de concessions, per fer recaure també part dels costos socials en les empreses concessionàries, en una part del sector semipúblic, fins ara immune, que té tots els avantatges d'una empresa capitalista; és a dir, no té controls públics, però tampoc, alhora, no té cap inconvenient, perquè disposa d'un mercat captiu i monopolístic.

Això és, per tant, senyories, el que ens ha de permetre de corregir definitivament els greuges històrics generats per determinats peatges, per la inexistència d'autovies gratuïtes alternatives, o per la incongruència que, a més a més de pagar peatges, els impostos que generen aquestes vies de pagament no reverteixen, actualment, en la seva millora.

Alhora es tracta, però, avui, d'emplaçar tothom a continuar treballant de manera decidida per homogeneïtzar totes les tarifes i plantejar per la via del rescat selectiu, l'eliminació futura –esperem, aviat– de tots els peatges existents a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Senyor president, senyores i senyors diputats, partim d'una realitat com és el fet que avui, a l'Estat espanyol, hi ha 2.232 quilòmetres d'autopistes de peatge i, d'aquests, 644 són a Catalunya, i també que hi han 6.179 quilòmetres d'autovies dels quals només 334 els tenim a Catalunya. Per tant, patim gairebé el 29% de les vies de peatge i, en canvi, només gaudim, els ciutadans de Catalunya, del 5,39% de les autovies lliures de peatge.

Aquestes xifres –que són prou conegudes, se n'han fet ressò els mitjans de comunicació recentment, les ha exposat qui m'ha precedit en l'ús de la paraula– posen de manifest una realitat que els catalans d'avui viuen, vivim, com un fet difícil d'entendre, però també difícil d'acceptar, com una realitat injusta, que ens voldríem estalviar, encara que, en els darrers temps –també cal dir-ho–, l'acció política ha millorat notablement la situació en favor nostre. I un exemple, doncs, o potser l'exemple més recent, l'exemple que es posa de manifest i en pràctica el passat dia 10 de gener, és l'aixecament del peatge a diversos trams de l'autopista A-7 o B-30, fruit de la decisió d'aplicar l'IVA generat per aquesta activitat al rescat de determinades concessions de l'Estat.

Aquesta realitat diferencial, que posen de manifest les xifres, cobra major rellevància quan la comparem amb el repartiment territorial de les vies de peatge per la geografia de l'Estat. Un peatge no utilitzat, precisament, com a mitjà dissuasiu en el que podria ser una política, doncs, afavoridora del transport públic enfront del transport privat, sinó, doncs, com és ben conegut, per donar un rendiment a una inversió realitzada des del sector privat. Comparança que fa que, per exemple, ens adonem que la comunitat que ens ve al darrere quant a quilòmetres de peatge, que no és altra que el País Valencià, té un 12,90% del total de quilòmetres de pagament –molt lluny, per tant, del 29% del Principat–, i aquesta diferència percentual va creixent i es situa, en el cas de la comunitat més extensa i més poblada, com és Andalusia, en un 7,89% del total dels peatges i un 22,70% del total d'autovies lliures, o per posar un altre exemple, si anem a la Comunitat de Madrid, veiem que quelcom d'estrany passa o ha passat, quan el percentatge de peatges és només del 0,76% del total de l'Estat.

Però més enllà d'aquesta il·lustrativa i també, no ho dubto, avorrida realitat de les xifres, avui dia existeix una altra realitat que és que els nostres conciutadans tenen la sensació que són víctimes d'una discriminació objectiva; una discriminació pel fet de ser catalans, de pertànyer a la comunitat que, en termes generals, gaudeix d'una major riquesa, encara que no és així quant a la renda *per capita*. I aquesta sensació contribueix també a arrelar la idea, la realitat que la contribució econòmica de Catalunya a l'Estat històricament no ha tingut una justa correspondència amb les inversions de l'Estat a Catalunya, com avui encara no es correspon amb un finançament just de la nostra Generalitat.

És cert que, en el seu origen, les autopistes de peatge –i s'ha de dir– varen ser un fet positiu per al país; allà cap als anys seixanta, teníem una molt deficient xarxa de comunicacions i això representava un obstacle per al desenvolupament econòmic, i atesa la manca del règim franquista a la demanda social existent, va haver de ser la iniciativa empresarial qui fes front a aquesta inversió; una inversió que, amb la perspectiva del temps, ha esdevingut un factor essencial per al desenvolupament econòmic i social de Catalunya, com va servir, també, per a quelcom tan essencial com va ser obrir-nos a Europa i als seus mercats.

Però també aquesta percepció positiva de les autopistes com a factor de desenvolupament va començar a modificar-se a partir dels anys vuitanta, concretament a partir de l'any 1982, quan els governs socialistes llancen el Pla d'autovies lliures de pagament, del qual el territori català va quedar pràcticament exclòs, i, a més, paral·lelament, amb posterioritat també, el Govern català impulsa nous trams de peatge com a única alternativa per executar autopistes o túnels del finançament dels quals no podien fer-se càrrec, els pressupostos públics.

Bé, anem a la realitat d'avui, que no és altra, que és la que tenim, que tothom coneix, i que, de fa temps, intentem modificar des del Govern de la Generalitat o a través de la nostra intervenció com a Grup de Convergència i Unió a la política estatal. Crec que és una percepció compartida, que cal donar passos decidits per tal

de modificar la situació de greuge comparatiu que hem descrit, i en aquest sentit vull subratllar el fet que els darrers temps s'han produït tota una sèrie d'iniciatives amb aquest objectiu, tant de modificació del marc legislatiu, com d'actuació en les autopistes públiques de la Generalitat o en les concessions de l'Estat.

Com un altre fet positiu i important que es va produir en aquesta mateixa cambra va ser les conclusions del grup de treball per a l'estudi dels peatges a Catalunya; de les conclusions del qual aquesta que avui plantejem en forma de Proposició de llei, els grups de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, forma part.

Voldria destacar, entre altres avenços que s'han produït en els darrers temps, la modificació que es va impulsar de la Llei de l'IVA, l'any 1997, que va suposar rebaijar el tipus aplicable als vehicles lleugers, que representa aproximadament el 92% del trànsit de les autopistes, del 16% anterior al 7% actual; o bé les mesures de rebaixes selectives en trams tan importants com els túnels del Cadí, els túnels de Vallvidrera, l'autopista Sant Cugat - Terrassa - Manresa, els túnels del Garraf o en el tram Barcelona - Granollers de l'A-7, dins de l'àmbit de competència del Govern català, o bé, també, la supressió del peatge en determinats trams de l'A-7 i els descomptes en trams de la mateixa A-7, en l'àmbit de la competència estatal, però als quals no és aliena la situació política que hem viscut en el Parlament espanyol els darrers anys. I també vull subratllar que aquests avenços han tingut un impacte molt positiu i molt ben valorat per part dels ciutadans, perquè llegíem no fa gaire, el dia 2 de febrer, en un diari d'abast nacional, concretament el diari *Avui*, un titular que deia que «la rebaixa dels peatges dispara el trànsit a les autopistes»; per tant, la rebuda per part dels usuaris ha estat molt bona.

S'ha dut, doncs, a terme una acció important i eficaç, però nosaltres pensem que cal fer un pas més, i ara és el moment de fer un pas decidit, al qual pot contribuir la Proposició de llei que presentem juntament els grups d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió. És una iniciativa fruit de l'acord, com es deia abans, que vàrem assolir de cara a la sessió d'investidura i que posa de manifest una preocupació que és compartida per ambdós grups. L'objectiu global de la iniciativa és el de proposar a les Corts Generals la creació d'un fons que contribueixi a reduir aquest fet diferencial no volgut entre Catalunya i la resta de l'Estat, un fons nodrit amb els impostos generats per l'activitat de les empreses concessionàries, bàsicament l'IVA i l'impost de societats...

El president

Senyor diputat, el seu temps s'ha acabat.

El Sr. Recoder i Miralles

Ara mateix acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Recoder i Miralles

...i dedicat al rescat de concessions, a la subvenció dels usuaris habituals i a la dotació de programes d'homogeneïtzació de peatges.

Penso que és una proposta que pot ser assumida per una àmplia majoria de la cambra i, malgrat que pot ser que algun grup hi mantingui alguna discrepància, amb el text que hem presentat nosaltres, penso també que aquesta podrà ser considerada en la tramitació parlamentària de la proposta.

De fet, el nostre Grup, malgrat ser-ne proponent, també voldrà, en el seu moment, fer aportacions en la línia de millorar el text, fer-lo més clar, més precís i, si pot ser, més útil. Els convido, doncs, a sumar-se a aquesta oportunitat que se'ns presenta per tal d'avançar en la correcció d'una situació que, si un dia llunyà va ser positiva, avui dia, com els deia abans i els repetia, pensem que és percebuda com a una realitat injusta per part dels nostres conciutadans.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres estariem, bé, estem d'acord amb aquesta proposta de resolució, amb el text dispositiu, encara que amb algunes matisacions que ja explicaré, però no pas amb la música, no pas amb el to, no pas amb el fons del que veritablement hauríem d'estar parlant quan parlem d'aquest tema.

Nosaltres creiem que aquesta proposta de resolució té un caire excessivament economicista; no té cap caire de sostenibilitat, no parla de sostenibilitat en cap dels moments i, quan parlem de mobilitat, aquest ha de ser l'element clau o, si no, parlarem únicament i exclusivament d'anar potenciant la xarxa viària sense dir, veritablement, quan parlem d'aquest fons de reversió, què en volem fer, d'aquest fons de reversió. I em sembla que aquest és un element important, no exclusivament l'homogeneïtzació, el rescat selectiu o la subvenció, sinó també –i aquest és l'element clau– el foment de la mobilitat sostenible, allò de què no es parla, i creiem que aquesta és una mancança importantíssima.

Sí que es parla, i sovint, del greuge que Catalunya ha tingut històricament en el tema de peatges, que és cert, però ens dóna la sensació que l'exposició de motius, on s'explica veritablement el perquè d'aquesta proposta de resolució, ha estat redactat per persones que estan força d'esquenes a la sostenibilitat; sobretot quan es parla de competitivitat i es fa servir... Nosaltres creiem que, quan es parla d'aquest terme, precisament, un país, diguem, un país que no orienta la seva mobilitat cap a la sostenibilitat no serà mai un país competitiu. I aquest és l'element clau de què, de cap de les maneres, no es parla, en aquesta proposta de resolució.

Explicaré més qüestions sobre aquest tema. Però quant a les disposicions, quant a la proposta, estem majoritàriament d'acord en la qüestió dispositiva, però nosaltres voldríem –i en tot cas, doncs, hi farem les esmenes convenientes quan pertoqui– que el fons de reversió s'utilitzi, en una part important, en programes en pro de la mobilitat sostenible, que seria un element que compensaria o externalitzaria els costos difusos que té el trànsit, que en provoca i que en provoca de gravíssims, i hem de buscar totes les maneres per superar, evidentment, aquestes externalitats. Per això voldríem que aquest fons de reversió tingués una part important, molt important, en programes en pro de la mobilitat sostenible, que aquí no s'especifiquen en absolut, i que seria un element importantíssim.

També voldríem que, en aquesta part dispositiva, doncs, hi hagués no només aquests impostos, l'IVA o l'impost de societats, que nosaltres creiem que no són suficients, sinó que, si estem d'acord –i estic segur que hi estariem d'acord, almenys bona part d'aquest hemicicle, no pas tots, de ben segur– en un sistema fiscal progressista, hauríem de gravar els beneficis extraordinaris d'aquestes activitats, els beneficis extraordinaris d'aquestes empreses concessionàries d'autopistes. Per això, i ja ho hem dit moltes vegades, nosaltres plantejarem que hi ha d'haver un impost sobre els beneficis excessius de les empreses d'autopistes, que hauria de ser un impost finalista, que anés bàsicament a la millora del transport públic.

Hauria d'estar també en aquest fons, en aquest paquet; ens hauríem de plantejar..., veritablement, fem una crítica molt encertada –i s'ha fet en aquest hemicicle i en aquesta tribuna– contra els beneficis excessius d'aquestes concessionàries, que són poc populars i molt d'unes poques persones, d'unes poques empreses, però, veritablement, no diem quines accions hem de fer per evitar aquesta situació, que evidentment amb una fiscalitat progressiva i una fiscalitat progressista hauria de ser a través d'aquest impost sobre els beneficis excessius de les empreses d'autopistes.

Però, sobretot –com deia–, si anem parlant sobre el tema de la competitivitat, nosaltres, jo crec que, de cara al segle XXI, i si veritablement ens creiem tot el tema de la sostenibilitat i de la mobilitat sostenible, el concepte de competitivitat que s'utilitza en aquesta exposició de motius i en aquesta Proposta de resolució és caduc; és, a més a més, científicament fals, pensem nosaltres. Nosaltres pensem que cal apostar pel que s'anomena l'ecocompetitivitat, que si canviéssim, per exemple, el peatge per una ecotaxa, seríem un país menys competitiu si féssim aquest canvi? I si en comptes del peatge hi poséssim una ecotaxa? Les ecotaxes –per exemple, per posar un exemple que això no succeiria– sobre l'aigua, introduïdes fa molts anys, ens fan molt menys competitiu? No. Al contrari: ens fan molt més competitiu. I per això aquesta terminologia l'hauríem d'anar abandonant per parlar, bàsicament, de les ecotaxes i no només exclusivament amb aquest sentit de la competitivitat.

En un moment determinat, fins i tot, es parla de retard atàvic: de què? Per exemple, en el que sí que tenim un retard atàvic és en les infraestructures de transport públic.

blic: amb el Pla director d'infraestructures, que no és suficient; amb una situació de la xarxa ferroviària deficient; amb uns operadors d'autobusos en recessió; amb una inexistència de transport públic seriós fora de l'àrea metropolitana... Aquest sí que és el retard atàvic, que aquí no s'explica, i que és l'element clau on nosaltres hem d'incidir a través d'aquest fons de compensació. I sobretot en un país –no es parla de tot això–, sobretot en un país on el 55% de la població no té carnet de conduir. Apliquem una desmesurada proporció dels impostos i una desmesurada proporció de les inversions en xarxa viària, no pas en transport públic, quan hi ha més de la meitat de la població que no té possibilitat d'utilitzar aquesta xarxa, d'una manera privada, aquesta xarxa viària, perquè, evidentment, no hi ha un desenvolupament d'un transport públic eficient perquè pugui ser utilitzat per aquesta gent que no pot triar; aquests no poden triar sinó que únicament i exclusivament poden utilitzar un transport públic que és deficient, de totes totes, en aquest país.

I està bé perquè, sobretot, des de Convergència i Unió, en un moment determinat es parla –això ho diria des de Convergència, no pas des d'Esquerra Republicana– de la necessitat de la transferència de totes les propostes a Catalunya, no sé si també intervé que l'Eix transversal hi ha la possibilitat que es quedi, evidentment, sota competència de Catalunya o es passi ara a competència estatal, a partir de les inversions que hi puguin fer.

En definitiva, nosaltres creiem que aquesta és una discussió que es pot portar a terme, però és una discussió parcial. Nosaltres volem que al Parlament es parli de debò i amb tota la intensitat que cal dels problemes de la mobilitat, i fins i tot farem una proposta, i volem fer una proposta conjunta, i la voldríem fer amb el màxim de partits polítics possibles, que es faci en aquest Parlament un ple monogràfic sobre la mobilitat. Ja s'ha demostrat, doncs, que aquest, amb molts estudis i moltes associacions, que aquest és un dels principals problemes del país, i aquest debat monogràfic que demanem –i ho fem públic aquí en aquesta tribuna–, però que serà consensuat o plantejat per totes les forces polítiques, no només per la nostra, perquè segur que coincidirem amb moltes altres, acabi aprovant, debatent i elaborant –al final, aprovant– una llei de mobilitat sostenible i segura.

Aquest seria el nord que ens hauríem de proposar des d'aquest Parlament perquè, veritablement, puguem parlar d'aquestes qüestions seriosament, amb força i, sobretot, amb futur, no pas únicament i exclusivament una qüestió concreta en un moment determinat, que també és important, però, sobretot, parlem de la mobilitat sostenible i sobretot parlem d'una vegada per totes d'elaborar en aquest país una llei de mobilitat sostenible i segura, que, evidentment, ens farà un país veritablement competitiu, no com fins ara hem estat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, permetin-me que, primer de tot, faci una crítica, i que lamenti que en un tema tan important com el d'avui, en el qual estem parlant d'una proposta de resolució, no hi sigui present ni el president de la Generalitat ni el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, ni el conseller d'Economia i Finances. (*Remor de veus.*)

Benvolgudes senyores i senyors, el Grup Parlamentari Popular –i aquesta diputada molt en particular– comparteix globalment els criteris exposats en la Proposta de resolució, avui a debat, i que és evident que ens posen a la nostra consideració i que després haurem de votar.

Crec que coincidiran, il·lustres senyories, que hem fet molta feina parlamentària corresponent a substanciar el treball en forma de proposicions no de llei i altres iniciatives referents als peatges de les autopistes a Catalunya. Són molts anys que hem dedicat i continuem defensat l'abaratiment o la gratuïtat dels peatges, així com l'increment de l'import en ràpels i tantes i tantes millores emblemàtiques que han obtingut el suport i un gran ressò dins de la societat catalana. No hem estat sols. Tota la societat i institucions han estat al davant nostre en moltes ocasions, i s'han mobilitzat per tal d'aconseguir l'immobilisme del partit que dóna suport al Govern de la Generalitat.

Vull agrair la presència entre nosaltres de diferents membres que han treballat dins de la comissió d'estudi i de treball sobre els peatges de les autopistes i evidentment també al senyor Carrillo per ser aquí com a gerent del Consorci de Xarxa Viària.

Vull manifestar que no sempre hem estat els mateixos grups parlamentaris els que hem defensat, fins aconseguir-ho, les baixes de preus en els peatges per quilòmetre o la supressió total d'aquests.

Fa poca estona el senyor Recoder ens recordava la comissió de treball que ha portat a terme per mandat legislatiu de la cambra del Parlament des del mes de febrer fins al passat mes de juliol del 1999. Hi van haver unes conclusions, i el senyor Recoder ha fet esment a aquestes conclusions, i Esquerra Republicana també, el senyor diputat. I jo els voldria dir: no creuen que abans de fer esment a aquestes conclusions, perquè veritablement aquestes conclusions tinguin un pes específic, hi ha d'haver algú que tingui l'obligació de portar-les a la Comissió de Política Territorial, perquè cadascun dels grups parlamentaris, d'aquestes conclusions, hi puguem dir la nostra, i evidentment votar-les i així fer-les efectives? Què és el que ha succeït? Quins interessos hi ha hagut? Només l'oportunisme polític de dues forces?, o ens interessa la majoria dels interessos de tots els ciutadans per a Catalunya?

Els recomano, il·lustres senyores i senyors diputats, que repassin les iniciatives presentades, defensades i votades al llarg d'aquesta dècada dels anys noranta. Ja només em refereixo a la dècada dels anys noranta, per adonar-se de quins grups parlamentaris hem estat fidels defensant Catalunya davant la discriminació i el greu comparatiu suportat entre els usuaris catalans de les

autopistes, per tan sols residir en diferents comarques o municipis. I això ha implicat un greu perjudici, que hem patit tots, a la nostra economia catalana.

Aquesta diputada que els parla –permetin-me que els ho recordi– el juliol de l'any 91 va presentar i defensar, entre diverses, una proposició no de llei en comissió en la qual s'instava el Govern de la Generalitat a gestionar amb el Ministeri de Transport, el MOPU, per tal d'engegar una negociació amb les empreses concessionàries d'autopistes, l'increment en el descompte de peatge per tal d'igualar els ràpels d'altres països de la CEE en aquell moment, Unió Europea ara, en totes les modalitats de transport públic que es desenvolupaven a Catalunya.

En aquells moments els ràpels –i estic parlant del 91, del juliol del 91–, entre un 35% i un 38%, mentre les autopistes a Catalunya, en aquell cas ACESA i d'altres, tan sols estaven a un 15% de descompte. Per tant, hi havia més de vint punts, vint-i-tres punts, de diferència. El resultat de la votació, ben clar, il·lustres senyores i senyors diputats: 3 vots a favor, Esquerra Republicana, CDS i, evidentment, el partit al qual jo represento; 4 abstencions del PSC i 12 vots en contra de Convergència i Unió.

En aquell moment, els grups majoritaris de la cambra compartien el nostre criteri, però es van justificar dient –i això ho poden trobar en el *Diari de Sessions*– que l'àmbit d'aplicació de la mesura que proposava el Grup Popular excedia l'àmbit territorial de Catalunya –no s'ho perdin–, o que en aquells moments que es negociaven els pressupostos, Generalitat de Catalunya - Govern de l'Estat, any 91, no era el moment; no volien ser capdavanters en aquell tema. I fins i tot em vam suggerir que fos el meu Grup Parlamentari al Congrés que defensés la iniciativa que abans he esmentat.

Doncs, bé, vuit anys i mig després, el Grup Popular continuem defensant el mateix en matèria d'abaratiment de peatges a Catalunya. El mateix! Però haig d'afegir que hi ha un element clau i diferenciador, i és que des de 1982 fins a 1996 el Govern Socialista de l'Estat, de forma permanent i creixent, va permetre l'aplicació d'unes tarifes de peatge a Catalunya discriminatòries, que van servir per enriquir uns pocs –com molt bé recordava el diputat d'Esquerra Republicana– a costa de molts usuaris. Fins i tot aquest enriquiment ha pujat 280.000 milions de pessetes. És a partir del 3 de març del 96, i en quatre anys de Govern Popular, que hem aconseguit una fita sense precedents per a Catalunya de rebaixar sistemàticament els peatges, nous trams de construcció de cost zero, així com la B-30 lliure de peatge.

És evident que hem d'aconseguir nous reptes d'equilibri i igualtat de preus per quilòmetre amb la Unió Europea, encara tenim molta capacitat, i no podem oblidar que a Catalunya i en concessió administrativa del Govern de la Generalitat, el túnel del Cadí ha de ser lliure de peatge! Nosaltres hem presentat una proposició no de llei, i aquí hi anirem fins a totes, per aconseguir que el túnel del Cadí, que és de concessió administrativa del Govern de la Generalitat, sigui lliure de peatge. (*Aplaudiments.*)

I volem aconseguir que el desenvolupament harmònic i equilibrat de tota la població i el territori sigui la que ens mereixem. És en aquesta direcció que el Grup Parlamentari Popular hem presentat diferents iniciatives i crec que és bo recordar que encara avui dia el preu del peatge de les autopistes amb concessió administrativa de la Generalitat està sis pessetes per sobre del preu dels peatges de les autopistes concessionàries del Govern de l'Estat. (*Pausa.*)

Benvolgudes senyores i senyors diputats, el nostre Grup, que sempre hem estat al costat –i vostès ho saben sobradament–..., votarem favorablement la presa en consideració. I en base a què? Doncs, perquè estem d'acord amb l'adopció de programes d'homogeneïtzació de peatges, perquè fixin-se bé: el Govern, sense els fons que vostès volen crear, ha tingut la voluntat política..., i ho ha demostrat a través del Govern de l'Estat, i que s'ha demostrat amb fets reals a Catalunya, podent-ho comprovar tots vostès, tots els usuaris, en circular per les autopistes al seu pas per Catalunya.

I fins i tot vull recordar, i no solament recordar, sinó que l'acord a què varen arribar ACESA amb el Ministeri de Foment o Foment amb ACESA sobre tot un seguit de millores a realitzar l'octubre del 98, per realitzar, doncs, que si volen en podem repassar algunes, no?, com podria ser el tram que va des de Barberà del Vallès a Montmeló, o el tema de la B-30, doncs, tota una sèrie de qüestions del litoral, la comarcal 1413, en fi, un seguit d'iniciatives molt positives que nosaltres, fins i tot, les hem entrades al Parlament de Catalunya per tal d'exigir que es pugui portar a terme una negociació ràpida i que aquestes obres les puguem veure realitzades des del 2000 al 2002. Jo crec que això és molt important.

I, evidentment, pel que fa al contingut de l'articulat, és evident que serà al seu moment que el Grup Parlamentari Popular, i en ponència, qui definirà amb esmenes el criteri sobre les competències de la titularitat administrativa, així com les competències corresponents al Ministeri d'Economia i Hisenda, perquè considerem que ara per ara hi ha encara invasió competencial.

Per tant, benvolgudes, senyores i senyors, sàpiguen que nosaltres donem suport a aquesta Proposta de resolució, tot esperant poder-la continuar veient i negociant en ponència. (*Aplaudiments.*)

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, estem davant d'una qüestió d'aquelles que el temps fa madurar i fa canviar, i això no és dolent. Vull dir que el conjunt dels partits presents a la cambra, de representació democràtica catalana, vagin variant la seva posició...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...en matèria d'autopistes...

El president

Esperi's un moment, si us plau. (*Pausa.*) Gràcies. Pot continuar.

La Sra. Tura i Camafreita

...vagin variant, com els deia, la seva posició en un tema tan important, en matèria d'autopistes de peatge, és una bona notícia.

Però s'ha d'analitzar una miqueta per què s'ha anat variant, perquè no és només com ens han fet els presentadors d'aquesta iniciativa –Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya–, dient que hi havia un escrit en el seu acord d'investidura, sinó perquè el país, la ciutadania, les institucions de representació democràtica, els diferents sectors econòmics, des de fa molts anys, estan clarament mobilitzats, clarament actius en la denúncia d'aquesta situació que es produeix a la xarxa viària catalana. I, com a mínim, un reconeixement a aquest tipus de mobilització, de conscienciació de treball social que han fet determinats col·lectius a l'hora de plantejar que cal prendre iniciatives en el camp de la modificació de l'actual situació de peatges a Catalunya, s'ha de fer.

Per tant, no és només que ens trobem davant del compliment de determinats preus de l'abstenció d'Esquerra Republicana en la investidura del molt honorable senyor Jordi Pujol i Soley, com a nou president de la Generalitat de Catalunya en aquesta sisena legislatura, sinó que estem davant d'un debat profund, d'un debat de debats, perquè darrere del tema dels peatges hi ha, com deien altres grups, el debat de la mobilitat, de la sostenibilitat d'aquesta mobilitat, d'una llei d'autopistes que no regula o que no limita els guanys en la gestió d'un servei públic que, com a tal gestió de servei públic, hauria d'estar clarament regulat i legislat, i, per tant, darrere d'això hi ha molts i molts debats, que el temps que em pertoca per posicionar-me no em permet d'afrontar-los tots; però sí que vull dir que alguna cosa s'ha començat a moure en matèria de peatges, en matèria d'autopistes de peatge.

No sempre en la línia tan positiva com s'intenta explicar, perquè certament s'ha acumulat una qüestió que no és l'IVA, com s'ha dit aquí amb el tema de la B-30, sinó l'aplicació d'un decret de mesures urgents en matèria d'inflació que parla de la rebaixa del 7%, però no de l'IVA, senyor Recoder, que s'ha aplicat a la B-30 i que s'ha compensat o que s'ha acordat compensar una concessionària per a tot el temps de durada d'una concessió, que fa escassament un any que s'havia perllongat.

Per tant, algunes de les coses que s'han fet són interessants, són bones. Hem dit que eren positives per al país i per a la mobilitat en el seu entorn, però s'ha d'explicar a la ciutadania com s'han fet, i si es podien haver fet millor o no en determinats moments i circumstàncies.

Però és bo que les coses es moguin.

I quan dic que el debat ha anat madurant voldria dir que el Grup Parlamentari Socialista, aleshores, en el presupost de l'any 1999, va presentar una esmena als presupostos en què demanava ja la creació d'aquest fons autonòmic, que en principi s'havia de nodrir, si era possible, d'aquests impostos sobre els quals estem dient nosaltres que caldrà veure què passa en el debat a nivell de l'Estat, si es produeixen o no, i que també s'havia de nodrir d'una part de recursos de la mateixa Generalitat de Catalunya, per tal d'anar homogeneïtzant i rescatant aquells punts de peatge que fan que la distorsió en la mobilitat real d'aquest tombant de segle a Catalunya sigui gravíssima. Aquella esmena va ser rebutjada pel Grup de la majoria.

També el Grup Socialista va presentar en aquella Comissió que va estudiar els peatges a Catalunya durant molts de mesos –i aquí tenen el document– una proposta concreta per crear aquest fons que avui Convergència i Unió i Esquerra Republicana ens presenten com a seu. I, per tant, vull dir que aquesta no és una proposta nova, és una proposta que fa mesos, que fa anys que s'està debatent. És una proposta que fa molt de temps que s'està dient que una part de la fiscalitat que produeixen les empreses de peatge de les autopistes catalanes haurien de revertir en la millora del conjunt de la racionalització d'aquestes autopistes i també en la millora de la inversió en matèria d'infraestructures viàries en el nostre país.

I, per tant, siguem conseqüents amb el que ja vàrem defensar en el debat dels pressupostos de l'any 1999, amb el que vàrem defensar en el si de la Comissió, que va estudiar extensament el tema de les autopistes de peatge, constituïda a instàncies d'aquest Parlament i que va costar al Govern de la Generalitat de Catalunya molt de temps d'acceptar-la i posar-la en funcionament. Volem dir que conseqüentment i coherentment donarem suport a la proposta que ara ens presenten Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que diuen que és conseqüència del pacte d'investidura.

Però farem unes observacions o unes consideracions al respecte. Aquest acord el que diu és que «es crearà un fons de rescat, o d'homogeneïtzació, o de rebaixa tarifària si l'Estat accepta transferir totalment o parcialment alguns dels ingressos fiscals que es produeixen del tema de les autopistes de peatge». Molt especialment fa referència a l'impost de societats i a l'impost sobre el valor afegit, és a dir, a l'IVA, però no diu en cap cas, ni adquireix cap compromís sobre què és el que farà l'Administració autonòmica per tal de posar recursos en un tema tan important i que el país demana que s'hi actuï des de fa molt temps.

De tal manera que, entesa en la seva literalitat aquesta proposta, ens pot portar a una cosa a què estem molt acostumats i que hauria d'anar-se acabant, que és tenir l'excusa que com que l'Estat no ha aprovat això, no es pot fer res en matèria de millorar, racionalitzar, continuar abaixant peatges o prendre decisions en matèria de peatge a Catalunya. I per tant ens trobarem en aquelles reunions tan típiques en què quan parlarem d'alguns peatges, d'alguns trams de rondes metropolitanques que

no estan alliberades –la B-30 no està alliberada en la seva totalitat, perquè a la Llagosta es paga una part de peatge de l'A-7, i això ho ha de saber, senyor Recoder–, ens diran: oh, no podem fer res perquè no s'ha aprovat a l'Estat allò de l'impost de societats i de l'IVA!

Per tant, el que volem deixar clar nosaltres és que aquest és un instrument més en aquest llarg procés i en aquest llarg camí de treballar, perquè algun dia la xarxa viària de Catalunya sigui equivalent en matèria de drets i deures al conjunt de la xarxa de l'Estat, però que no podem buscar excuses que ens aportin a afirmar que com que l'Estat no ens transfereix no sé quin impost, no podem fer res en matèria d'autopistes a Catalunya, sobretot perquè a les autopistes en què ara toca actuar són de titularitat de la Generalitat de Catalunya.

El Govern de l'Estat, el Ministeri de Foment ha fet això de l'A-7 –això que quan en parla Convergència no explica aquesta titularitat del Ministeri de Foment, i jo crec que al Cèsar el que és del Cèsar–, però, aleshores, el que ha de fer la Generalitat de Catalunya en aquelles que són de la seva titularitat és prendre també alguna decisió i no deixar que aquestes decisions ara restin pendents de la possibilitat que això sigui aprovat.

Si això és aprovat, és clar que serà més fàcil, és clar que hi haurà més recursos, és clar que podrem fer-hi més coses, però, mentrestant, que es vagin prenent decisions, perquè algunes de les decisions que es poden prendre en matèria de peatges de la ronda metropolitana –avui titularitat del Govern de la Generalitat– tenen un valor relativament baix, i no es prenen decisions. I la Generalitat de Catalunya no ha estat a l'alçada per alliberar rondes metropolitanes, com sí que ha passat a Girona, i ha passat a Tarragona, i ha passat en un tram, només en un tram de la B-30, no en tota.

I amb això s'obre un debat interessant perquè si el que demanem és que s'aportin recursos finalistes de la tributació i dels ingressos de la hisenda pública de l'Estat, que ja els he dit que hi estem a favor, que ho vàrem proposar i que hi votarem, però que no pot ser l'únic instrument, perquè aleshores estariem davant d'un govern que no governa; estariem davant d'un govern que perd capacitat d'autogovern, perquè si tota l'aportació tributària de l'Estat és finalista arribarà un dia en què no farem plans de rehabilitació d'habitatge si no ens transfereixen la tributació del sector de la construcció. I això no pot ser.

És a dir, el Govern, amb els seus propis recursos, ha d'aportar diners per començar a resoldre temes en matèria d'autopistes de peatge aquí, a Catalunya. I, per tant, un sol redactat d'això que estem a punt d'acordar diu que abans de finalitzar aquest any, abans del 31 de desembre, s'ha de constituir en el si de la comunitat autònoma un fons i s'ha de dotar. Veurem, doncs, en la discussió dels pressupostos de l'any 2000, quina és l'aportació que hi fa el Govern de la Generalitat, perquè el que s'ha dit de l'E-9, de l'A-17 i d'altres punts de les autopistes catalanes comenci a moure's i es mogui per decisió, per voluntat, per exercici de l'autogovern a Catalunya, i no només per la reivindicació, permanent i constant i a la qual nosaltres ens afegim, que vingui recursos de l'Estat.

Per tant, hi votarem a favor, ho hem proposat nosaltres, i per tant, coherentment, hi votarem a favor....

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...de seguida acabo, senyor president. Però tinguin clar –qui sustenta el Govern– que no val d'excusa això per a no prendre cap decisió en matèria d'autopistes de peatge durant anys, i anys, i anys, a l'espera de la decisió definitiva d'això.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Fet ja el debat d'aquesta Proposta de resolució, la sotmetem a la votació de les senyores diputades i dels senyors diputats.

Comença la votació.

Aquesta Proposta de resolució ha sigut aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i una abstenció.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida (tram. 252-00006/06)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Sida. Atès que aquesta proposta és presentada per tots els grups parlamentaris, per a fixar la seva posició té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, coherentment, ja que és un dels que ha proposat la creació d'aquesta Comissió, votarà a favor que es creï, per diversos motius.

Des de la tercera legislatura, o millor dit en la tercera legislatura es va crear ja una comissió d'estudi d'aquesta naturalesa, i va ser a la cinquena legislatura, just la que ha precedit aquesta, on es va elaborar, amb tot el que havien aportat els treballs en les successives comissions, un dictamen força complet respecte a tota una sèrie de compromisos, o, millor dit, de recomanacions que es feien per lluitar contra la sida.

Volem recordar que la sida continua essent avui motiu de preocupació, precisament per l'increment dels casos diagnosticats, pel fet que s'incrementa –s'ha incrementat també a Catalunya el nombre de morts afectats per la sida–, pel fet també que és la primera causa de mort entre els homes i dones entre vint i trenta-nou anys –més encara que els accidents de circulació–, pel fet que els grups de transmissió més nombrosos continuen essent, per una banda, els usuaris de drogues per via parental i els homes homosexuals o bisexuals, però que s'està incrementant també el grup de transmissió d'heterosexuals, i tot això implica que, malgrat que els tre-

balls que va haver-hi a la Comissió anterior van ser excel·lents, justifica la situació actual que continuïn realitzant-se aquests treballs. Bàsicament per diversos motius: per anar actualitzant les dades, i, per tant, tenir la informació pertinent; per combatre el fals optimisme o alarmisme que sovint es dona en aquestes situacions; també per donar suport, com així era el compromís a la Conferència Internacional de Barcelona, que està prevista per a l'any 2002, i, finalment i ben important, per garantir l'acompliment dels punts continguts en el dictamen de l'anterior Comissió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, com ja s'ha indicat, la Comissió d'Estudi de la Sida, en aquesta cinquena legislatura, va arribar a unes conclusions que cal anar adaptant dia a dia i aprofundir en la seva aplicació pràctica. Cal una millora del treball social i sanitari que ens ajudi a superar el desenvolupament de la malaltia, el silenci i el desconeixement, i a desemmascarar les diferències socials que moltes vegades provoca que gran part de les persones malaltes no sobrevisquin per manca de mitjans.

La síndrome d'immunodeficiència adquirida ha estat en les dues darreres dècades una epidèmia que ha causat 14 milions de morts a nivell mundial, i també es pensa que hi han uns 34 milions de persones afectades pel virus. I d'aquestes, una tercera part tenen només entre quinze i vint-i-quatre anys. La sida és una malaltia en contínua evolució, tant pel que fa a la taxa d'infeccions com pel que fa al desenvolupament divers de la malaltia. Tot i que la ciència ha avançat molt en el seu estudi, encara no hi ha tractaments prou generalitzats com per aturar-la.

Un dels problemes més grans d'aquesta malaltia és el silenci i el desconeixement. Es creu que un 90% de les persones infectades no saben que tenen el virus. Així, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pensem que el Parlament, com a institució que representa el poble de Catalunya, ha de mostrar-se sensible a aquesta problemàtica que va en augment i que té unes previsions alarmants de desenvolupament.

La proposta de tornar a crear aquesta Comissió d'Estudi, doncs, mostra la sensibilitat dels grups polítics de la cambra pel que fa a aquesta malaltia, i alhora demostra la solidaritat amb les persones infectades.

No podem donar per tancat el treball amb les conclusions a què es va arribar en la darrera legislatura, perquè, evidentment, la problemàtica no està solucionada, i les previsions d'augment de la malaltia són excessivament altes com per no tenir-les en compte. Així, valorem molt positivament que aquesta proposta de resolució es faci de forma consensuada, ja que considerem imprescindible la creació d'aquesta Comissió d'Estudi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit, la primera Comissió d'Estudi sobre la Sida es va crear en aquest Parlament el mes de febrer de l'any 1989, fa tot just ara onze anys, i en tot aquest temps hem portat a terme, tots els grups parlamentaris, un exhaustiu treball de recopilació d'informació al voltant de la problemàtica de la sida. Hem creat també, en aquest Parlament, un dels fons públics documentals més importants del nostre país, i hem escoltat tots aquells que han tingut alguna cosa a dir sobre la sida pels seus coneixements, pel seu estudi, o bé per viure la malaltia en primera persona.

No va ser fins a la cinquena legislatura que aquesta Comissió va poder elaborar unes conclusions, un dictamen, que va ser elaborat amb el consens i la complicitat de tots i de totes, d'acord amb les experiències, els desitjos i les propostes d'actuació que la mateixa societat traslladava de primera mà al nostre Parlament.

Certament, algú podria pensar que no té sentit que, després de tres legislatures, i d'haver arribat a unes conclusions al Parlament i de fer un dictamen per tal d'instar el Govern que assumís com a seu i com a propi aquest dictamen, i el difongués com a mesura de prevenció i de suport davant la infecció de la sida, deia que algú podria pensar que no té sentit continuar amb aquesta Comissió. La veritat és que els diferents grups parlamentaris hem considerat necessari continuar la tasca feta; encara queda molt a fer, i és certament bo que aquest Parlament torni a crear aquesta Comissió per fer un doble seguiment.

Per una banda, volem seguir de molt a prop la malaltia i les seves conseqüències, no només sanitàries, sinó també socials; crec que és important que ara que es parla tant de discriminació, estem ben alerta que, malauradament, la sida pot esdevenir a casa nostra una nova causa de discriminació social.

I, per altra banda, cal que aquesta Comissió faci un seguiment exhaustiu del grau de compromís del Govern de la Generalitat amb aquest dictamen; cal analitzar i estudiar el seu grau de compliment, i cal estudiar també si els programes que utilitza el Govern, o que posa en marxa el Govern, són els adients, i els recursos són els que realment aquests programes necessiten.

Tornarem, doncs, en aquesta legislatura, a convidar els diferents responsables del Govern i les organitzacions no governamentals, i ho farem amb l'esperança que aquesta sigui la darrera legislatura en què sigui necessari crear una comissió d'estudi sobre la sida, però també amb la ferma convicció que aquesta Comissió continuarà existint i treballant mentre aquesta malaltia no sigui eradicada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi va considerar si era oportú tornar a sumar esforços per crear una comissió d'estudi sobre la sida, i a pensar si no havíem de normalitzar la malaltia de la sida i poder discutir en totes les comissions i en el plenari aquest tema.

Hi vàrem estar reflexionant. Nosaltres volem aportar, en tot cas, a aquesta Comissió, que al final vàrem donar suport a la nova creació, després, sobretot, d'escoltar l'informe anual que molt recentment en Peter Piot, el director executiu d'ONU-Sida, alerta els països rics, els països desenvolupats, que hi ha una relaxació de les mesures de prevenció i que, per tant, sembla que visquem un cert miratge, en aquells països que hem aconseguit –i entre ells hi ha Catalunya, evidentment– abaixar, probablement, la prevalença d'infecció.

Per tant, nosaltres, seguint aquestes recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut, i del president executiu d'ONU-Sida, volem introduir uns objectius diferents dels que vam introduir a les últimes tres legislatures. Per nosaltres, si aquesta Comissió té sentit és per tres objectius fonamentals.

Primer –ho han dit els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– vàrem fer, segurament amb excessiva..., poca, diguem-ne, repercussió pública, un acord molt important. Vam tancar una comissió que suposava el resum de tot allò que havíem fet al llarg de tres legislatures, però vàrem anar més enllà: vàrem aprovar unes recomanacions, no només recomanacions al Govern, sinó recomanacions a la societat catalana. Per tant, nosaltres aportarem a aquesta Comissió, primer, l'avaluació d'allò que vàrem aprovar per unanimitat en aquesta cambra. I voldrem baixar al detall; al detall, volem dir, perquè no hem estat capaços –malgrat que ho vàrem escriure– de debatre si a les presons hi ha d'haver xeringues; volem entrar en el detall que la sexualitat continua estant en l'àmbit de la privacitat, i no es veu –com diuen les feministes des de fa molts anys– que el que és privat també és polític, i, per tant, hem de parlar de la sexualitat, i de per què estem abaixant la guàrdia; volem parlar, per tant, de coses molt concretes, d'avaluar les recomanacions que es van fer entre tots.

El segon objectiu del Grup Parlamentari PSC - Ciutadans pel Canvi per a l'aprovació d'aquesta Comissió és que aquesta cambra esdevingui un element important en l'organització i el suport en la Conferència del 2002, la Conferència Internacional de la Sida a Barcelona. Per sort, dos experts barcelonins, catalans –el doctor Casabona i el doctor Gatell–, que treballen en l'Administració de la Generalitat, han estat escollits com a experts per l'OMS per fer la Conferència Internacional. Aquest Parlament s'hi ha de sumar; s'hi ha de sumar, perquè insistim que això és la responsabilitat col·lectiva.

I el tercer objectiu és que aquest Parlament haurà de debatre el seu paper en el Fòrum 2004 de la Cultura; cada vegada és més palès que les desigualtats en salut esdevindran desigualtats en educació sanitària. Aquest és un tema fonamental, i ens podem trobar que tinguem una visió cofoista de la sida a casa nostra, que hem de dir –i diem, des de l'oposició– que la qualitat assistencial dels malalts de sida de Catalunya és molt bona. De totes maneres, segurament n'hauréem de tenir cura en termes d'equitat en el territori, d'accessibilitat al sistema; però, dit això, aquest Parlament –a través de la Comissió d'Estudi– haurà de veure com, allò que esdevindrà en aquest Quart Món que tenim dintre casa nostra, que a vegades el volem fer invisible, que no sigui un lloc on la gent s'infecti de la sida, no perquè no tingui accés al sistema sanitari, sinó perquè no tingui accés a l'educació sanitària.

I, per últim, en Peter Piot ens diu: els països rics us heu d'involucrar amb el que està esdevenint una verdadera, diríem, causa de mortalitat en els països subdesenvolupats. Catalunya pot –amb processos de cooperació internacional– sumar-se al fet que la sida deixi de ser una de les causes de mortalitat més importants dels països subdesenvolupats, i no només a l'Àfrica, i no només al sud-est asiàtic, sinó també a l'Europa de l'est.

Per tant, els objectius són diferents: nosaltres som signants d'aquesta Comissió, però amb objectius de llistó més alt; per tant, nosaltres volem que aquesta Comissió tingui un tarannà diferent; insistim que no només garantint la qualitat assistencial, sinó aprofundint en la prevenció i en la cooperació internacional.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com bé s'ha dit, ja en són tres les legislatures en què aquest Parlament ha creat i ha posat en marxa la Comissió d'Estudi sobre la Sida. Això ha donat lloc a múltiples compareixences, i múltiples compareixences al llarg del temps. I, per tant, hem gaudit de molta informació i d'una visió global de la sida. I hem pogut veure, des d'un vessant mèdic, des d'un vessant terapèutic, des d'un vessant del tractament de la informació, des d'un vessant més humà, del paper que han tingut les ONG, etcètera, quina ha estat l'evolució, que ha estat important, de la perspectiva dels malalts de la sida i de tot el seu entorn.

Durant la darrera legislatura, com bé s'ha dit també, s'ha fet un pas més, i s'ha fet, doncs, un dictamen amb unes conclusions i unes recomanacions al Govern. Aquest dictamen feia incidència en diferents temes, i de forma molt important en el que era la prevenció, la realització, per tant, també, de campanyes informatives, i també incidia de forma rellevant en la creació d'un ens que tingués caràcter interdepartamental.

De fet, s'ha fet feina durant onze anys, i el Parlament, en la darrera legislatura, com dèiem, ha fet un pas més, i ha tingut un element positiu elaborant un dictamen en el qual ha imperat el consens per sobre de les discrepàncies. I un segon element positiu, jo m'atreviria a dir, un segon element positiu que ha tingut: que aquestes recomanacions que es feien al Govern han tingut un trasllat en la realització, per part del Govern, ja en aquests moments, d'algunes de les recomanacions que feia el Parlament.

Hi ha hagut, així, un increment del pressupost en les ONG; hi ha hagut major recolzament a les ONG, no només des d'un punt de vista econòmic, sinó també des d'un punt de vista tècnic, i la creació d'una comissió de caràcter interdepartamental.

Per tant, aquesta feina ha tingut una conseqüència, ja, en aquests moments, positiva. Per què, doncs, la creació d'una nova comissió de la sida, i per què, doncs, tornar-hi a insistir, si la feina ha estat molta?

Doncs, en primer lloc, per coherència amb el Dictamen que vàrem aprovar en l'anterior legislatura, en el qual hi havia el compromís de continuar treballant i de mantenir l'alerta, i, per tant, es manifestava ja en aquell Dictamen la necessitat de continuar amb aquesta Comissió i, per tant, seguir fent feina.

I perquè cal –i això és molt clar– no abaixar la guàrdia en aquest àmbit. Cal seguir treballant perquè no es produeixin noves infeccions, i cal treballar, doncs, intensament, en el que és la prevenció, per evitar que tota persona acabi tenint una nova infecció.

Cal també treballar i impulsar, en la mesura del que es pugui, des d'aquí i des d'on sigui, en la línia d'investigació, per tal de facilitar el tractament farmacològic –que en aquests moments no és un tractament senzill–; treballar també per aconseguir una vacuna, evitar una resistència als fàrmacs, i en un àmbit també molt important, que és aconseguir que els pacients tinguin una adhesivitat important al tractament; per tant, que compleixin correctament el tractament per tal d'evitar replicacions del virus.

Aquesta nova Comissió d'Estudi sobre la problemàtica de la sida és clar que neix, doncs, amb el reconeixement a la feina feta durant aquests onze anys; amb el reconeixement, també, al consens que existeix per sobre de les discrepàncies, i neix també amb la voluntat de seguir fent feina, seguir copsant la realitat d'aquest món, i amb la voluntat, també, d'un consens, un consens important, en comptes de voler aprofundir en les discrepàncies, i per tant, seguir en la línia iniciada en l'anterior legislatura.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Proposo als grups que sigui aprovada per assentiment. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Designació de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00002/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la designació de tretze membres del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya. Prego a la secretària primera que doni lectura a l'article 66.1 del text refós de la Llei 6/1981, del 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de la Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.

La secretària primera

«El Consell Assessor de Radiotelevisió consta de tretze membres designats pel Parlament, en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari; pel sistema dels majors restants sobre el total de membres del Parlament, i nomenats pel Consell Executiu per a la legislatura corresponent. Un cop acabada la legislatura, el Consell Assessor cessant continuarà exercint les seves funcions fins que els nou membres no hauran pres possessió del càrrec.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. Prego al secretari segon que llegeixi els noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris.

El secretari segon

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Josep Maria Bertran i Soler; el senyor Enric Castellnou i Alberch; el senyor David Marca i Cañellas; el senyor Francesc Sánchez i Archs, i el senyor Gerard Serra i Martínez.

Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Marina Bru Purón; el senyor Xavier Guitart i Domènech; el senyor Josep Mòdol i Piferré; la senyora Montserrat Nebot i Roig, i el senyor Antoni Poveda Zapata.

Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Eva Navarrete Izquierdo.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Daniel Condeminas i Tejel.

I, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el senyor Ignasi Riera i Gassiot.

El president

Moltes gràcies. Atès que la Mesa ha constatat que existeix quòrum suficient per a l'elecció dels membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola, i a proposta unànime dels portaveus dels grups parlamentaris, es proposa que l'elecció sigui feta per assentiment.

Moltes gràcies.

Queden, per tant, designats membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya els candidats proposats pels grups parlamentaris.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300- 00137/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és el següent: Interpellació pel procediment d'urgència al Consell Executiu sobre la política educativa, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula per a l'exposició de la interpellació, la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, voldria començar aquesta interpellació agraint, evidentment, la compareixença que ens farà la consellera, a petició pròpia, el proper dia 17 a la Comissió de Política Cultural. I ho volem fer perquè, evidentment, ens sembla que amb aquesta compareixença dóna i retorna el debat polític al Parlament, dóna dimensió política i, per tant, dignifica el mateix treball parlamentari.

Moltes gràcies per aquesta actitud de compareixença, per haver sigut en el primer lloc on podrà tenir aquesta compareixença i, evidentment, lamentar que hagi passat fins al dia 17 de febrer per la inactivitat parlamentària; això és el que ens ha obligat a presentar aquesta interpellació, que bàsicament anirà sobre el tema de la normativa i del decret d'admissió d'alumnes.

Per què aquesta interpellació abans de la compareixença? Per dos motius: un tècnic i l'altre més polític. El tècnic és, evidentment, perquè el procés d'admissió d'alumnes té un calendari fix i no podem deixar passar aquesta situació, sobretot perquè en el moment que vàrem presentar la interpellació teníem desconeixement total de cap on es podia encaminar l'acció de govern. I el segon, un objectiu molt més polític del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que és apropar el Parlament als ciutadans, passa per tractar aquelles coses que neguitegen la ciutadania i, per altra banda, per fer arribar al Parlament els batecs del que succeeix al carrer. I crec que és, avui, aquí, el lloc on hem de recordar que fa uns deu dies van sortir al carrer vint-i-cinc, trenta, quaranta mil persones en una manifestació en defensa de l'escola pública.

Aquest és un batec que no pot deixar insensible el Parlament, i del qual hem de parlar, perquè, evidentment, era molta gent i eren bàsicament pares, mares, professors, mestres, nens, nenes, alumnes... L'anècdota, senyora consellera, érem els polítics: allà la minoria érem els polítics, i segurament que hi érem, els polítics que hi vàrem assistir, per un ple convenciment que a Catalunya és necessària i imprescindible la defensa de l'escola pública. Si podem aconseguir una escola pública de qualitat, aconseguirem, evidentment, un conjunt del sistema escolar públic de Catalunya també de qualitat. Ens cal treballar des de les institucions per l'escola pública, per fer avançar el conjunt del sistema escolar de Catalunya.

Crec que tampoc li deu haver sorprès que iniciem interpellant-la amb aquest tema. Sap, i ho coneix vostè prou bé, perquè vàrem compartir mesa en un acte convocat pel MUCE, pel Marc Unitari de la Comunitat

Educativa, en el qual jo mateixa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, prenia el compromís electoral de treballar immediatament pel tema del decret de matriculació, que proposàvem fer un decret nou en tres mesos per tal de negociar i arribar a acords amb el món educatiu i municipal, i modificar la normativa per al proper curs, perquè sabem que un decret és una eina que cal negociar i la manca de temps no ens ho permetia de cara al curs 2000-2001.

És de tothom conegut que vam guanyar per número de vots, però no per escons, i per tant no hem tingut l'opció de governar, però sí que volem portar a terme exactament igual el nostre compromís electoral. Per això fem avui aquesta interpellació. Primer perquè en aquests moments és una regulació, la de l'admissió d'alumnes, de difícil interpretació. Tenim dos o tres decrets per basar-nos, el curs passat teníem quatre resolucions i en aquests moments coneixem que, de cara al proper curs, hi ha dues propostes de resolució amb les quals –deixi'm dir-l'hi ja– és difícil determinar els àmbits d'actuació de cadascuna d'elles. Per tant, en aquest moment, ens sembla que les dues resolucions que estan al carrer estan creant o augmentant la confusió, que ja dèiem que era difícil abans.

Segon aspecte: aquesta regulació és poc transparent. Jo diria... En aquests últims dies, hem llegit a la premsa que s'ha portat, aquest procés, per part de la Consellera, amb un cert secretisme; no vam ser consultats, no el vam veure, no hi vam col·laborar, fins que el dia següent de la manifestació va començar a córrer la primera proposta de resolució.

D'aquesta: continua sent poc transparent, perquè deixa tot el procés en mans dels centres i, els centres, sabem i coneixem que són els més interessats en aquest tema. I a nosaltres ens ha de preocupar l'atenció dels pares i mares i dels alumnes que es troben amb dificultats en el moment de poder triar l'escola i que, a vegades, els mateixos centres van rebotant d'un lloc a l'altre. Per això ens sembla molt i molt important democratitzar el procés des del primer moment per fer-lo transparent. Per tant, un sol lloc de recepció, que no tingui interessos per part de ningú, i que tots siguin tractats amb els mateixos conceptes d'igualtat.

El tercer aspecte per què també interpel·lem és perquè en tota aquesta normativa no es dóna igual tracte a l'escola pública que a l'escola privada concertada. Nosaltres defensem que tota aquella escola finançada amb fons públics tingui uns mateixos drets i uns mateixos deures, i això vol dir que s'ha de veure en el tema de la vinculació de centres, en els itineraris –el pare i mare que es decideix per la pública ha de tenir la seguretat que en tot l'ensenyament obligatori no ha de continuar seguint fent aquest procés–, en qui admet els alumnes –a l'escola pública, l'admet el consell escolar de centre; a l'escola concertada, el titular; s'ha de fer exactament igual–, i, fins i tot, en com es decideix el nombre de grups –a l'escola pública, a l'escola de titularitat de la Generalitat, ho decideix el Departament previ a l'admissió de l'alumne, en alguns casos fins i tot se'ls ha retallat grups respecte al mapa; en el centre concertat, el titular va acceptant alumnes; s'hauria de fer se-

gons el concert, però és de tots i totes conegut que si tenen més alumnes se'ls obre i se'ls amplia el concert.

Nosaltres estem per una xarxa integrada i integradora, una xarxa integrada per tots els centres docents sostinguts amb fons públics, i que tinguin igual tracte uns que els altres. Per tant, no ens agradaria poder trobar-nos amb el que ha dit en aquests moments la premsa, que l'escola concertada rebrà uns recursos que no sabem si tindrà l'escola pública. Perquè la LOPEGC, en l'addicional segona, ho deixa ben clar: «Els criteris per determinar les dotacions econòmiques han de ser els mateixos per a l'escola finançada amb fons públics.» Demanem aquesta aplicació.

I l'aspecte central en què no veiem reflectits els temes de la normativa és el reconeixement del paper dels ajuntaments catalans en tot aquest procés. S'utilitzen serveis –fins i tot en alguns moments podríem qüestionar-nos com es fa–, però no s'avança ni en el tema de la delegació de competències, ni en reconèixer l'ajuntament, que és l'administració més propera al ciutadà, aquella que ens podria reflectir el principi de subsidiarietat...

El president

Senyora diputada..

La Sra. Baig i Torras

Un moment...

El president

... hauria d'acabar.

La Sra. Baig i Torras

Sí, sí, aquí mateix...

El president

Gràcies.

La Sra. Baig i Torras

...perquè després tenim el procés de rèplica..., però des dels ajuntaments podríem evitar abusos de qui vulgui saltar-se la norma o actuar amb avantatges, que sabem que són fets reals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Carne-Laura Gil.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carne-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és per a mi un honor presentar-me davant de la cambra, i també és una gran satisfacció, com a consellera d'Ensenyament, constatar l'interès mostrat amb urgent impaciència pel grup interpellant per poder conèixer en el Ple d'avui l'avançament d'allò que expo-

saré, com vostès saben, amb més extensió i detall en la compareixença sol·licitada per mi mateixa a la Comissió d'educació i cultura, que la Mesa ha assenyalat per al proper dia 17.

Abans d'iniciar la meva exposició, i ateses algunes de les paraules que ha proferit la portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, jo he de dir només que mostro la meva perplexitat en haver entès en algun moment que el Grup interpellant parlava també en nom de la plataforma MÚCE, sabent que aquesta plataforma té altres canals que no el Parlament per parlar amb aquesta consellera.

Atès que els termes de la interpellació es refereixen a la política educativa en general i en especial al decret d'admissió d'alumnes, jo, breument, exposaré a ses senyories el nus de les línies en què poguessin lligar-se allò que és general i allò que és tan particular.

La política del nostre Govern es fonamenta i construeix entorn d'un únic principi irrenunciable: el de l'educació per a tothom, l'educació entesa com un bé i alhora com una funció social, i com l'única eina possible per fer de la nostra societat una societat encara més educada, més culta, més rica, més justa i solidària, i per damunt de tot fortament cohesionada.

Ben segur, doncs, que l'educació entesa amb aquesta amplitud no és només una funció de la institució escolar, sinó també una funció i tasca global de la mateixa societat. Perquè més enllà de les cinc de cada tarda i fins a l'endemà hi ha un gran espai d'educació que ja no és de l'escola, de signe divers; hi ha un teixit d'integració social o un illot degradat, i no és per culpa de l'escola; hi ha també lligams d'afecte o hi pot haver enorme soledat.

El principi de l'educació com un bé universal, doncs, implica un gran repte i també una vocació social d'atendre la diversitat, respectant i alhora integrant allò que és diferent. Però la diversitat en el discurs educatiu conforma un ampli espectre, des de les capacitats diferents fins a les cultures, els estrats socials i els colors diferents.

I és l'atenció a aquesta diferència la que avui, en aquests inicis de segle, ens ocupa prioritàriament. Explosions d'ira i violència esfereïdores, molt recents a l'Estat espanyol, crits collectius xenòfobs, ens han de posar alerta. A vostès, a nosaltres, a totes i tots nosaltres, i ens han de fer actuar, perquè són moltes, encara, les persones a la nostra societat que mantenen els ulls oberts sense voler veure, i que amaguen, amb moltes paraules, mots que tampoc volen pronunciar.

El tractament de la integració de l'alumne immigrant, per la seva importància, requereix del nostre Govern, del Departament d'Ensenyament, en especial, l'exemplar contundència, però també dels grups de la cambra extremada cura, perquè l'escola és el primer lloc, la primera dena del fet integrador, però en ella només comença un llarg camí; un llarg camí sovint farcit d'obstacles per a la integració global, i això no és una tasca fàcil.

L'acolliment i la integració del nouvingut d'una altra cultura, amb color diferent i sovint amb creences reli-

gioses profundes distintes de la coneguda, i sempre amb una càrrega visible de pobresa i humiliació, és difícil en una societat força benestant, poc conscienciada; és difícil en una societat de cultura blancocèntrica, que adora l'estil blanc en els costums, la moda i l'estètica, i que ha cregut durant segles que el color blanc és la superioritat, i que l'ha identificat, simbòlicament, amb la netedat, la bondat, la innocència, i, fins i tot, la san-tedat.

Seria, per això, extremadament arriscat per al futur de la nostra cohesió emprar com a estratègia política el tema de la integració a l'escola; obrir una dialèctica perversa entre escola pública i concertada; induir reglamentàriament o inconscient la societat educativa catalana a ésser paternalista, la qual cosa voldria dir «superior», en l'acolliment de l'alumne nouvingut. «Jo, nosaltres, et direm on has d'anar i qui ets, perquè això és el millor per a tu». O a veure riscos contaminants en els suposats rendiments acadèmics, allà on la diferència es fa més evident. O a identificar: alumne diferent, alumne immigrat amb conflicte.

I el Departament d'Ensenyament no ho permetrà, i jo mateixa no ho toleraré, perquè l'atenció educativa a alumnes amb necessitats específiques, derivades de situacions socioeconòmiques, culturals i socials, desafavorides, presenta dificultats determinades, però de manera anàloga a les d'altres col·lectius, i la seva integració escolar ha d'assegurar-se que sigui al més adequada possible per al seu progrés personal i social. I jo he dit, repetidament, com a consellera d'Ensenyament, com a membre del nostre Govern, que l'escola és el lloc primer de la integració, l'escola sense distinció; la pública, que és la de la nostra titularitat, i la concertada, que és de titularitat privada. I amb aquest principi com a criteri director, i sense dialèctiques falses que es volen ressuscitar, hem redactat una resolució específica, que, per motius de calendari, no ha estat possible fer el Decret, però hem fet una resolució específica, exprés, que es veïés integradora per al curs proper 2000-2001, per no esperar –i hi emfasitzem la funció de l'escola–, amb la voluntat de superar aquesta dialèctica que es fa servir, fàcil i, sovint, injusta.

Jo no sé, si alguna vegada es passeja pel Raval, o pel barri de Sant Roc veurà que escola pública i concertada treballen, des de fa molts anys, abans dels concerts, de manera conjunta. I si això no ha estat així en tots els llocs, ara ho serà, perquè nosaltres volem que la pública i la concertada, l'escola, eduqui, en un projecte comú integrador, en aquelles àrees en què els ajuntaments, els serveis d'assessorament psicopedagògic socials, la inspecció ens assenyali, i es farà de manera transparent i participativa, per mitjà d'una comissió en què hi haurà la comunitat afectada que en farà el seguiment, l'avaluació, i traslladarà al Departament els suggeriments de millora possibles. I el Departament, i esperem que els ajuntaments –perquè vostès saben que en una resolució d'un director general no es pot dir què han de fer els ajuntaments, sinó que s'ha de fer amb un decret de govern i posant-se d'acord– posaran al servei dels centres els seus recursos socioeducatius, per a la millor educació d'aquells nens i nenes, aquella educació d'aquelles noies i nois, i nosaltres acollirem i orienta-

rem les famílies, i els exposarem allò que considerem millor opció de progrés autònom i social per als seus fills i filles; però, en tot cas, també respectarem la seva voluntat.

I, senyores diputades i senyors diputats, no tinguin recança ni tinguin cap dubte: l'escola assegurarà –com ho ha fet sempre– la integració escolar, però això no serà suficient, i cal molt més, perquè l'escola mai no podrà compensar a un nen o a una nena, a un noi o a una noia la humiliació del rebuig i de la indiferència social al carrer, a l'entorn, només pel fet que és diferent. I com combatre aquesta exclusió i aquesta marginació social, més enllà de l'escola? Això, senyores diputades i senyors diputats, és l'espai del veritable debat, del veritable debat polític, que és el que correspon a aquest Parlament.

I jo els demanaria que no deixem que es desplaci a l'àmbit escolar, perquè el sistema educatiu és generós, però està fet d'una matèria plàstica, adaptable i forta, però alhora és extremadament sensible, i pot retenir durant molt de temps els senyals dels cops rebuts i de les ferides infligides en els seus replecs.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. En torn de rèplica, la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig té la paraula, per cinc minuts.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, m'ha sobtat el seu to. I, a més, m'ha fet la impressió que ha vingut amb un discurs divers al que jo l'he interpellat. I ens ha volgut barrejar els termes. I ens ha volgut situar en uns aspectes en els quals, evidentment, no ens deixarem situar.

Primera qüestió. Dir que participaven d'una manifestació, i que «hem escoltat els batecs de tanta gent al carrer, també per fer que aquí se susciti aquest debat», no vol dir que estem parlant en nom de la plataforma del MUCE, però nosaltres *sabem* escoltar, i *sabem* vibrar amb la gent. Si altres forces no fan aquest mateix treball, ens sembla que també excloem, i no és aquest el nostre tema.

Per altra part, ens ha volgut situar la nostra preocupació pel tema de l'admissió d'alumnes, únicament i exclusivament, en el tema dels alumnes immigrants. I, quan nosaltres hem parlat d'aquesta preocupació, hem parlat, primer, de forma general, i, segonament, amb els alumnes amb necessitats d'origen social, que poden quedar *al marge* i, per tant, exclosos, però que no sempre són immigrants; d'immigrants, com de tot tipus d'alumnes, n'hi ha de totes les classes socials. Per tant, *alerta!*, que «necessitats educatives especials» vol dir un concepte molt més ampli, per raó d'origen social, ètnic, econòmic, deficiències físiques, psíquiques, eh? El concepte és ampli, i els pares i les mares d'aquest alumnat són els que pateixen les conseqüències d'una política confusa, que en cap moment jo he vinculat, únicament i exclusivament –com ha volgut dir la con-

sellera; que no he sabut si, fins i tot, em deia «perver-sa»— entre el debat escola pública i escola concertada.

La nostra preocupació en aquesta resolució, i quan es diu que s'ajudarà econòmicament unes determinades escoles concertades, també ens crea preocupació per l'escola concertada que, durant molts anys, ja està fent i està portant a terme una feina en el camp social, perquè la coneixem, i no han rebut tampoc aquests recursos que ara s'intenta obrir —i que no ens hi posarem pas en contra, mentre es faci a l'escola concertada i també a l'escola pública.

Evidentment, vostè ha situat el tema del conflicte de la immigració en una línia en la qual gairebé podríem estar coincidents, però el que hem de lamentar és que el Govern al qual vostè pertany no ha sigut pas la línia que ha portat a terme fins a aquest moment. Per tant, portem el debat i avancem en aquest camí; avancem en aquest camí com avancem en el camí del tema de la responsabilitat municipal en el procés de l'admissió dels alumnes, i en tants altres camps, com podria ser en el tema de l'educació.

El paper i la visió municipalista han de ser primordials per poder atendre aquesta educació molt més àmplia de la que vostè ens ha fet referència, que no és únicament i exclusivament a l'escola, i que ens sembla que queda molt bé amb l'eslògan «ciutat educadora».

Senyora consellera, com que se m'acaba el temps, jo li voldria demanar que, si, com creu, el paper municipal ha de ser en un decret, nosaltres, en la Moció corresponent a aquesta interpellació, demanarem un nou decret: la democratització a l'entrada en el procés a l'escola, la transparència, l'equitat i el control social, així com el seguiment corresponent per al seu compliment.

Si aquests també són els eixos del seu programa, demani, sobretot, al Grup que li dona suport, que voti també la Moció.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de la cambrà.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Jo m'alegro molt de les últimes paraules de la portaveu del Grup interpellant. Ben segur que, segons els termes que tingui la Moció, nosaltres també hi serem a favor. Perquè si nosaltres no hem fet el decret —com ja he explicat abans— és perquè, com sap la senyora diputada que ha parlat, un decret té entre quatre i sis mesos de conducció legal.

I vostè ha de saber, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que estem en un nou segle, en una nova època, i que tenim un nou govern: el nostre, de vostès i de nosaltres; el nostre, el de Catalunya. Potser el que ahir era màgia, avui és tecnologia; per tant, vol dir que hi ha hagut uns grans canvis en la societat. Però la dialèctica d'ahir empobreix sempre el progrés d'avui, i això és el que jo volia donar a entendre. Perquè nosaltres tenim

la ferma voluntat de construcció d'una nova cultura i d'un nou discurs educatiu, i sempre que jo sigui en aquest Parlament contestaré, però també intentaré infondre el nou discurs.

I no el volem gestionar, com ho fan les laborioses formigues; no volem anar a un nou lloc, que és on hem d'anar, que és el nostre horitzó, com fan les formigues, que van a un lloc nou transportant només el material vell. Nosaltres ho farem d'una manera diferent; jo espero que vostès presentin aquesta Moció; nosaltres l'estudiarem, el Grup Parlamentari, ben segur, de Convergència i Unió, l'estudiarà, i estic segura que arribarem a un acord, perquè el bé de la nostra societat educativa així ens ho demana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió amb les preguntes dirigides al molt honorable president de la Generalitat.

Preguntes

Per fer la primera pregunta, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el finançament del transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 317-00018/06)

Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé; gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en aquestes alçades ja ningú no qüestiona que el transport públic esdevé una peça fonamental en l'ordenació i la vertebració de les grans aglomeracions urbanes en el marc d'una gestió moderna del territori. Aquest és l'exemple de la regió metropolitana de Barcelona. És evident, doncs, que un bon transport públic ajuda a fer més habitables les grans ciutats, garanteix la mobilitat sostenible per part dels ciutadans i les ciutadanes, en redueix l'impacte del transport privat

i la contaminació. En definitiva, s'assoleix una major qualitat de vida.

Aquesta ha estat una de les prioritats del Govern de Catalunya al llarg dels últims anys en l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona. Tanmateix, en aquesta sisena legislatura s'enceten nous reptes. D'una banda, millorar el transport públic ja existent, però, de l'altra banda, ampliar la xarxa i impulsar nous projectes i, sobretot, dur a terme noves inversions.

Des d'aquesta perspectiva hi ha dos projectes que són emblemàtics: d'una banda, el TramBaix, que millora la connectivitat del marge oriental del Baix Llobregat –Sant Feliu, Sant Boi–, fins a la Diagonal, a Barcelona, però per altra banda, assaja, estrena un nou sistema de transport que és més modern, més eficient i, sobretot, més ecològic. I per altra banda, la línia 9 del metro, que podria ser aquesta nova gran línia transversal de la regió metropolitana de Barcelona, des de Badalona fins a l'aeroport. Això és evident i és obvi que comportarà una forta inversió pública i el concurs, l'esforç de totes les administracions públiques, de totes les institucions.

La pregunta concreta és: quin serà el paper del Generalitat de Catalunya, del Govern de Catalunya, en el finançament del transport públic en la regió metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Per a aquests projectes que vostè ha dit i per a alguns altres, nosaltres haurem de treballar bàsicament amb els contractes programa que establim amb l'Administració central, a través de l'acord que l'any 1995 –que va ser en aquest sentit un any clau i un any positiu– hi va haver entre la Generalitat de Catalunya..., el Govern central, també, però, concretament, per la part catalana: la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i l'Entitat Metropolitana de Transport. Fins a aquell moment, això s'havia fet amb més dificultats perquè sempre, aleshores –també ara, però ara no tant–, havíem anat molt escassos de recursos per atendre una cosa que, per altra banda, era i és una prioritat del Generalitat de Catalunya, que és el tema del transport públic, concretament, el transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Li vull fer notar, de passada, que això ho vam poder resoldre l'any 95, cosa que té la seva significació perquè fins al 95 el Govern central, sempre, quan havíem reclamat aquest contracte programa havia fet l'orni. Però és que l'any 95, resulta que ens necessitaven, i aleshores, nosaltres vam aconseguir aquest contracte programa. Això és de passada, només; és només de passada, això. (*Remor de veus.*)

Bé, aleshores, d'ençà d'aleshores, efectivament, doncs, del 95 al 97 vàrem disposar en conjunt de 125.000 milions de pessetes, el 40% dels quals els va aportar la

Generalitat. Del 98 al 2001, o sigui, aquest període d'ara, 171.000, 65.000 milions dels quals els aporta la Generalitat. A part que a través, també, del conveni d'infraestructures la Generalitat n'hi porta 29.500 més. En total, per tant, fa una inversió, durant aquest període, de 94.500 milions per part de la Generalitat.

Bé, aleshores, això a què s'ha de dedicar. S'ha de dedicar a tota una sèrie de projectes... Bé, s'ha de dedicar també a, diguem-ne, poder atendre el dèficit que es produeix en el transport, però, a part d'això, a tota una pila d'iniciatives noves, absolutament necessàries, de les quals vostè n'ha esmentat dues, concretament, ha esmentat el TramBaix, que, com vostè sap, va de Sant Feliu de Llobregat fins a la Diagonal, i després l'Eix Transversal, una inversió de vint-i-vuit quilòmetres...

El president

Molt honorable president, senyor president, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

L'il·lustre senyor diputat vol replicar? (*Pausa.*)

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions del fins ara conseller de la Presidència amb relació a la insolidaritat del concert econòmic basc (tram. 317-00019/06)

La segona pregunta, la formula l'il·lustre senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. El Govern, i vostè com a president, assumeixen i fan seves les declaracions del ja exconseller de la Presidència, Xavier Trias, sobre la insolidaritat del model de concert econòmic basc?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor president?

El president de la Generalitat

Perdó? Deia...?

El president

No, no, té la paraula.

El president de la Generalitat

El Govern i jo mateix, del que ens fem solidaris és del que diem nosaltres directament. I, per tant, el que li puc dir és que nosaltres sempre hem entès i donat suport al fet que el País Basc reclamés el restabliment, parcial, perquè, de fet, no l'havien perdut del tot –a Àlaba l'havien conservat sempre–, dels seus drets històrics. I, per tant, hi vam donar suport en el seu moment i li'n donem ara.

Una altra cosa és, després, la negociació de la quota –que això va ser una responsabilitat directa que van assumir el Govern d'UCD, inicialment; després el Govern del PSOE, que és qui va fer aquestes negociacions–, que és una quota, la qual, aritmèticament parlant –no dic políticament parlant–, es pot considerar, i bé –i és bo per a ells–, doncs, que va donar un resultat bo per al País Basc.

La insolidaritat comença a partir d'ara respecte a nosaltres, no respecte al País Basc. Oblidem-nos d'això. Nosaltres sí que podem dir que, a partir d'aquest moment, tot el tema de finançament respecte a nosaltres no s'ha fet d'una manera solidària. Però al marge, almenys, nosaltres vam posar això al marge del tema concert del concert i de la quota del País Basc.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat...

El Sr. Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. En tot cas, veiem una correcció de les paraules de l'ex, ja, president, ex, ja, conseller –encara no president–, senyor Xavier Trias, (*riallès*) eh?, i en tot cas, això representaria, si en féssim cas, una marxa enrere del model de singularització que es va endegar en aquesta cambra, a partir de la Comissió d'Estudi del Concert Econòmic, i fer cas del senyor Trias voldria dir tornar al procés d'homogeneïtzació.

De totes maneres, si –que ho va dir vostè molt bé–, si hi ha algú, aquí, insolidari és el Govern de l'Estat. Un Govern que vostès estan apuntant des de l'any 93, que, a part de fer norma de l'espoliació fiscal, fins i tot es nega, encara a hores d'ara, a donar-ne les xifres.

Però deixi'm-li dir, a part d'això, que no és d'estranyar, moltes vegades, que els catalans estiguem preocupats per les campanyes d'incomprensió cap a Catalunya, si vostès mateixos, ja, els seus socis de la Declaració de Barcelona, a la primera que donen l'esquena els provoquen una deslleialtat tan important com aquesta; perquè és la sensació que van donar les declaracions del senyor Trias, potser influït pel context, un context dominat, en l'homenatge de determinats grups empresarials, per dir-ho d'alguna manera –podem parlar de les concessionàries de les autopistes, o alguns dels representants de les grans superfícies comercials, doncs, que li van fer l'homenatge–, doncs: un model realment insolidari.

Per tant, potser, influït per aquest context, hem d'entendre aquestes declaracions, però, a la llarga, contribueixen perfectament a la campanya de satanització que ha endegat el senyor Mayor Oreja al nacionalisme basc. Que no ens estranyi, després, quan ens retreguin la mala imatge, sovint, dels catalans. Potser és que vostès estan ja aplanant el terreny per trenar un acord amb el Partit Popular aquí i allí, i això sigui l'inici de la rebaixa dels plantejaments i de les exigències nacionals en matèria de finançament o en matèria d'autogovern.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Voldria dir-li que –suposo que es refereix a un sopar concret– no es va dir res d'això. No faci cas de les coses que escriu un seu company que va, normalment, mal informat, quan parla d'aquestes coses, que surten als diaris d'avui. No va dir res d'això.

Per altra banda, tampoc cal interpretar... Escolti, si algú ha donat suport davant de tothom al nacionalisme democràtic basc aquests dies hem estat nosaltres. I, a més, anant-ho a fer expressament a Madrid. Si algú ha donat suport al nacionalisme basc en un moment que el volien demonitzar, amb eficàcia, no testimonialment, han estat Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat.

Ara bé, dit això, tampoc no interpreti que volem anar a la baixa. Anirem tant a l'alça com puguem, que, per altra banda, espero que vostès ens ajudaran. Amb qui comptem més per poder anar a l'alça, en el futur, durant aquesta legislatura, és..., òbviament, haurem de negociar amb el Govern que toqui, el que sigui, això ja ho decidiran ells, però com a suport pensem en vostès. Una mica en la línia del que va passar a Sau, quan realment els únics que van votar a favor d'un sistema de finançament dallò vam ser vostès i nosaltres. No els altres grups d'aquesta cambra. Bé, doncs, això espero que podrà tornar a passar i que podrem, realment, doncs, no solament quant a diners, sinó també amb la creació d'una agència tributària pròpia, fer un pas endavant. (*Remor de veus.*) Els judicis ja els farem després. Comptem amb vostès pel que han de fer de canvi en un sentit, no de solidaritat, sinó de justícia estricta.

I pensi una cosa: necessitem més diners, no per als grans grups econòmics –aquests ja en tenen, de diners–, sinó que necessitem més diners per a les guarderies, necessitem més diners per a les residències geriàtriques... (*Forta remor de veus.*) És evident, si aquests grups que vostès diuen en tenen, de diners. No..., aquests no pateixen, no pateixi per ells. He vist que patia per ells; no cal, pateixi per allò altre.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions preses pel Consell Executiu amb relació a la construcció del camp de golf de Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 317-00023/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, no pateixi, ara sí que parlarem de diners i de poderosos. Sobretot li

preguntem què en pensa el Govern, de la construcció d'un camp de golf de 270 hectàrees a la zona de Torrebónica, a Terrassa, que significa una operació de privatització d'un espai d'ús públic.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Els poderosos..., suposo que es refereix a l'Ajuntament de Terrassa, no? (*Rialles.*) Bé, bé, ho dic perquè, realment, aquest és un pacte privat beneït per l'Ajuntament de Terrassa. I, per tant, jo, que sóc respectuós amb l'autonomia municipal, m'adhereixo, si de cas, doncs, al que pugui dir l'Ajuntament de Terrassa.

Bé, dit això, li diré que la Generalitat, amb això..., això és un pacte entre privats, beneït per l'Ajuntament de Terrassa, en el qual la Generalitat intervé només en la mesura que afecta una competència seva. El tema de l'aigua de la depuradora, el tema –que s'haurà de discutir, i ho haurem d'analitzar– de veure què s'ha de dir sobre el pla especial, i també l'estudi d'impacte ambiental que, justament, fa pocs dies ens ha remès l'Ajuntament de Terrassa.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Com sempre, vostè, pilotes fora. Al final vostè ja ha dit claríssimament quines són les responsabilitats. Però li'n diré més. Miri, això significa la privatització d'un espai d'ús públic agrícola i forestal, com he dit abans, de 270 hectàrees, equivalent, més o menys, a la superfície a la població de Castellar del Vallès, veïna. La privatització d'uns nou quilòmetres de camins públics, la tala de cinquanta mil arbres, i que a més a més –i això també depèn de vostès–, aquest camp de golf consumirà quatre milions de litres d'aigua diaris, que és el consum diari d'una ciutat de trenta mil habitants, i a més a més, significarà la pèrdua d'un corredor biològic que connecti Collserola i Sant Llorenç.

Li direm més coses. La major part d'aquest terrenys són propietat de La Caixa, que li varen ser donats el 1922 pel Patronat de Lluita contra la Tuberculosi, amb la condició que servís per mantenir i millorar l'obra social amb finalitats pedagògiques i sanitàries. Home, un camp de golf té poques finalitats pedagògiques, cap de sanitària i moltes d'enriquiment personal. I, a més a més, aquest espai passarà a mans d'un club de golf, el del Prat, que rebrà d'AENA, diner públic, més de 3.000 milions per abandonar uns terrenys llogats a l'Estat. Precisament, aquests diners són els que li costarà a aquest club de golf la construcció d'aquest camp. Em sembla, doncs, un magnífic regal a una gent, per cert, molt necessitada de diners.

El control dels poderosos, senyor president, sobre el nostre territori arriba a la sublimació quan en els acords de venda de la Caixa hi ha una clàusula que diu que aquesta institució es compromet a intervenir en la revisió del Pla general d'urbanisme de Terrassa, en el sentit de requalificar uns terrenys actualment per a equipaments o urbanitzables. Terrenys al límit del camp de golf, clara especulació urbanística. En definitiva, senyor president, el Govern de la Generalitat pot i ha de posar fi a tanta irracionalitat, a tanta destrucció i privatització del territori.

Senyor Pujol, sincerament, ara té l'oportunitat d'actuar com un president que permet l'especulació, la parcel·lació i la venda del territori als poderosos, o actuar com un governant que preserva el territori en benefici de les generacions futures. Vostè mateix.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, parla de privatització, i no és el cas, perquè això, de privat, ja ho era –primer punt. Segon cas: com vostè sap perfectament, ja que parlem dels poderosos, els poderosos tenien uns terrenys, que aquests sí que eren públics del tot, concretament, allà, al Prat, dels quals s'ha de prescindir perquè hi ha, realment, una qüestió d'interès general, que és, doncs, la construcció de la tercera pista. I ha estat un acord global de molt diverses forces polítiques i institucions que s'hi havia de trobar una solució d'aquestes característiques.

La Generalitat té l'obligació de vigilar –i vigilar– aquells temes que fan referència a impacte ambiental, al Pla especial d'urbanisme, a l'aigua i a algun altre que en aquest moment se m'escapa, però no tingui por que serem vigilants en aquest punt. Ara: respecte al que vostè diu, que s'ha d'intervenir de cara a la definició del model... Miri: el model de ciutat, bàsicament, qui l'ha de definir és l'Ajuntament de Terrassa, i qui l'ha de definir, bàsicament, és qui vulgui, també, el model del que en podríem anomenar el PERI urbà. Sí, home, també..., és clar que és l'Ajuntament de Terrassa! Naturalment, sempre que s'adapti a certes normes, a certs criteris, i aquests són els que la Generalitat ha de vigilar, i vigilarà; estigui tranquil.

Sempre hem volgut que aquest terreny –que sabem que era una mena..., un terreny important, situat allà, diguem-ne, verge– no es dedicés a una cosa que pogués crear un impacte molt negatiu a la zona. I, en aquest sentit, li explicaré una cosa que potser no sap: hi va haver una proposta, fa una pila d'anys, per fer allà la presó; concretament, la presó que després es va fer a Can Brians, i jo, personalment, vaig dir que de cap manera, que aquella era una zona en la qual es podien fer coses que respectessin el medi ambient, només coses que respectessin el medi ambient i el que se'n diu el paisatge, per dir-ho així (*remor de veus*), i això s'ha respectat, es respectarà, i no tingui por... Faci confiança... Si no ens fa confiança a nosaltres, faci-la a l'Ajuntament de Terrassa. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el finançament de les obres de l'Eix Transversal (tram. 317-00027/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Vostè, senyor president, afirma –revestit d'una certa aurèola presidencial–, i no sempre està ben informat. I jo, ja, a aquestes alçades, no sé què preguntar-li, sobretot si tingués en compte totes les ganes que tindria de contestar-li moltes de les afirmacions que ha fet amb poc fonament en la resposta a altres companys. Però anem a la pregunta.

Vostè creu que s'ha d'acabar l'Eix Transversal fins a Lleida i fins a Girona? Que s'ha de desdoblar? Que s'ha d'estendre fins a Montblanc, i Tarragona, i Olot i Figueres? I com s'ha de finançar, si és que s'ha de fer tot això?

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

L'Eix Transversal, ara i a l'època en què el va planejar en Victoriano Muñoz, als anys trenta, era un eix transversal que anava al tros que està previst ara, és a dir, una mica més amunt, una mica més avall; més a prop de Girona o menys a prop, però, en fi, pel que és la Nacional II fins a Cervera. I això s'ha fet, i, de moment, l'I+D que hi ha no obliga a ampliar-lo, encara que sí que tenim en previsió de fer una carretera que, en part, vindrà a ser una mena de desdoblament, que és la carretera Vic..., o, més exactament, Manlleu - Olot, pel túnel de Bracons.

El president

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. L'illustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, gràcies. Després de vint anys de governs presidits pel senyor Pujol, una de les obres més emblemàtiques dels darrers vint anys –que és, per altra banda, l'obra més inaugurada i més finançada– resulta que és inacabada, insuficient i petita, i incompleta: no arriba a Lleida, no arriba a Girona, s'ha de desdoblar, i ara sembla que, en alguns acords amb el Govern central, caldria que arribés fins a Figueres i Olot, i fins a Montblanc i Tarragona. Però aquesta no és ben bé la qüestió; la qüestió és: «Agafem-nos l'Eix com a símptoma.» I, si ens agafem l'Eix com a símptoma d'una determinada situació política pel que fa a l'autogovern de Cata-

lunya i a la situació del finançament d'aquest autogovern, ens trobem que el Govern ha rebut –i, probablement, no sap on els ha situat– 58.000 milions de pessetes entre l'any 98 i l'any 99 per a l'Eix Transversal, del Govern central, i que ara el Govern central en preveu 21, 70 i 56 per a les futures ampliacions, desdoblaments, etcètera, etcètera, de l'Eix, amb el benentès que el Govern central diu: «Això, sí: a canvi que ens retornin o ens en donin la titularitat.»

Tampoc no és aquesta, la qüestió. En el fons, agafant-nos l'Eix com a mostra, un s'adona que és una bona síntesi, que és un reflex exacte d'un balanç poc brillant i més aviat pobre que ha fet el mateix president de la Generalitat quan ha dit: «Després de vint anys i regatejant amb els governs centrals, hem aconseguit 130.000 milions, que ens permeten sobreviure, ara que no ens podem endeutar.» Vint anys després, 130.000 milions de pessetes, que són 10.000 menys que els que diu el Govern central que vol gastar en totes les operacions complementàries de l'Eix, i tot això, simplement, per sobreviure, perquè no es poden endeutar, em sembla, comptat i debatut –després de vint anys–, un mal balanç de vint anys de govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Vint anys de govern de Convergència i Unió a Catalunya i tretze de govern del PSOE a Madrid. Oh, és clar! Tretze de govern del PSOE a Madrid! Li ho dic, només, perquè això també l'ajudarà, doncs, diguem-ne, a descarregar-se una mica de les responsabilitats que vostès tenen en aquesta situació.

En tot cas, dit això, li diré que l'Eix Transversal no és ni inacabat, ni insuficient, ni incomplet, i que en aquests moments no arriba ni als dos terços de la seva capacitat d'ús. És veritat que nosaltres hem aconseguit 59.500 milions, exactament, del Govern central; bé, però per això ens ha de felicitar. Ens ha de felicitar per aconseguir diners, i en volem aconseguir més, i espero que n'aconseguiem més. De cap manera, de cap manera, de cap manera –i ho dic a vostè i a tothom que ho hagi de sentir–, això podem acceptar que sigui a canvi del retorn de cap competència. Perquè no cal, perquè hi ha acords que han aplicat això mateix a Canàries, i no s'ha fet, i a Catalunya mateix, si mirem el que s'ha fet, el tractament que s'ha fet en el cas de la Llosa del Cavall, o bé de la depuradora del Prat, l'aportació del Govern central –que ha estat molt important– no ha significat en absolut cap renúncia a la nostra competència.

De tota manera, és bo que vostè ho plantegi, perquè aquesta és una amenaça que hi ha i que obliga encara més a resoldre el tema de l'injust tracte fiscal que, després d'una pila d'anys de democràcia, amb tretze anys de majoria absoluta del PSOE, doncs, encara, encara, encara seguim tenint. I, realment, això obliga tota aquesta cambra a agafar-se com a objecte molt absolu-

tament essencial de resoldre aquest tema del finançament, perquè, si no, sí que podria passar allò que ja deia don Manuel Azaña en un discurs que va fer l'any 32 sobre l'Estatut de Catalunya: que, si no es resolía bé el que en deia «la Hacienda de la Región Autónoma», deia ell, es podria arribar a un moment que «tendríamos que poner en revisión el propio Estatuto». Per tant, quan nosaltres plantegem el tema de la revisió del sistema de finançament, no és només un tema econòmic el que plantegem, sinó també el tema de la viabilitat política i de l'eficàcia del nostre Estatut i de l'autonomia.

És per això que nosaltres confiem que, quan arribi el moment, òbviament, no només Esquerra Republicana, sinó també d'altres, deixant de banda el que han estat altres actuacions durant aquests vint anys, sobre els quals podem passar allò que en diuen «un tupido velo»...

El president

Molt honorable president...

El president de la Generalitat

...doncs, bé, realment, aconseguirem tota la col·laboració que necessitem.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la remodelació del Govern després de la dimissió del conseller de la Presidència (tram. 317-00028/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quins són els criteris seguits pel que fa a la remodelació del Govern després de la dimissió de l'anterior conseller de Presidència, el senyor Xavier Trias?

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

El criteri ha estat de mirar, doncs, d'incloure dintre del Govern tota aquella gent que, per la seva, diguem-ne, capacitat personal i, a més, responent al que és la nostra coalició i responent, per altra banda, als objectius, molt ambiciosos, que tenim per a aquesta Conselleria, era bo que ocupés càrrecs importants, responsabilitats de primera línia, i, bé, aquest ha estat el criteri, simplement, en el qual, evidentment, l'opinió més important, com és lògic, ha estat la del mateix president de la Ge-

neralitat –com és lògic–, i espero que no se'ns demana una altra cosa.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, la seva resposta confirma una percepció, cada cop més arrelada, en el sentit que l'organigrama del Consell Executiu respon més als equilibris interns de la coalició nacionalista que governa Catalunya, i fins i tot als equilibris interns del partit que vostè presideix, que no pas als interessos de la governació de Catalunya.

S'ha dissenyat, s'està dissenyant un organigrama que pretén una bicefàlia a l'hora d'assignar les diverses responsabilitats del Govern al voltant, bàsicament, de dues conselleries –la d'Economia i Governació, o la de Governació i Economia; vostè decideix– per tal de defugir de la acefàlia a la successió de vostè. Entenem que es tractaria de simplificar i garantir, d'una banda, la coordinació del Govern de la Generalitat i, d'altra banda, la seva pròpia eficàcia, que no pas fer –com està vostè dissenyant l'actual organigrama del Govern de Catalunya– vestits institucionals a mida de conselleries i d'oficines de portaveus.

Ens trobem, senyor president... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de l'orador.*) A tall d'exemple, la Conselleria d'Interior, per exemple, té un rang de conselleria, però a l'hora de la veritat vostè l'ha dissenyat com si fos una simple direcció general de bombers i de mossos; tenim, per exemple, que la Conselleria de Presidència la podria batejar com una conselleria de malabarismes i prestidigitacions del president que no pas les competències que hauria d'assumir, atès el seu contingut.

I, per això, nosaltres entenem que en el futur Govern de la Generalitat de Catalunya haurien d'acabar de configurar un veritable organigrama, que no fos una casa dels embolics, que no fos, veritablement, un entrebanc a l'hora d'assignar diverses responsabilitats i que, veritablement, vostè tingués en compte aquestes necessitats del Govern de Catalunya i no pas –hi insisteixo–, com abans parlava, els propis equilibris de la seva coalició.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor president...

El president de la Generalitat

Bé, miri: nosaltres serem jutjats per l'actuació eficaç –més o menys eficaç– que tinguem durant aquesta propera legislatura. I jo, de cara a això, francament, estic molt confiat que podrem rebre un judici positiu. Primer punt. Per tant, l'eficàcia que tingui.

Contradiccions. Escolti: no n'hi ha, de contradiccions; les contradiccions –s'ha confós– són les que hi ha entre el senyor Mayor i el senyor Piqué, precisament, avui

mateix, en un tema prou delicat. Però, per part dels nostres consellers, no me'n trobarà, de contradiccions, i menys d'aquesta gravetat. Perquè, realment, és un Govern que està cohesionat, que està ben concebut i que crec que actua amb eficàcia. I, en aquest sentit, sí que era necessari, no conservar el Departament de Presidència, que aquest hi ha estat sempre; el que passa és que és un Departament de Presidència que de vegades ha tingut conseller, de vegades no n'ha tingut; de vegades hi ha hagut un vicepresident –que, sobretot, en una època determinada, va ajudar molt des d'un punt de vista representatiu, molt eficaçment, i amb un gran nivell, per cert, a l'època del senyor Coll i Alentorn–; en d'altres moments ha tingut un conseller adjunt, etcètera. I, atès l'impuls que volem donar al Govern –ja vam començar l'any 95 amb un bon resultat, que és quan vam nomenar conseller de Presidència– i atès que conserva, aquesta Conselleria, la seva atribució principal... Pot haver renunciat a altres coses, però l'atribució principal és la coordinació i l'impuls –amb vinculació, naturalment, amb el president– de tota l'acció de govern. I, en aquest sentit, sí que crec que la bona experiència que vam iniciar el 95, molt ben portada a terme pel conseller Trias, i la que ara s'inicia amb el conseller Triadú –jo ho crec–, simplement, ens permetrà dir que seguim tenint un alt nivell d'eficàcia, amb molt poca contradicció i, realment, amb molta cohesió interna.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Vénen, ara, les preguntes dirigides al Consell Executiu. L'honorable conseller de Governació i Relacions Institucionals ha demanat, en nom del Consell Executiu, que sigui posposada per a la propera sessió plenària la primera pregunta d'aquest capítol. Igualment, la diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, demana que la pregunta número 7 sigui, també, posposada per a la següent sessió parlamentària.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els talls en el subministrament elèctric (tram. 310-00014/06)

Pertoca, per tant, que dirigeixi la pregunta al Consell Executiu l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló i Roca, sobre els talls en el subministrament elèctric. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Durant els darrers mesos s'han produït a Catalunya reiterats talls de corrent elèctric, que han creat un cert malestar en la població i que podrien afectar greument les activitats de la indústria, el comerç i el turisme de Catalunya. De fet, la falta de qualitat del sector elèctric podria representar un autèntic coll d'ampolla del mateix desenvolupament econòmic de Catalunya en el futur. Quines creu, el Consell Executiu, que són les causes d'aquesta falta de qualitat del servei elèctric? Quines actuacions té previstes el

Govern de la Generalitat per solucionar aquesta situació?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Indústria.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap..., vostè, que és dels diputats que saben distingir –on el tinc...? Aquí, home!–, que saben distingir entre un quilovat i un quilovolt, sabrà, també, que la qualitat del servei elèctric es mesura, entre altres, però principalment, amb una mesura que se'n diu el «temps d'interrupció equivalent de la potència instal·lada». Les xifres d'aquesta mesura de la qualitat del servei havien anat millorant en els darrers anys; concretament, havien passat des de l'any 94, quan aquesta xifra va ser de 4,58 hores/any, havien passat, l'any 98, de 3,03 hores/any.

Efectivament, ens hem trobat ara amb un increment, de manera que aquesta mateixa mesura per al 99 serà –és– del 3,84. Aquesta disminució s'ha d'atribuir a dues causes: una, unes circumstàncies meteorològiques determinades, que poden passar sempre, però sobretot a la fragilitat de la xarxa, i la fragilitat de la xarxa només es pot corregir d'una manera: amb inversió.

No tinc temps de continuar. Vostè pot refinar la seva pregunta; en la resposta jo li precisaré més els temes d'inversió.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, aquest és un tema complex, que no l'acabarem avui; que, en tot cas, avui només l'iniciarem; però a mi m'agradaria que aquesta senzilla pregunta que li formulo representés, simbolitzés un inici d'un procés que ens portés entre tots els grups que afrontéssim amb responsabilitat un problema greu per a la població de Catalunya, i un problema greu per al mateix sistema econòmic.

Jo li proposo, senyor conseller, un acord: iniciar conjuntament aquest procés que estaria basat en diversos principis. El primer, el sistema de qualitat contingut en el protocol que vostè va signar a finals del 98 és un sistema de qualitat que no s'aguanta, és un sistema de qualitat antiquat. Les mesures a què vostè ha fet referència, per exemple –i hi insistirem en comissió i hi tornarem a insistir en aquest Ple–, estan basades en les mesures antiquades com a sistema de mesura preses per la mateixa empresa i no estan basades en un sistema modern de qualitat basat en mesures i amb certificacions de tercera part, que, com vostè sap molt bé, són els sistemes que avui s'estan aplicant en el sector energètic i en el sector empresarial de Catalunya.

Per altra banda, és evident que s'ha d'exigir a les empreses del sector elèctric un increment de les inversions, que vostè sap que per raons diverses de problemes financers del conjunt del sector elèctric no s'han produït. Nosaltres hem d'exigir a les empreses elèctriques que actuen a Catalunya un increment de les inversions, aplicacions de moderns sistemes de manteniment preventiu a la xarxa de distribució elèctrica...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

...i moltes més coses que li diré en comissió i en Ple properament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president. Senyor diputat, sí, tindrem ocasió de parlar-ne bastant, d'aquest tema, suposo. Avui mateix, després de les preguntes hi haurà una interpellació sobre aquesta mateixa qüestió.

De tota manera, deixi'm-li dir que, preocupats per aquest tema, des de l'any 94 fins al 98, nosaltres hem vigilat l'execució d'un pla d'inversió de 85.000 milions de pessetes a la xarxa elèctrica catalana i en aquests moments està en execució un pla que va des del 99 al 2003 per un total de 110.000 milions. I fa molt pocs dies hem iniciat converses amb la companyia per incrementar un 15% encara això, de manera que s'invertiran al final uns 120 - 125.000 milions de pessetes en millora de la xarxa, que és el que –mesuri-ho com ho vulgui– ha de resoldre el problema. Perquè una qüestió és la mesura i l'altra és la solució del problema.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes al Consell Executiu sobre la modificació del decret de matriculació d'alumnes, especialment pel que fa a l'ensenyament obligatori (tram. 310-00020/06 i 310-00021/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el capteniment del Consell Executiu en relació a la modificació del decret de matriculació d'alumnes, especialment pel que fa a l'ensenyament obligatori. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Si segueix la relació de preguntes veurà que la pregunta següent, la número 10, té un tema semblant, i, si la presidència no hi té cap inconvenient, sollicitaria el seu agrupament.

El president

Molt bé.

El Sr. Bargalló Valls

Moltes gràcies. Aquest matí, senyora consellera, en el transcurs d'una interpellació, ja s'ha parlat d'aquest tema. Vostè sap, perquè així l'hi havíem dit, que el nostre Grup estava disposat a demanar que aquestes preguntes passessin, si la Mesa no hi tenia cap inconvenient, al Ple que ve per deixar obert el debat a partir de la seva compareixença en la Comissió de Política Cultural dijous vinent. En tot cas, però, la substanciació de la interpellació aquest matí ja impedeix aquest gest del nostre Grup i, per tant, fa obligatori que substanciem ara mateix les preguntes.

Jo, en tot cas, senyora consellera, vist el que vostè ha dit aquest matí, li faria en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya dues consideracions. En primer lloc, sens dubte que la resolució de matriculació d'enguany no ens satisfà a nosaltres plenament, com a vostè no la satisfà plenament en el sentit que hauria volgut anar més enllà amb un nou decret, però que el temps no ho ha permès. En tot cas, allò més important de la resolució d'enguany, nosaltres considerem que no és el seu contingut, sinó la possibilitat, les mesures, les eines de la seva aplicació. Per tant, des del nostre Grup li demanàriem que en la seva aplicació el Departament hi tingués una especial cura i una especial atenció.

I, en segon lloc, en el seu compromís d'aquest matí de promoure un decret nou per al curs vinent, el que li demanàriem, la reflexió que li afegiríem és que iniciï, encetí, obri un procés de consultes, de diàleg amb les associacions municipalistes i amb les associacions, entitats i sindicats més representatius de la comunitat educativa.

Si l'aplicació de la resolució es fa amb aquests paràmetres de la voluntat de la seva eficiència i si hi ha aquest compromís que el decret per al curs vinent vagi més enllà, abasti les voluntats, que en principi tots coincidim, i que es faci a través d'aquest procés de consens comú, el nostre Grup, sense sentir-se satisfet al cent per cent de la situació actual, estaria en disposició de dir-li, senyora consellera, que obriríem una etapa en el tema de la matriculació de donar-li la confiança que la problemàtica fins ara existent al nostre país es pugui solucionar en aquest aspecte de la matriculació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president, i gràcies, senyor diputat. Com ja he expressat aquest matí, la nostra voluntat és dictar un nou decret que pugui modificar i adequar a la realitat d'avui i a la que volem de demà els decrets ara vigents. Per descomptat que nosaltres serem receptius i escoltarem totes aquelles veus que ens arribin i obrirem un procés de participació, que espero que doni satisfacció a la comunitat educativa i en especial als ajuntaments, a la Federació i Associació dels nostres municipis, als quals donarem un paper més privilegiat en la negociació.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, ja li he dit que aquest és un procés que entenem que hauríem volgut que hagués estat més ràpid, però la constitució del Govern i la realitat del procés de matriculació ho ha impedit.

En tot cas, en aquest interregne de la situació actual fins arribar a aquest nou decret, que esperem que solucioni aquests problemes o que doni les eines perquè la comunitat educativa i la societat els pugui solucionar, hi ha el procés de matriculació per al curs 2000-2001. Li insisteixo que la petició, l'exigència del nostre Grup és que amb la resolució actual es pot fer una bona feina o no es pot fer en funció de les eines, de la voluntat, de l'èmfasi que el Departament posi a l'hora de suplir les mancances més evidents, de buscar el procés amb els ajuntaments més lògic.

Per tant, insisteixo, en nom del nostre Grup, aquesta petició, aquesta exigència al Departament: que extremi les mesures per tal que en aquest període d'interregne la solució als problemes locals, als problemes focalitzats, als problemes de centres concrets, de barris concrets, de zones concretes, ens arribin al més aviat possible i amb la mínima dificultat social, i posteriorment educativa, que puguin comportar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Nosaltres creiem fermament que la resolució d'inici de curs, no només aquesta sinó també la circular que orienti les noves vies del proper curs donaran satisfacció –pensem– en gran part a la comunitat educativa i a una millor escolarització de tots els nostres alumnes.

Per nosaltres, el Departament està obert i usará l'eina de la negociació, que és l'eina més democràtica que existeix per arribar a acords, però també demanem a tots els grups i a tots els participants de la comunitat

educativa que sàpiguen que una negociació vol dir que assumim les nostres divergències que hi ha d'haver i que sapiguem trobar, entre tots i totes, els punts de convergència.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el traspàs de la Direcció General de Formació d'Adults al Departament d'Ensenyament (tram. 310-00022/06)

La següent pregunta també la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el traspàs de la Direcció General de Formació d'Adults al Departament d'Ensenyament. Té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyora consellera de Benestar Social, em primer lloc em sembla que aquesta pregunta oral serà la primera oportunitat en què vostè estarà en aquesta cambra com a consellera. Doncs, amb el ritual corresponent, la benvinguda.

En el pacte per al vot favorable del Grup Popular en la investidura del president Pujol hi constava i hi consta l'acceptació, l'acord en el traspàs de la Direcció General d'Adults del Departament de Benestar Social al Departament d'Ensenyament. Doncs, bé, senyora consellera, quin captament té sobre aquest traspàs?, quan es farà?, com es farà?

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social, la senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora president. Gràcies, senyor diputat, i per les seves paraules d'acollida en la primera pregunta.

És ben cert que aquest ha estat un tema plasmat en els acords d'investidura amb el Partit Popular. També és veritat que aquest tema s'ha plasmat també en diverses iniciatives parlamentàries. Però quan hem hagut de començar a parlar del compliment d'aquest acord hem vist la necessitat de fer-hi una reflexió profunda. Des que es va començar a tractar aquest tema, des que es va començar a parlar de la necessitat o de la conveniència de traslladar la formació d'adults al Departament d'Ensenyament han passat ja moltes coses, perquè és una demanda que podríem dir que té quasi un caràcter històric; fa molts anys.

Per tant, a nosaltres ens va semblar convenient, i ho vam tractar amb la consellera d'Ensenyament, de crear una comissió, pensem que seria bo crear una comissió, un àmbit de discussió entre els dos departaments per veure quina seria la millor manera d'analitzar des

d'una perspectiva actual aquesta demanda que en podríem dir de caràcter històric. I diguem que és necessari analitzar-la amb visió actual perquè les necessitats d'avui dia en aquest camp pensem que han variat respecte a tres, quatre i cinc anys enrere, quan potser es va començar a formular.

És per això que pensem que seria molt bo poder-ne fer una anàlisi, com dèiem, actualitzada. Si em permet, li posaré un exemple. Avui dia, quan vostè visita una escola d'adults, es veu com es treballa, es veu una panoràmica diferent. Vostè pot veure com una mare gambiana a través d'haver participat en un curs de cuina o de conversa s'ha apuntat als cursos d'alfabetització, de domini instrumental. També podria veure com moltes persones, bàsicament homes, que necessiten un suport formatiu per treure el carnet de conduir, vénen a buscar un suport en llengua i un suport en lectura i escriptura per poder tornar a treure el carnet de conduir que tenia reconegut al seu país i que aquí no el té directament convalidat.

Li poso aquests dos exemples per veure com està canviant l'acolliment d'alumnes amb necessitats de formació i com està canviant també l'oferta formativa. Podríem també parlar de l'impacte de les noves tecnologies, de com en molts centres d'adults a través d'aules d'autoformació es pot adquirir una formació no estrictament reglada, però pensem que ben necessària per les persones.

És per això que a aquests i altres punts, d'acord amb el que preveu la llei, ens agradaria arribar conjuntament, el Departament d'Ensenyament i el Departament de Benestar, a unes conclusions que voldríem, certament, compartir amb el Partit Popular i amb tots els grups que havien formulat demandes al respecte.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. Ha exhaurit tot el temps de la pregunta. Té ara per repreguntar l'illustre senyor diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. No aprofitaré l'avinentesa que la consellera no em podrà respondre en aquest moment, en aquesta ocasió, tot i que a vegades ens aniria molt bé als diputats de l'oposició poder disposar sempre d'aquesta oportunitat.

Tampoc serà el Grup d'Esquerra Republicana el que incitarà el Govern a complir els acords d'investidura amb el Grup Popular. Però el que sí que és evident és que, per un cantó, tenim els acords d'investidura de Convergència i Unió i Partit Popular, i per altre, una Proposició no de llei del Grup Socialista, del Grup d'Iniciativa i del Grup d'Esquerra. Per tant, aquí sí que podríem dir que hi ha una unanimitat dels grups de la cambra en aquest sentit.

Per tant, més enllà d'aquesta unanimitat, sí que, en nom del nostre Grup, demanaria als dos departaments implicats –Ensenyament i Benestar Social– que aquest treball, aquest estudi, l'acabin al més aviat possible, que ens portin al Parlament –vista la coincidència de grups

parlamentaris i d'iniciatives– les seves conclusions, per tal de debatre entre tots el que no només hem anat reclamant històricament, sinó el que sembla evident, que és que hi ha elements de la formació d'adults que són d'Ensenyament, com jo també li puc reconèixer, evidentment, que hi ha elements de formació d'adults que tenen, més que una estricta funció didàctica o pedagògica, una funció social. Però, en tot cas, que ens expliquin tots dos departaments, al més aviat possible, què entenen de l'actual Direcció General d'Adults que ha d'anar a Ensenyament i què entenen que ha d'anar a Benestar Social, per després, nosaltres, els grups parlamentaris, poder dir-hi la nostra i, en tot cas, arribar o no arribar a un consens, estar d'acord amb vostès o oposar-nos-hi. Però, en tot cas, sí que... Veig que sona el timbre, per tant...

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Preguntes al Consell Executiu sobre les conseqüències de la fallida voluntària de l'Hospital General de Catalunya i sobre el seu capteniment en relació amb l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00026/06 i 310-00027/06)

Les preguntes encapçalades pels números 12 i 13 han estat retirades.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el túnel d'Horta, de Barcelona (tram. 310-00028/06)

Per tant, té la paraula, ara, l'illustre diputat senyor Joan Ferran i Serafini per preguntar al Consell Executiu sobre el túnel d'Horta. Té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa unes setmanes vostè va anunciar la realització d'una obra d'important impacte, que és el túnel d'Horta, per acabar-lo abans de l'any 2004. És un túnel que ha d'unir el Vallès, ha d'unir el Vallès amb la ciutat de Barcelona, i ens agradaria saber, al voltant, també, de la polèmica que ha sorgit al voltant d'aquesta iniciativa, quina és la posició del Govern, què pensa fer amb aquest túnel, i que ens donés totes les indicacions que fos possible, més enllà d'allò que ha aparegut als mitjans de comunicació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Josep Grau i Seris)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, li agraeixo d'una manera extraordinària que avui em formuli

aquesta pregunta –no?–, perquè em permet, davant dels representants del Parlament –i, per tant, del país–, expressar-li quin és el capteniment del Govern, que és molt senzill: nosaltres creiem que aquesta infraestructura, que està prevista en el planejament vigent, en aquests moments és convenient de fer-la, però creiem, també, que, com tota infraestructura, avui ja no es pot fer sense un nivell de consens social adient; i, evidentment, els primers responsables de cercar aquest consens social són els ajuntaments. En tot cas, nosaltres estem en una etapa d'adreçar-nos als ajuntaments, no només al de Barcelona, sinó també als del Vallès, per cercar aquest consens. Si l'aconseguim, aquesta infraestructura creiem que es pot tirar endavant per estar en aquest moment realment important, que és el 2004; si, òbviament, no hi ha consens, no hi ha voluntat, el Govern de la Generalitat no imposarà, en cap cas, aquesta infraestructura.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor conseller. Agrair-li la seva resposta, i aprofitar que vostè diu això per recordar-li que hi ha hagut molta confusió al respecte. Els ajuntaments, tant de Barcelona com de diferents localitats del Vallès, es van assabentar pels mitjans de comunicació que vostès pensaven fer aquest túnel, i de la forma com el volien fer. De tota manera, li recollim la iniciativa que ha tingut, i fer-li unes recomanacions.

Les recomanacions són les següents: abans de fer una obra d'aquest tipus o d'anunciar una obra d'aquest tipus, és important fer uns contractes previs, que no s'havien fet; és important trobar consens entre totes les parts, no sols amb els ajuntaments, sinó també amb els moviments veïnals, les entitats de tot tipus, per evitar situacions com les que s'han creat, situacions de confusió, situacions que ahir van portar el Ple del districte d'Horta-Guinardó a aprovar una moció que, si vostè em permet, li llegiré. Una moció que diu el següent: «Demandar al Govern de la Generalitat que el projecte del túnel d'Horta no es porti a terme sense el consentiment de l'Ajuntament de Barcelona, així com de la resta de municipis i institucions afectats, atenent sempre criteris de mobilitat sostenible, de potenciació del transport públic, de conservació de l'espai natural de la serra de Collserola i dels barris afectats.»

L'important d'aquesta Moció no és que s'aproves, aquesta Moció, sinó que fins i tot el Grup que vostè representa, el Grup de Convergència i Unió, signava i va votar afirmativament aquesta Moció. Fet, aquest, que denota que totes aquestes consideracions que jo li he fet al principi, de consens previ, de contactes, d'acord amb els ajuntaments i amb totes les parts, no s'han dut a terme. Esperem que vostès rectifiquin, que facin pactes i acords, que prenguin en consideració

aquesta Moció que s'ha fet a Horta-Guinardó, firmada també pel seu propi Grup.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, potser precisar algunes dades. Miri, l'empresa Tabasa, de la qual són socis el Govern de la Generalitat –majoritari–, també l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament de Sant Cugat, l'Entitat Metropolitana a través de la Mancomunitat, és qui va encarregar, ara fa un any, al consell d'administració d'aquesta societat –repeteix que hi han membres de tots aquests organismes–, va encarregar, doncs, d'actualitzar els estudis. Per tant, qualsevol estudi, qualsevol cosa que s'ha fet, ho coneixen tots els representants d'aquestes administracions.

Havent-se arribat en aquests moments, ja, a disposar d'aquests estudis, els representants nostres, del Govern de la Generalitat en aquesta societat, ens van informar –com suposo que han fet els dels altres organismes–, i a nosaltres ens va semblar que havíem d'iniciar un procés, òbviament, de diàleg i de concertació amb tothom, per dir que ha arribat el moment –segurament, des d'una òptica, i més, com vostè diu, de mobilitat sostenible– que aquesta és una peça indispensable per a la mobilitat del Barcelonès nord i de certs barris, tant de Barcelona com del Vallès. I des d'aquest punt de vista, nosaltres vam creure que era bo de posar-ho sobre la taula. Ho fem, sincerament, amb ganes de parlar-ne; també molt sincerament convençuts que ho hem de fer, que és necessari, perquè hi ha una peça que ens peta molt, que és el nus de la Trinitat, i que, de cara a l'entrada en servei de l'estació de la Sagrera, el 2004...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Deixi'm deu segons, si us plau.

El president

Molt bé.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...si no tenim resolt això, grans projectes que tots compartim, com és l'estació de la Sagrera, es veurien seriósament amenaçats, i crec que és responsabilitat meua de posar-ho damunt de la taula. Això he fet i això continuaré defensant.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la constitució del Consell Català de la Formació Professional (tram. 310-00029/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la constitució del Consell Català de Formació Professional. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta arrenca de la importància que, des de l'any 87, el Grup Parlamentari Socialista ve demanant i reclamant que es constitueixi el Consell Català de la Formació Professional. Va costar molt de temps aconseguir que, realment, hi hagués una proposta per poder treballar i reflectir-ho en un decret del Consell Català de la Formació Professional, que crec que es va publicar a principis d'any. De llavors ençà no sabem que se n'hagi fet la constitució. D'aquí arrenca la pregunta: quan i com, en quin moment es constituirà el Consell Català de la Formació Professional?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Farem tot el possible perquè el Consell Català de la Formació Professional ja comenci les seves activitats la segona quinzena de març.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Agrair aquesta concreció. Evidentment, nosaltres en farem el seguiment oportú perquè sigui així, perquè ens sembla que el món educatiu i el món de la formació professional estan mancats d'una relació importantíssima, i que un dels eixos que pot col·laborar que la formació professional del futur tingui una relació evident, món educatiu i món del treball, passa pel desenvolupament d'aquest Consell on es puguin relacionar plenament el món sindical, el món empresarial i el món educatiu, evidentment, amb aquesta petita cirereta que s'hi ha posat, de les entitats municipalistes.

Dir que, en canvi, em sorprèn que el Consell no s'hagi constituït, però des de fa temps hi ha unes dependències de formació professional, en el marc de la Conselleria d'Ensenyament, que m'agradaria haver conegut –i així ho faré–, i aprofito aquesta pregunta per veure quan, i amb quines despeses, i quin treball ha sigut el que ha desenvolupat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera?

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president, i gràcies, senyora diputada. Vostè serà molt benvinguda al Departament d'Ensenyament, com ho ha estat sempre.

El pluralisme volgut del Consell Català de la Formació Professional ens ha obligat a mantenir, com a criteri de la seva constitució, el punt cohesionador del consens, i fins ara no ha estat possible el consens entre les dues organitzacions empresarials representatives del nostre país, Pimec i Foment. Per això, preocupats per aquesta situació, el conseller de Treball i jo mateixa hem decidit trametre un escrit –que rebran ja molt properament tots els que han de ser membres d'aquest Consell–, en el qual jo, només, ja li dic el començament de cada paràgraf: tenim la decidida voluntat d'impulsar la constitució...; ens preocupa la situació actual; impulsarem de nou, per a fer possible que aquest òrgan iniciï els seus treballs com a màxim la segona quinzena del mes de març, i estem també d'acord amb vostè que ha de ser una eina molt important per al futur del nostre país i de la formació professional.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

— **Interpellació al Consell Executiu sobre les empreses elèctriques** (tram. 300-00139/06)

Passem ara ja al punt número 12 de l'ordre del dia, que és la interpellació pel procediment d'urgència al Consell Executiu sobre les empreses elèctriques. Està presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula, per a la seva substanciació, l'il·lustre diputat senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que avui abordem té com a objectiu establir un nou enfocament del que anomenem «política elèctrica». La voluntat de l'interpellant és la d'establir un punt i a part en la política energètica del Govern català i la relació amb les companyies i les empreses del sector. Un punt i a part que ha de servir per assolir un ampli consens de totes les parts implicades per part de reconduir la situació actual.

Una situació en la qual els ciutadans i les administracions, també, locals, tenen la sensació que les companyies elèctriques –o hem de dir «la companyia»?– tenen els marges d'impunitat, podríem dir, sense ànim d'ofendre, excessius. Aspectes com els incendis de les zones boscoses, on la seva responsabilitat és important. No són els únics culpables, però hi tenen molt a veure. Tenen també l'aspecte dels traçats de les noves línies o dels projectes; l'afany de benefici –com a tota empresa– provoca l'afectació sistemàtica de zones urbanes o periurbanes, o l'afectació de zones del PEIN o d'interès natural. El mal servei que sovint ofereix –i abans s'ha substanciat en una pregunta–, les avaries, els talls,

els microtalls, són una constant que afecta la nostra competitivitat i, de fet, també, el nostre benestar. I sovint, també, fallades de qualitat. Vostè, com a conseller d'Indústria, sap perfectament les conseqüències que pot tenir un microtall en una empresa normal o, fins i tot, en una empresa –encara pitjor– d'alta tecnologia.

L'Administració catalana, el Govern que vostè representa, ha de frenar, doncs, els excessos de les companyies amb els canvis legislatius i normatius que impliqui. Som conscients de la dificultat –la contradicció, sovint– que comporta l'increment de la demanda d'energia que hi ha a Catalunya –sovint, per no dir sempre, per sobre del creixement del producte interior brut–, conciliar aquest increment de la demanda permanent i constant amb la necessitat de preservar el medi i d'atendre tots els requeriments que es puguin fer des de diferents àmbits de la societat civil.

El model elèctric que afecta Catalunya ha evolucionat de tal forma que avui –podríem dir– el model que s'ha dissenyat des de Madrid perjudica Catalunya. El protocol elèctric que el Ministeri espanyol d'Indústria va signar amb les companyies elèctriques i que va donar lloc a la promulgació de la Llei del sector elèctric ha estat perjudicial per a Catalunya. El model matemàtic que comporta el protocol elèctric afecta les empreses distribuïdores, i Catalunya deixa d'ingressar recursos, en el sentit d'inversions i de millora i de manteniment de la xarxa. FECSA perd, per a Catalunya, allò que Endesa guanya de forma global per a altres zones de l'Estat.

Qui defensarà, doncs, les inversions de FECSA o d'Enher, si no tenen entitat pròpia? Ja que la tarifa única implica la intervenció en la distribució per part de l'Administració espanyola. Si a aquesta situació hi afegim la inexistència d'empreses pròpies a Catalunya, amb l'abducció –podríem dir– ja referida d'Enher i FECSA per part d'Endesa, bona part del capital produït pel consum energètic a Catalunya se'n va i no retorna a Catalunya en forma d'inversions, mantenint que, en definitiva, no puguem fer les millores i no havent-hi una preservació de l'impacte ambiental amb mesures d'inversió i, sobretot, també, amb altres aspectes de recerca i desenvolupament.

No entrarem ara a la brega històrica sobre la situació de FECSA i l'evolució que va poder tenir. En el seu moment, doncs, Aigües de Barcelona, la mateixa Caixa es podria haver quedat aquesta empresa i, a partir d'aquí, crear el que en podríem dir un sector estratègic català. No hi entrarem.

El model actual comporta que el que recapten les empreses en forma de facturació va al que podríem qualificar d'una mena de caixa única virtual a partir de la qual es fa l'expedient de tarifes del ministeri, i que determina la tarifa elèctrica, la resultant de la recaptació, els costos reconeguts i els beneficis industrials.

Les distribuïdores –Hidrocantàbrico, Unión Fenosa i Iberdrola, i, en el nostre cas, Endesa– es distribueixen els beneficis de l'alt consum de Catalunya, i això comporta que no repercuteixi a Catalunya una part de la inversió, sinó que és Endesa, una empresa d'àmbit estatal i dirigida des de Madrid, la que fa la distribució de

les inversions, o el que és el mateix, unir-se, en aquest cas, al que inverteix en recerca i desenvolupament, i que, per tant, normalment tots aquests ous es situen en la cistella madrilenya. Això seria un efecte típic de les fusions i les ampliacions, i la redimensió del mercat, però el mercat es veu afectat per una raó important. Els fons de cohesió de la Unió Europea han passat de llarg de Catalunya, per raons òbvies que tots coneixem –i ara no hi entrarem–, i sí, en canvi, han millorat la xarxa elèctrica de comunitats autònomes, de regions espanyoles com Galícia o Andalusia.

Vostè ja ens ha dit abans, en la contesta de la pregunta del senyor Barceló..., i se'ns diu que hi ha un inversió prevista de 110.000 milions, és a dir, pel cap baix i durant cinc anys, 22.000 milions durant l'any, però aquests 110.000 milions –o 125.000, ha afegit *a posteriori*– bàsicament són per a manteniment, millora, reparacions i ampliació; nosaltres creiem que insuficients, en aquests moments, per posar al dia la xarxa.

La manca d'inversió afecta el servei i la qualitat. Són coneguts els talls en diferents municipis de Catalunya, zones..., o fins i tot talls i microtalls que afecten moltes vegades les nostres empreses. Els talls o microtalls poden ser produïts per diferents causes; n'hi ha uns que no són imputables a les companyies, i que impliquen una bona relació i coordinació amb els ens locals; són produïts per tercers –grues, excavadores, obres...–, i que, en definitiva, gairebé podríem que si no hi ha una bona coordinació poden arribar a ser inevitables; hi ha les avaries per mal manteniment, que potser, segurament, són una part important de les que afecten Catalunya. Calen millors instal·lacions, perquè, en definitiva, millors instal·lacions provoquen menys avaries. També som conscients que la inversió no és exactament proporcional als nivells de seguretat, sinó que hi té sovint una relació exponencial. Però és evident, com fem constar abans, que hi ha una mala inversió en manteniment.

Hi ha també les avaries per sobresaturació de la xarxa, que encara són poques, pel que sembla. Cal una política d'instal·lacions ben dimensionades. Com hem dit abans, l'increment d'energia a Catalunya és molt superior al PIB i la demanda va creixent; una demanda que, si bé es pot reduir a l'àmbit industrial, a l'àmbit del particular, dels usuaris particulars, va creixent. Però és evident que, més enllà de la demanda, també hi ha altres elements a tenir en compte, com és que cada cop ha de ser una energia de més qualitat; com més tecnologia, més qualitat necessiten en el servei les nostres empreses, i en aquest aspecte els microtalls poden ser letals.

Cal, doncs, un redimensionament de la distribució de la xarxa i cal una remodelació a fons. Els microtalls abans anomenats determinen, i en són un exemple, el nivell de fortlesa d'una xarxa elèctrica, que és el que determina els potencials talls en el subministrament. La xarxa és una estructura integrada en la qual qualsevol problema en qualsevol punt repercuteix en tota la línia. Són talls sovint inapreciables, de dos o tres segons, moltes vegades fins i tot per elements externs. El Govern hauria d'establir les disposicions per tal d'establir nivells de qualitat per obligar les companyies a indemnitzar els usuaris pels efectes produïts pels microtalls,

tant de temps com de seqüència. A més, el Govern hauria d'establir barems de qualitat per a les empreses, i, a partir d'uns estàndards de qualitat de les empreses, caldria plans de qualitat zonals, revisions periòdiques. I en aquest sentit també som conscients que no tot és culpa de les empreses subministradores ni de l'energia elèctrica. Els problemes de qualitat associats a les característiques de zona, aquests defectes són adjudicables als consumidors, i caldria també que la legislació impedeixi perturbacions dels consumidors a la xarxa.

Caldria, doncs, per a Catalunya, una compensació per actualitzar la línia. Altres territoris, regions i nacions de l'Estat, ho han fet amb diner públic. Però també hi ha hagut canvis que perjudiquen Catalunya, i concretament també els ajuntaments, i de retruc els ciutadans. Cal un canvi en la Llei d'hisendes locals, ja que els canvis operats en el procés elèctric, de generació, transport i comercialització..., la Llei estableix que l'1,5% de la facturació dels serveis elèctrics de les empreses distribuïdores passen al municipi, però és que ara les distribuïdores passen a comercials. Per tant, negociar la modificació de la Llei hisendes locals per tal que els municipis percebin el percentatge del total d'energia que els toca consumida en el seu municipi.

Però encara hi ha més elements que ens perjudiquen. Sembla finalment que Red Eléctrica Española vol traslladar el seu centre tecnològic a Madrid, cosa poc racional, ja que les recomanacions de la Unió Europea van en un altre sentit: no acumular en un radi territorial pròxim els diferents centres tecnològics per raons evidents de seguretat i logística.

El paper de les companyies elèctriques i el medi –i agafo la recta final. Malgrat la legislació estatal i la catalana, que ha portat a un millor estadi de preservació ambiental i de reducció de l'impacte, encara queda molt camp per córrer. Això afecta els marges de seguretat de les línies elèctriques en zones boscoses, o fins i tot per tal d'evitar el pas en zones habitades o nuclis urbans. Però caldrà anar més enllà, a la creació d'una llei elèctrica que estableixi majors mesures de protecció per a les zones boscoses i naturals per evitar incendis i d'altres catàstrofes; evitar el pas per les zones habitades o nuclis urbans o poblats; el desconeixement que encara avui tenim sobre l'efecte de l'alta tensió sobre els éssers vius, o per regular l'impacte dels aerogeneradors en zones protegides, tema complex i contradictori, que l'Administració ha de resoldre amb celeritat i flexibilitat, perquè si bé..., és evident: un cas d'energia èdica no contaminant, neta, també genera la contradicció en l'impacte sobre el medi.

Per tant, cal negociar amb totes les administracions afectades, Estat i ajuntaments, per operar els canvis legislatius i normatius necessaris per tal de garantir la seguretat, la prevenció i la compensació dels efectes d'una mala planificació i nul·la inversió per evitar incendis, i així mateix per a garantir que les hipotètiques noves línies que optimitzin els traçats de línies ja existents o d'altres infraestructures que esdevinguin una barrera artificial al territori.

Per això, demanem la moratòria de les línies de transport de 220 quilovolts, que tenen un gran impacte so-

bre el territori, com l'autopista elèctrica del Pirineu o el projecte de Sentmenat - Bescanó. No és tolerable que les empreses que gaudeixin d'un règim semblant a l'oligopoli intentin rendibilitzar encara més els seus beneficis amb els traçats més barats, encara que això passi per sobre del medi i les persones.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Indústria.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, de la pregunta anterior i d'aquesta interpellació dedueixo que tenim una situació lleugerament diferent a la que teníem en aquest Parlament la passada legislatura, i tinc l'esperança que ens resultarà possible assolir un alt nivell de consens en el plantejament dels temes.

El senyor Puigcercós ha fet una bona exposició d'una part, almenys, de la problemàtica que a mi m'agradaria, en la primera part de la meua resposta, complementar-li amb una petita –petita– referència històrica. És a dir, què ens ha portat a la situació actual del sector elèctric català? Miri, no me n'aniré gaire enrere, sap? Només recordar-los que l'any 1986 –és a dir, a efectes d'una gran infraestructura, fa quatre dies–, l'any 1986 a Catalunya teníem tres companyies elèctriques: una que tenia aproximadament el 50% del mercat, que es deia FECSA; una que tenia el 10% del mercat i que era de l'òrbita de Gas Natural, que es deia Hidroelèctrica de Catalunya –el 10% del mercat–; i un altra que era de l'INI, que tenia el 40%, que es deia Enher. Això són xifres aproximades, potser era el 49,2, però a efectes del que estem parlant era això.

L'any 1987, pràcticament..., a finals del 86 la principal subministradora, és a dir, la que tenia la part més grossa del mercat, es va trobar en una situació de pràctica suspensió de pagaments; no va fer suspensió de pagaments –FECSA–, no va fer suspensió de pagaments, però va arribar a un pacte amb els creditors que equivalia a una suspensió de pagaments no declarada.

Com va ser que es va produir allò? Doncs, va passar perquè... Estic parlant del que m'han explicat, és a dir, en aquells moments jo no era el responsable del Departament d'Indústria i Energia –en aquell moment existia el Departament d'Indústria i Energia. El que va passar essencialment va ser que, l'endeutament que la companyia havia agafat per fer les inversions que havia de fer, el va agafar en dòlars, quan el dòlar es cotitzava a 70 pessetes, i, en canvi, l'any 86, a finals del 86, el dòlar havia arribat a una cotització de 170 pessetes per dòlar. És clar, això va fer que el deute es transformés en una quantitat absolutament intornable, i que va provocar la necessitat que s'hagués de fer aquella operació. Però què passava, llavors? Què ens va passar? Ens va passar que el poders públics catalans ens vam trobar amb una companyia que, si la pressionaves per fer determinades coses, que per altra banda segurament calia

fer, et podies quedar amb la companyia als dits; és a dir, una companyia massa feble.

Al cap de poc temps, concretament l'any 90, Iberdrola va agafar el 100% d'Hidroelèctrica de Catalunya, a través d'una operació d'OPA d'exclusió, i al cap de tres anys més, o tres anys i mig, Endesa, que ja no era de l'INI i havia passat a ser de la CEPI, però és el mateix, va adquirir Hidroelèctrica de Catalunya a través d'un intercanvi d'actius amb Iberdrola, de tal manera que en aquell moment el 50% del subministrament elèctric a Catalunya era del grup Hidroelèctrica de Catalunya - Enher, filials d'Endesa, i quedava FECSA, que va ser comprada l'any 1997.

Per tant, aquesta era la situació. I la xarxa catalana, que és l'origen dels problemes que vostè esmenta, és una conseqüència exacta i directa d'aquesta història. Si ho vol, després entrarem en altres qüestions que vostè ha plantejat, però deixi'm dir-li, per exemple, que la xarxa catalana no té només els problemes que es deriven, en algunes línies, de la seva antiguitat o bé d'un manteniment no prou bo, o bé de la insuficiència per atendre el creixement de la demanda, sinó que té allò que un matemàtic en diria la topologia equivocada. És a dir, què és la topologia? Vol dir la forma de la xarxa.

La xarxa catalana, a causa de la seva evolució històrica, és una xarxa amb forma d'arbre –en forma d'arbre. Què passa quan tens una xarxa amb forma d'arbre, que vol dir uns troncs, unes branques, unes branquetes, uns branquillons i finalment una capillaritat? Vol dir que si et falla una de les línies que constitueixen aquest arbre cau tot allò que ve a continuació. I en canvi un país com el nostre necessitaria allò que s'ha començat a fer des de fa una sèrie d'anys; hi ha zones del territori que estan molt més ben servides, perquè sí que hem pogut fer, incitar, manar a la companyia que fes això que li diré ara.

Nosaltres hauríem d'arribar al més aviat possible a tenir una xarxa amb malles, és a dir, una xarxa que fos realment una xarxa mallada –mallada–, que vol dir que quan et falla qualsevol part de la xarxa tens camins alternatius de subministrament. Per tant, no és només un problema de manteniment o que la demanda ha crescut més de pressa que el reforçament de les línies, és un problema també d'estructura de xarxa. I això, senyor Puigercós, vostè ho ha reconegut i ho ha explicitat, requereix no només inversió, sinó que requereix determinades inversions, i sobretot requereix noves línies, perquè, és clar, tu pots reforçar una branca sense fer una línia nova –treus la vella i en poses una de més potent–, però si has de transformar una xarxa en forma d'arbre en malles és evident que has de fer línies noves.

Bé, jo estic absolutament d'acord amb vostè que la demanda ha crescut d'una manera espectacular i seria bo que continués creixent, perquè voldria dir que el conjunt del país va endavant i que l'activitat econòmica és forta. I li voldria especificar –ho faré ara mateix– les inversions aquestes previstes dels 110.000 milions amb l'increment del 15% que jo he dit abans, però estrictament pels 110.000, com estan distribuïdes. Concretament, en treballs de manteniment es preveu la inversió d'un 30% d'això, aproximadament 30.000 mili-

ons –no d'un 30%, una mica menys–, 30.000 milions; en nova xarxa i renovació de xarxa, que no és ben bé manteniment, és a dir, nova xarxa i renovació de xarxa, 70.000 milions; i altres, que són, doncs, instal·lació d'interruptors automàtics, en fi, tota una sèrie d'elements que poden fer la xarxa més eficaç, 10.000 milions. Això suma els 110.000 milions.

Jo tinc la intenció, senyor diputat, de demanar a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme una sessió informativa sobre aquests temes, on podrem entrar amb molt més detall, i llavors podrem entrar també en el detall de les zones geogràfiques, però, perquè vegi el plantejament quin és, és aquest.

Deixin-me en canvi dir que en el nou plantejament de l'estructura elèctrica, en la qual hem donat un paper decisiu, perquè va resultar que vam ser decisius en les dues últimes lleis elèctriques que s'han fet a l'Estat espanyol. Deixin-me dir que sí que hem guanyat coses i que tenen repercussió directa per als nostres conciutadans, i els ho explicaré.

De l'element que jo em sento més orgullós és de la rapidesa amb què hem sigut capaços d'introduir el concepte de mercat lliure en el terreny energètic. Això es va començar amb la Llei del 94, d'una manera incipient –la Llei del 94 definia el concepte de comercialitzador–, però no va ser fins a la Llei del 97 que es va fer un pas decisiu en aquest sentit, però, sobretot, es va fer amb el Reial decret 2820 de l'any 98, on es va acordar definitivament el calendari d'accés al mercat lliure.

Aquest calendari, inicialment, estava previst perquè ens portés a la llibertat de contractació elèctrica l'any 2007. Es va aconseguir amb el decret de l'any 98 que, a la llibertat de contractació per a aquells consumidors que estan per sobre de 12 milions de pessetes l'any de factura elèctrica, que vol dir empreses mitjanes petites, s'hi arribés aquest any. És a dir, en aquests moments ja es pot contractar en aquestes condicions. De fet, d'un total d'un potencial de 2.200 empreses a Catalunya –acabo, senyor president–, amb possibilitat teòrica d'entrar al mercat lliure, hi han entrat, a Catalunya, 1.675, 1.675 empreses, amb un estalvi mitjà d'un 20% de la tarifa. Això vol dir: amb un estalvi de repercussió directa sobre el sistema productiu català de 18.000 milions de pessetes/any.

Podrem estendre'ns una mica més en la segona part de la Interpellació, si vostè ho vol, senyor diputat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja hem deixat clar que no és voluntat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana d'entretenir-nos amb el passat, i hem palesat la voluntat de marcar una nova etapa en el paper corrector que té el Govern català

davant la voracitat –i hem de dir-ho així– de les companyies elèctriques. Però val la pena que reflexionem sobre la situació del que podríem qualificar dels sectors semipúblics –altrament també se'n diuen estratègics– que operen a casa nostra.

A hores d'ara –i aquest és un dels problemes polítics de la planificació elèctrica que s'ha produït–, a Catalunya només ens queda com a empresa catalana, que té el centre de decisió, l'epicentre de decisió a Catalunya, Aigües de Barcelona. Hem assistit, impàvids, com Catalunya de Gas passava a fusionar-se cap a Gas Madrid i, finalment, com Repsol, fa poc, es quedava amb gairebé la totalitat del control de direcció de l'empresa. També hem pogut contemplar, com hi ha fet referència vostè, el funeral –i aquesta va ser una de les mancances de la xarxa– de FECSA –i, amb diferent mesura, d'Enher– a mans d'Endesa, amb l'agreujant dels problemes abans explicitats i que una bona part del capital recaptat a Catalunya va a parar, moltes vegades, fins i tot, no a aventures de l'Estat, a aventures sud-americanes –moltes vegades–, que ningú sap ben bé com acaben d'anar.

O què dir –i perdonin l'expressió– de la conya marinera de Retevisión, del mateix grup Endesa, no?, que, venint del mateix senyor Martín Villa, no pot ser ni conya ni marinera, i així ho hem vist, perquè, malgrat tenir un edifici a la Diagonal..., doncs, home, tenim l'edifici a la Diagonal, tenim una senyora Virulés, però tothom sap a hores d'ara que les decisions polítiques, econòmiques es prenen, totes, des de Madrid.

Per tant, sabem que a vostès no els agrada comparar-se amb Euskadi, però el Govern del País Basc ha dissenyat els grups propis, és a dir, la situació d'Euskaltel, amb la telefonia, o Gas Euskadi són dos exemples d'un model propi, dins de les limitacions que provoca, doncs, el mercat i la connexió, la interdependència amb altres grups, però entenem que aquesta hauria de ser una línia que vostès també haurien de tenir com a referència.

La situació actual té efectes molt negatius sobre els usuaris. És nefast, i així ho diem, per a la competitivitat. Als interessos dels oligopolis, s'hi ajunta la mentalitat centralista i radial dels diferents governs espanyols.

Què hem de fer, doncs, des del govern de Catalunya, des del Parlament de Catalunya? Nosaltres creiem que ens hem de plantejar un model que tendeixi a l'autosuficiència energètica en tot el procés: generació, interconnexió i distribució, i que hi hagi un model propi català. És el que hauria de ser una solució pròpia catalana, a partir de consolidar les propostes de cicle combinat que hi ha en aquests moments en dansa i que substitueixen les tècniques que fins ara eren més contaminants i menys productives, i cercar fórmules –ho repeteixo– més productives en aquest cas i menys contaminants.

Per això, caldria plantejar una territorialització tarifària per saber allò que, cada cop més, es pregunten les persones amb sentit comú: qui paga? –és l'Estat?–, què paga?, i on van a parar els nostres diners? I això, traduït en la situació elèctrica, doncs, en definitiva, és que el protocol elèctric no és gaire beneficiós, perquè, segons

alguns indicadors, deixem d'ingressar, cada any, uns 60.000 milions de pessetes, que, per aquest efecte del protocol, no vénen en fórmula d'inversió.

Vostè ha parlat de 125.000. Segons unes xifres, durant tots aquests anys, a partir de la signatura del protocol, deixen de venir-ne 60.000. Per tant, nosaltres creiem que, per saber exactament quina és la situació, vostès, des del Govern de la Generalitat, haurien d'impulsar la territorialització de la tarifa, essent conscients que, per la intensitat del consum a Catalunya, hauríem de tenir més inversions, però que cal que l'Estat i les companyies compensin aquest dèficit estructural que pateix Catalunya.

Ha arribat –i potser una mica tard– el moment de plantejar un pla estratègic del sector energètic català que estableixi previsions de demanda, de creixement, d'impacte ambiental, de planificació territorial, i que tinguin tot l'àmbit energètic i no només l'elèctric. Per això, proposem la creació d'una comissió d'experts, d'autoritats, una taula de debat que permeti la prognosi i la diagnosi de la planificació, en aquest cas, energètica, a Catalunya, basant-se en criteris d'eficiència, de sostenibilitat, d'equilibri territorial i de competitivitat, elements sovint –evidentment, gairebé sempre– difícils de combinar, de casar. Per això, proposem que la comissió sigui oberta a diferents sensibilitats i àmbits. Només així, al nostre entendre, podrem fer un punt i a part en el que ha estat fins ara la relació de companyies elèctriques –o, com he dit abans, al principi de la interpel·lació–, de la companyia amb Catalunya.

Nosaltres entenem que necessitem un model més propi, més dirigit des de Catalunya, que pensi en el territori, que pensi en les necessitats del territori, sempre que, també més important que els beneficis de la companyia elèctrica, sigui el benestar dels ciutadans de Catalunya, i per «benestar» s'entén, també, el respecte al medi ambient o evitar traçats lesius amb les persones o –ho repeteixo– amb els nuclis urbans.

És per aquestes raons que nosaltres, en la moció que farem subsegüent, ja li farem arribar les propostes per entendre que originar aquests canvis..., i començar a establir aquest debat, que no només és d'Esquerra Republicana –que li oferim–, sinó que sembla que d'altres grups també volen encetar, tant a la comissió com en aquest Ple.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a veure: des del punt de vista energètic, Catalunya és un país que està en unes condicions relativament, relativament bones; no està en una situació dolenta.

No fa pas gaires dies, vaig estar en un ajuntament, en un municipi, precisament, amb un alcalde del seu grup polític, a Puigcerdà, inaugurant la xarxa de gas. De fet,

la Cerdanya és una comarca que, degut al fet que aquell dia tots els barcelonins eren allà intentant veure un partit de futbol Barcelona-Madrid i es va quedar la Cerdanya sense corrent, a partir d'aquell moment, va ser possible, efectivament –va ser possible–, passar una nova línia elèctrica pel coll de Pal i resoldre d'una manera definitiva l'alimentació de la Cerdanya. Són aquestes coses que de vegades han de passar en aquest país perquè es resolguin els problemes, entenen? I, sobretot, si passa quan hi ha un Barça-Madrid, llavors és sensacional: s'arregla tot.

És a dir que..., ja ho veurà: si l'any 93, quan es va produir aquella presa del 48% d'accions de Repsol –l'any 93 es va produir la presa del 48% d'accions de Repsol– a Gas Natural, m'haguessin dit que, al cap d'un cert temps, amb aquesta empresa estariem inaugurant la xarxa de gas de Puigcerdà, la veritat és que jo no m'ho hauria cregut. I es va fer una planificació molt ben feta, que ha donat molt bon resultat, d'extensió de la xarxa de gas per tot el territori.

En aquests moments s'està construint ja el ramal que va de Campdevàrol a Sant Joan de les Abadesses, quan el problema que teníem era fer arribar el gas a Lleida, o el problema que teníem era fer arribar el gas a Vic. Per tant, senyor diputat, des del punt de vista gasista i des del punt de vista elèctric, amb els defectes que dic, home, Catalunya és un país avançat. Que podria tenir, que ha de tenir una millor xarxa elèctrica? Sí, senyor diputat, i, en això, ens hi trobarà sempre: trobar la manera d'anar construint això.

Però, de tota manera, deixin-me insistir en el que jo deia abans. En aquests moments tenim un sistema, a més a més, amb una tarifa de pas per la línia prou baixa perquè, efectivament, la competència sigui real, en què les empreses d'aquest país –també les petites, eh?, a través de l'acord que han subscrit Pimec-Sefes amb la companyia– poden accedir al mercat lliure amb rebaixes –hi insisteixo– del 20% sobre la tarifa.

Fa uns quants anys, en el seu territori, precisament, a la Garrotxa, hi havia empreses que deien: «Escoltin: a mi deixin-me connectar amb França, que això em resoldrà el problema». Sap quina és ara la situació? La inversa, és a dir, ara l'electricitat és més barata a la Garrotxa que a França, i de més qualitat, per altra banda, en aquella zona –en aquella zona. Oh, és clar: més qualitat que a París, no, però que a aquella zona, sí. I, si no, remetem-nos als incidents d'aquesta tardor, i vostè ho veurà.

Però pensi, per exemple, que en aquests moments una de les grans empreses del polígon de Tarragona ha arribat a un conveni amb una empresa alemanya que li subministrarà l'electricitat. És a dir, estem en un mercat realment lliure que arribarà, aquest any, no només a aquells que jo li deia, sinó que, aquest any, s'amplia a tothom que contracti amb alta. Sap què vol dir això? Vol dir, senyor president, per exemple, aquesta casa. És a dir, el Parlament podrà estudiar si li interessa contractar amb alta la companyia –ep, amb el mercat lliure!– i, segurament, tenir un estalvi de la factura elèctrica d'aproximadament entre un 20 i un 24%. I això –li poso aquest exemple –no és que un Parlament sigui un gran consumidor d'energia...– perquè vegi que, efectivament...

El president

Déu n'hi do, senyor conseller..., ho som bastant...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Ja m'ho imagino... Bé, en qualsevol cas, en el sentit ho dic que hem posat a l'abast dels nostres conciutadans un sistema que, tenint els defectes que té, que s'han de corregir, és dels més avançats d'Europa en aquests moments.

Fa molts pocs dies, jo vaig tenir una entrevista amb el president d'EDF, Electricité de France, i em deia: «Home, nosaltres ara hem de posar en marxa la directiva europea, l'Assemblea Nacional està a punt de passar..., d'aquí a dos mesos passarà una llei que ens situarà, com vostès, en situació de competència... La veritat» –diu– «és que els envegem els passos endavant que s'han fet en el seu país en el seu sentit. I Catalunya ens pot interessar també com a mercat.» També vindrà a competir EDF, i això farà abaixar els costos, senyor diputat, i farà que el nostre sistema productiu sigui bastant més competitiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial, especialment pel que fa al sector metallúrgic al Vallès Occidental (tram. 300-00129/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el següent: interpel·lació pel procediment d'urgència al Consell Executiu sobre la política industrial, especialment pel que fa al sector metallúrgic al Vallès Occidental. Està presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i, per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la indústria del Vallès Occidental pot tenir, d'aquí a pocs dies, un considerable forat negre. Una comarca on la taxa d'activitat és del 53%, amb un decrement de les empreses metallúrgiques –i tèxtils, també–, amb un sector metallúrgic que té el 37% del pes industrial..., en definitiva, m'estic referint al cas dels llocs de treball de les empreses Iar Ibérica, és a dir, l'antiga Electrolux, i, més encara, l'antiga Corberó, que estan seriosament amenaçats.

D'altra banda, el prestigi català de la gamma blanca –ara en ració minvant– pot empètir-se encara més, de manera que els poders públics –així les coses– no poden inhibir-se d'aquesta situació: d'una banda, el tancament d'instal·lacions industrials, amb la pèrdua de llocs de treball que això suposa, i, de l'altra, la desaparició d'uns productes de la gamma blanca, els quals, durant molts anys, van ser prestigiosos a tot el món. És curiós, perquè Corberó és, avui dia, una marca italiana,

i això significa la pèrdua del patrimoni cultural, tècnic, i, si m'ho permet el conseller –que parlava abans de topologia–, del que podríem dir de topologia industrial catalana. Una cosa és la globalització i una altra cosa és perdre pes gratuïtament en el món de la globalització.

El conseller d'Indústria va tenir una determinada participació a organitzar positivament la transició de la vella Corberó a Electrolux i, després, d'Electrolux a l'actual Iar Ibérica. Era part de les seves responsabilitats i els treballadors, després, van fer tot el que estava al seu abast, amb un considerable seguit d'importants sacrificis.

Convé recordar que el grup Iar Ibérica, tant a Castellbisbal com a Montcada, sempre ha tingut beneficis; repeteixo, el grup Iar Ibérica, Castellbisbal-Montcada, sempre ha tingut beneficis. A Castellbisbal, a més, que és la instal·lació més vulnerable, s'ha operat una fase de reordenació de l'organització del treball que es concreta en nous productes, un increment de la productivitat en un 50% i un descens dels costos en un 20%. Més encara, les seves instal·lacions s'han modernitzat. Per tant, es pot parlar d'un centre de treball innovat amb màquines novíssimes, comprades fa uns sis mesos, tot just sortides del cervell dels enginyers, en una cruïlla –Castellbisbal– molt important, estratègica i que en un plis-plas s'acosten a qualsevol lloc.

No obstant això, l'empresa ha declarat als treballadors i a l'opinió pública que tancarà les instal·lacions de Castellbisbal, i molt em temo que ara, tard o d'hora, farà el mateix a Montcada i Reixac, malgrat les declaracions del grup Iar. Fonts ben informades han manifestat que l'objectiu de l'empresa, que ara té perspectives de futur, és el seu trasllat a Tunísia, per cercar un millor tracte fiscal i costos laborals més baixos. Així, doncs, ens trobaríem amb la reedició d'un altre fet proper, concretament l'abril de l'any passat, quan Thompson, a la comarca d'Osona, amb suculents beneficis, va marxar a Mèxic per idèntiques o similars raons.

A principi dels anys vuitanta el senyor Jordi Pujol, ja president, va parlar de convertir Catalunya en una pista d'aterratge de les multinacionals; en realitat, més que en una autopista, Catalunya s'està transformant per les multinacionals en una parada i fonda, i el conseller d'Indústria en una mena de notari o, millor dit –rectifico–, corre el perill de ser un conseller d'enderrocs, que ni tan sols alça la seva veu per fer de mitjancer amb autoritat, perquè algunes multinacionals que han estat afavorides pels poders públics, també amb avals de l'Institut Català de Finances, es quedin a Catalunya.

Senyor conseller, em dol que a vostè no li coneixem cap mena d'actuacions, cap mena de gestos públics, cap autoritat encara per ajudar a clarificar en quina situació real es troba la factoria de Castellbisbal. Tampoc en la defensa dels seus llocs de treball, d'una banda, i aquest és el motiu d'aquesta interpellació. I de l'altra, vull fer-li una forta indicació: no confiï en la paraula d'aquests capitals transhumants de Iar Itàlia que afirmen que no tancaran Montcada. No faci de notari i no consolidi un perill que el podria portar a la conselleria d'enderrocs. Així, doncs, el convido que endegui una

iniciativa de mediació i autoritat política per tal que es clarifiqui la situació a Castellbisbal, i especialment de defensa d'uns productes fets a Catalunya, tant a Castellbisbal com a Montcada, la qual cosa significa defensar els llocs de treball de les persones de Iar Ibérica, i també perquè quan es diu que el primer de Catalunya són les persones no quedi l'esmentada afirmació en mera retòrica.

Salvar Corberó és, doncs, intervenir en la condició de vida de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, és defensar una indústria concreta i és impedir que pugui aparèixer un forat negre a la comarca del Vallès Occidental, i, en concret, aquí a casa nostra, a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller d'Indústria, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat... Si pogués tenir una copa per refrescar-me el coll, m'aniria la mar de bé. Gràcies.

Senyor diputat, parlarem de Corberó, perquè, encara que la interpellació de vostè... –també parlaré del Vallès, naturalment–, la interpellació de vostè diu «el Vallès Occidental»..., però, és clar, hom té allò que se'n diu intuïció, i a més a més té informació... Deixi'm acabar, deixi'm acabar, senyor Ribó. I, és clar, dius: «Però, escolta, què passa amb el Vallès Occidental, que va...» –si em permeten l'expressió, que hauria fet servir un nebot meu, dels joves– «que va com una moto?» Bé, doncs, què deu ser? Corberó. Molt bé, llavors, ho vaig endevinar. Doncs, parlaré una mica del Vallès Occidental, senyor Ribó, i després de Corberó.

Escoltin, el Vallès Occidental aporta el 32% dels establiments industrials de Catalunya –em sembla recordar, si no tinc les xifres malament– i el 32,9% de la xifra de negoci del sector industrial; és a dir, és una de les comarques fortes, sòlides, que basa la seva economia en moltes coses, perquè s'ha anat diversificant molt, darrerament. Fa uns quants anys era només o d'una manera molt substancial el sector tèxtil. El sector tèxtil ha perdut importància relativa, malgrat que en aquests moments el sector tèxtil exporta com mai havia exportat en la seva història, fins i tot en els moments més brillants acceptats.

Però –dels sectors que ha fet una enorme contribució al progrés i al dinamisme del Vallès Occidental ha sigut precisament el sector a què vostè es refereix, el metallúrgic, que té una sèrie de subsectors brillants. És a dir, tant la maquinària i equips mecànics, on es concentra el 40% de la producció estatal, com maquinària i material elèctric; utilitatges..., un sector estratègic, el sector de motlles i matrius, on resulta que el Vallès Occidental concentra, de les mil firmes que hi ha a l'Estat espanyol, 420 –sap?–, és a dir, el 42%, i el 45,5% de la producció, a més a més amb un aspecte que tocaré més tard, que és amb un centre tecnològic, desenvolupat

pat precisament pel sector i pel Departament d'Indústria, al qual després es va afegir el Ministeri d'Indústria, que es diu Ascam, que és de primera fila; un centre tecnològic d'altíssima qualitat que ha potenciat el subsector: vehicles industrials, comercials, tot terreny; material ferroviari, amb una de les millors fàbriques del continent en aquesta qüestió; indústria de motocicletes i ciclomotors; indústria auxiliar d'automoció, on el Vallès Occidental resulta que és una potència no només a nivell espanyol, és una potència a nivell europeu, etcètera.

El Vallès Occidental, tal com li deia jo, a més a més, ha evolucionat des d'un punt de vista tecnològic molt i molt positivament, perquè, és clar, no només –i això ha influït sobre el sector productiu–, no només hi ha la Universitat Autònoma: hi ha la Universitat Politècnica, concretament a Sabadell i a Terrassa; hi ha el Laboratori General d'Assaigs de la Generalitat, però també hi ha –com li deia abans– el Centre de Motlles i Matrius, Ascam, o l'Institut d'Investigació Tèxtil i Cooperació Industrial, el Centre Català del Plàstic, el Centre de Visió per Computador; el Centre Nacional de Microelectrònica i el Centre de Materials. I tot això ha configurat una comarca moderna, dinàmica i avançada amb creixements de producte interior i amb creixements d'ocupació bastant per sobre de la mitjana de Catalunya. Per tant, senyor diputat, home, d'enderrocs, res –d'enderrocs, res.

Deixin-me parlar ara un moment de Corberó. La història de Corberó comença fa temps, també... I, escolti, parlant d'enderrocs, per altra banda, home, hom té la sensació d'haver jugat un paper positiu no només en la història de Corberó i Domar –perquè ningú en parla, de Domar, que va com una seda, sembla ser. I parlant de seda, doncs, miri, em sento orgullós del que vam fer amb la Seda. I parlant de salvar empreses en dificultats i crítiques, i de zones crítiques, i en moments crítics, em sento orgullós del que s'ha fet, per exemple, amb Taurus. O em sento orgullós del que es va fer amb SEAT. Si ho vol en parlem, tant com vulgui.

Bé, doncs, molt bé. Corberó i Domar entren en crisi en un moment determinat i, a través d'unes accions d'un pla de reconversió de la línia blanca, que s'endega, el Govern, en aquell moment dirigit el Departament pel senyor –si no ho recordo malament– Macià Alavedra, o potser encara hi havia el senyor Hortalà, i amb un director general que després ha esdevingut un càrrec important d'una altra Administració, dissenyen una operació que consisteix a posar aquest grup en condicions que se'l pugui quedar Electrolux, i que funcioni. I efectivament, el grup Electrolux fa funcionar Corberó i Domar bastant bé durant un quant temps. I arriba un moment que el grup Electrolux decideix vendre's Domar i Corberó, i Domar la ven a un empresari del país, que, com que vostè no me'n parla, dedueixo que deu funcionar bé. Vaja, n'estic segur, perquè ho sé, però vaja, no me'n parla, i és un símptoma. I en canvi em parla de Corberó, que no sembla que vagi bé.

Segons la informació que jo tinc, Iar, és a dir la que fa funcionar l'empresa que en principi està en greus dificultats, porta unes pèrdues acumulades de 1.300 milions de pessetes. Home, vostè em diu: «No, però té una

altra empresa que sí que guanya diners.» Sí, efectivament, per les informacions que tenim –i li asseguro que ho seguim amb detall–, l'activitat de Montcada i Reixac està funcionant molt bé. I, home, jo no li puc dir que tota la vida funcionarà bé. El que li puc dir és que per mi no representa en aquests moments una empresa que jo considero que està en perill. No ho està –no ho està–, i això són afirmacions concretes i específiques.

Escolti, d'aval, zero: préstec. D'aval, no: préstec. Efectivament, per fer possible l'operació de passar aquesta empresa a l'empresa italiana per part d'Electrolux, perquè Electrolux la volia tancar, doncs, es va fer, es va buscar un comprador, el comprador es va interessar en això i llavors va demanar que hi hagués un suport financer amb condicions de mercat, que va ser un préstec de l'Institut Català de Finances de 825 milions de pessetes que sí que té avals, tots els avals de l'empresa italiana, i amb garanties reals. Per tant, no corre cap perill, aquest préstec. No pateixi. Bé, per tant, aquesta és la situació.

Llavors, en una comarca, una comarca que va bé, una comarca que crea ocupació, una comarca que va endavant, i procedent d'un grup una part del qual continua anant molt bé, que és Domar, hi ha una cosa –una– que, per la raó que sigui –no és la meua feina esbrinar-la en el nivell de detall de com es porta la cosa–, no funciona, i aquesta empresa vol –diu– fer el que vostè ens ha explicat. Això és un problema. Mirarem de fer el que es pugui. El que no li puc dir..., primera, no li puc admetre que això signifiqui que el Vallès funcioni malament –el Vallès va, tal com he dit abans, com una moto, senyor diputat– i, bé, i aquesta és la situació exacta i concreta en què ens trobem respecte a Corberó.

Hi ha hagut altres casos d'aquests tipus amb situacions molt més difícils, amb situacions on en lloc de generar ocupació al país es perdien llocs de treball en el conjunt del país, i ara estem en una situació on es generen llocs de treball en el conjunt del país. Doncs, miri, si no hi ha més remei, si no hi ha altra manera, el que es pot produir és un transvasament de gent que deixi de treballar a Corberó i que es posi a treballar en altres empreses del mateix sector, que és potentíssim, del mateix Vallès, que és la seva comarca.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Voldria agrair al doctor Subirà la conferència sobre estructura econòmica comarcal que ens ha donat, perquè és bo que, també aquí, aquest Parlament faci una mena d'usurpació del que és la vida acadèmica.

Bé, vostè diu que el Vallès va com una moto; no penso discutir aquesta frase. Penso que qui va com una moto defugint de la interpellació és vostè. Jo li he dit «bon dia» i vostè m'ha respost «manzanas traigo». Que jo recordi, li he valorat el seu paper, senyor conseller,

en la transició de Corberó a Electrolux, i no seré jo qui negui el seu bon fer davant el cas de Domar. Ara, no em faci el llistat de felicitacions que jo li hagi de donar perquè la meva tasca no és aquesta. Li he retret solament el cas de Thompson, que era un cas emblemàtic, i no n'he volgut retreure'n d'altres, com Sùria K i d'altres qüestions.

Jo crec que la seva resposta és una fugida de responsabilitats. Estic francament decebut i crec que és, per la meua part, poc admissible la seva intervenció, un tant resignada, quan diu: «bé, aquesta gent, si no va bé l'empresa» –la de Castellbisbal– «que busqui la feina per un altre lloc.» Jo, el que li he demanat, senyor conseller, i torno a repetir-li-ho, és que faci un gest públic, amb una capacitat d'iniciativa forta de mediació de cara a salvar el centre de treball de Castellbisbal.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, des de l'escó mateix, perquè la meua intervenció serà breu.

El senyor diputat m'ha dit que jo he fet allò que em diuen «bon dia» i contesto «manzanas traigo». Escolti'm, llegiré literalment el text de la interpellació. Diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la política industrial, i molt especialment pel que fa al sector metal·lúrgic, de la comarca del Vallès Occidental?» Això és «bon dia», i llavors resulta que tot se centra en una planta industrial concreta que es diu Corberó.

És a dir, si això de «–Bon dia. –Manzanas traigo» té alguna aplicació és en el gambit, legítim, habitual, perfectament reglamentari, etcètera, que ha fet el senyor diputat. Escolti'm, jo ho sento molt, si resulta que de l'economia del Vallès Occidental, miri, hi entenc. I si, quan ho explico, em diuen: «Gràcies, doctor Subirà», doncs, escolti: gràcies, senyor diputat, per reconèixer-ho.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

(Algú diu: «Molt bé!»)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els centres dependents de la Direcció General d'Atenció a la Infància (tram. 300-00007/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els centres dependents de la Direcció General d'Atenció a la Infància. L'ha presentada el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, per a

la seva exposició, té la paraula la il·lustre senyora diputada Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, estem a l'inici d'una nova legislatura, i aquesta és una interpellació sobre la qual ja ens vam posar en contacte amb vostè, que malgrat el títol, que va sortir molt concret, que eren centres dependents de la Direcció General d'Atenció a la Infància, tractava de començar aquesta legislatura per conèixer quins eren els objectius de funcionament, de prioritats de la Direcció General d'Atenció a la Infància, i contrastar-los amb la nostra proposta del Grup Parlamentari PSC - Ciutadans pel Canvi.

Li voldríem parlar, honorable consellera, de quatre punts. Primer, de prevenció i promoció de la infància i l'adolescència. Aquesta, si em permet l'expressió, durant aquests últims anys, gairebé des de l'inici, la Direcció General d'Atenció a la Infància ha anat sempre com darrere les urgències, actua sempre a la punta d'un iceberg en el cas de menors amb greus problemes o amb alt risc social. Només cal veure les estadístiques de com entren en els centres d'acollida, el retard dels menors per ser vistos pels EAIA.

I nosaltres li proposem un altre debat. El primer debat: per nosaltres, la Direcció General d'Atenció a la Infància hauria de tenir programes molt clars de prevenció i promoció de la infància i l'adolescència, és a dir, intentar no arribar al risc social. I per això volem saber si durant aquesta legislatura volen crear un observatori permanent independent que permeti conèixer els factors determinants de què passa amb els infants en la societat canviant que estem, en la globalització; què pensen els menors de les noves tecnologies; quin paper tenen els menors en els canvis de models de família; com li preocupa, com observem allò de què només parlem des de l'alarmisme, amb la vinguda de menors a casa nostra, a vegades indocumentats, però moltes vegades nascuts aquí; quins són els programes per observar els factors determinants de la violència infantil, de la violència de l'adolescència; com ho fem per esbrinar aquells factors que condicionen la presència a casa nostra de grups neonazis, d'*skins*; quin suport tenen, o quins són els condicionants, perquè sota diferents concepcions veiem aparèixer grups que ens preocupen.

Aquests són alguns dels temes que haurien de formar part, des del nostre punt de vista, i volem saber si des del punt de vista de la Direcció General d'Atenció a la Infància, d'això que en diem prevenció i promoció. I evidentment, això, amb quin pressupost, amb quina vocació de polítiques transversals. Aquesta Direcció General d'Atenció a la Infància, amb una directora general nova, encararà, tindrà poder executiu en tot el govern per parlar d'aquests temes? Aquest és el primer debat, honorable consellera.

El segon debat és revisar la protecció i la provisió de serveis, sobretot per a la infància amb risc. Sap que aquest ha estat un tema recurrent en aquest Parlament; criticat, però alhora ens sembla que cap grup parlamentari pot haver estat acusat de trencar el consens. Tenim

un consens ampli perquè sabem que aquest és un tema complex, però la nostra obligació és, des de l'oposició, millorar els serveis. Què pensa de la descentralització als ajuntaments de les polítiques d'infància, que vostè en va endegar un procés? Dotarem, en el pressupost del 2000, els ajuntaments d'instruments per a la mediació? Continuarem amb convenis separats per a la infància des de Benestar Social i des d'Infància? Per tant, què pensa de la descentralització? Quina avaluació fa dels EAIA, els equips d'atenció a la infància i l'adolescència?

Hi ha un treball interessant del doctor Ferran Casas que analitza deu anys d'EAIA, que parla amb els professionals, i diuen que valoren el treball fet, però que se senten moltes vegades buròcrates, excessivament distants de l'inici del problema, que no tenen temps, que són pocs i que, sobretot, no fan treball comunitari. Aquest és un debat important. La Direcció General d'Atenció a la Infància vol posar ordre a la fragmentació de la intervenció d'equips especialitzats –EAIA, EAP, CAPIP– dependents de diferents consellereries que estan burocratitzant un sistema d'atenció a la infància amb risc social?

I els centres d'acollida, honorable consellera? Pensa que els hem de modificar? Els hem de fer més flexibles? Hem de fer centres, diürns i nocturns, adaptats a les tipologies de menors que tenim, aquells que n'han d'assumir la tutela i la protecció les direccions generals? Hi ha un informe recent del síndic del menor, que vindrà a explicar en aquest Parlament, que analitza, visita un a un els centres d'acollida dient allò que funciona, però allò que no funciona, o que, al seu entendre, haurien de ser recomanacions.

I els CRAE, els centres residencials? Aquesta serà la legislatura per a la flexibilització del model, per arribar a acords amb el sector que ho gestiona –que moltes vegades és un sector privat, a precari–, serà la legislatura dels concerts plurianuals? Serà la legislatura dels estàndards de qualitat? Serà la legislatura en la qual aquests nens que estan en centres de la Direcció General no tinguin un alt nivell de fracàs escolar? Com farem que el sistema educatiu no expulsi aquests menors que viuen ja en uns centres que moltes vegades tenen dificultats per ser cases de família?

I les famílies acollidores, honorable consellera? Vostè diu a la premsa que hem tocat sostre. Sostre amb uns números baixíssims comparats amb països centreeuropeus i nord-europeus, i vostè proposa les famílies acollidores professionalitzades, que ja havien estat proposades com a alternativa, perquè des de la vessant no professionalitzada no ens en sortim. I parlo en plural perquè des del principi hi ha consens en les polítiques d'infància. No és tan simple, aquest tema; nosaltres no volem fer demagògia, entre altres coses perquè volem governar aquest país. (*Remor de veus.*)

I l'adopció? L'Institut que es va crear d'adopció ha millorat en alguns aspectes. L'adopció internacional continua essent un motiu de debat, i no vull estendre'm hi avui. I deixi'm parlar-li uns minuts dels menors estrangers indocumentats. Hauríem de deixar de parlar només des de l'alarmisme, des dels reportatges de di-

ari que generen més conflicte que solucions, i hauríem de consensuar solucions, consellera. Ens busqui. Estem aquí per trobar solucions; per trobar solucions fins i tot a aquells problemes que puguin sortir de crear uns centres nocturns, de baixa exigència, de dia i de nit, per a aquells adolescents d'alt risc social que no s'adapten als centres que tenim. L'any 99, 2.700 presentacions de menors estrangers que entren i surten de centres d'acollida, amb moltes dificultats per adaptar-se al sistema que tenim avui. Constantment a la premsa, en un moment en què hauríem de parlar poc d'estrangeria i hauríem de treballar molt des del consens i des de la humilitat de les polítiques socials, que són complexes.

El tercer element de discussió, consellera, és si vostè pensa impulsar la participació dels menors, dels infants i adolescents en la construcció de la societat catalana. Moltes vegades, quan parlem d'infància som excessivament paternalistes, proteccionistes, i no els escoltem prou. Ha pensat generar algun mecanisme de consens de participació, recomanant també als ajuntaments –que en alguns casos ho fan– que escoltin els joves i les joves, els nens, a l'hora de dissenyar les ciutats i a l'hora de planificar polítiques d'infància. La participació com a eix troncal.

I el quart punt: el pressupost. Tot això ha d'anar acompanyat d'un nou model de pressupost de la Direcció General, d'una nova memòria per objectius, que delimiti espais i responsabilitats i que parli en concreció de projectes avaluable. I n'hem volgut parlar ara, abans del debat de pressupostos, perquè sàpiga que nosaltres presentarem en aquestes quatre línies, en aquestes tres línies, la promoció, la prevenció, la protecció, la provisió de serveis i la participació.

Hem de presentar i hem de tenir idees en un món canviant, on els adolescents han de convertir-se no en els ciutadans que hem de formar per al futur, sinó en ciutadans de present. Per tant, voldríem conèixer, en aquest començament de legislatura, si hi hauran canvis d'objectius, de manera de fer en aquesta Direcció General d'Atenció a la Infància, per trobar consens. Si els trobem, continuaré en el segon torn, després d'escoltar-la, honorable consellera.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable consellera de Justícia, té la paraula.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores i senyors diputats. Senyora diputada, en el nou model d'atenció a la infància i a l'adolescència que vam iniciar en la passada legislatura, i que vam iniciar a través d'estudis detallats sobre diferents aspectes, intentaré avui, contestant els seus quatre punts, dir cap on volem anar, què és el que s'ha fet i quins són els objectius que es marca el Departament de Justícia a través d'aquesta Direcció General per als propers quatre anys.

Recordarà que el juny de 1996 vam recuperar les competències en matèria de menors desemparats, de protecció i tutela de menors, que l'any 88 havien estat traspass-

sades a Benestar Social. A partir d'aquell moment el que vam fer és revisar les polítiques portades a terme des del 81 fins al 96 –quinze anys de competències– i vam començar a treballar en diferents aspectes. El primer d'ells va ser la revisió del funcionament dels EAIA, dels equips d'atenció a la infància i a l'adolescència, i amb aquest estudi del que es va tractar durant més d'un any i mig és de conèixer les funcions dels equips, la funció positiva que havien fet respecte als menors i quins eren els punts conflictius o els punts febles que requerien un canvi o una modificació.

El segon aspecte important que vam tocar –i va ser l'any 97, amb motiu de la polèmica suscitada a l'entorn del tema de les adopcions i els acolliments– va ser la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, amb una finalitat triple: una, potenciar les adopcions i, en especial, les adopcions internacionals, atès que, de menors susceptibles d'adopció, a Catalunya, cada vegada n'hi havia menys; una altra, potenciar l'acolliment; en principi, l'acolliment, simplement, per solidaritat i, en segon lloc, si aquest ja no arribava a aconseguir-se més, professionalitzar aquest acolliment, i, en tercer lloc, buscar la manera de donar una atenció diferent o prioritària a les famílies que s'havien sentit tractades més com a expedients o com a papers que no pas com a persones.

El tercer aspecte que es va estudiar en la darrera legislatura va ser el mapa de recursos. Tot això estava en la línia del futur model d'atenció a la infància i l'adolescència, i, per tant, mancava, un cop vistos els equips d'atenció a la infància i tota la política d'adopcions i acolliments, veure si el mapa de recursos que tenia la Direcció General era suficient, requeria modificacions, reconversions o atenció especial a determinades necessitats emergents.

Tot això va desembocar en el que comencem a nomenar «nou model d'atenció», i aquest nou model d'atenció respon i respondrà a diferents objectius, a cinc objectius, que, en part, jo crec que contestaran els quatre aspectes que vostè ha marcat.

El primer objectiu és intentar que els centres, la mesura de centres, sigui el darrer recurs, i que, per tant, es pugui potenciar al màxim qualsevol altra alternativa que no sigui la d'estar, els menors, als centres. Això significa potenciar les adopcions, potenciar, en aquest punt, les adopcions internacionals i els acolliments. Això significa, també, ajudar més les famílies en el seu propi entorn i això significa, en la pràctica, intentar aconseguir que els menors de zero a sis anys que romanen als centres siguin la minoria, i que dels sis als dotze anys també s'intenti el seu possible acolliment a través de famílies. En aquest moment, el 29% dels menors atesos per la Direcció General estan en centres i el 71% estan en mesures alternatives, com la família preadopció, la família acollidora o la família pròpia o extensa.

En el camp de l'adopció –i vostè ha parlat de l'adopció internacional– la Conselleria ha fet un gran esforç i, des de l'Institut Català d'Acolliment i Adopció, les estadístiques demostren aquesta realitat. L'any 97, es van assignar 119 nens o nenes a famílies catalanes per mitjà de l'adopció internacional. Aquests 119 eren bastant

semblants al que ja es feia en altres comunitats autònomes, les que més feien adopcions internacionals, com podria ser Madrid o València. Però, l'any 98, vam fer un salt endavant importantíssim i vam arribar a 297. L'any 99, aquest nombre s'ha elevat a 376. Realment, s'està fent una feina important, i jo diria que en aquest moment potser no podrem anar molt més enllà, no perquè no hi hagi països, sinó que comencen a no haver-hi tants menors per assignar només a Catalunya. Molts països lluiten per la mateixa raó i, per tant, d'alguna manera, els països on s'assignen els menors els van distribuint a mesura de les peticions. De tota manera, la meua proposta en aquest sentit és que, l'any 2000, com a mínim es mantingui aquesta posició.

Al mateix temps, el que volem és potenciar l'acolliment. Vostè diu que el sostre a què hem arribat és baix. Jo també hi estic d'acord: és baix, però no és fàcil de trobar moltes més famílies que, solidàriament, acceptin una situació com aquesta. No és el mateix –en absolut– un preadopció que un acolliment, i, per tant, es necessita un plus de solidaritat important. Hem plantejat..., i per això estem estudiant, la possibilitat de l'acolliment professional, perquè entenem que és una mesura que pot ser positiva en aquest sentit i, a més a més, no ens inventem res. Hem estudiat què és el que fan els països nòrdics en aquest sentit i una de les actuacions que estan portant a terme és l'acolliment professional.

Un segon objectiu és adequar els centres a les noves necessitats. Vostè també ha parlat de la tipologia de centres, de la tipologia de menors, i que hem d'estar amatents a la realitat que avui se'ns presenta, que és molt diferent de la que se'ns havia presentat deu anys enrere. Hem de ser capaços de reconvertir alguns centres, d'aconseguir que aquells centres on en aquest moment tenim els menors de zero a dotze anys i sobre els quals jo voldria potenciar l'acolliment..., poder reconvertir-ne algun per a aquestes necessitats que tenim per a menors de dotze a setze, sobretot; menors de dotze a setze, que presenten o conductes antisocials o que tenen un elevat risc social, a part d'altres centres amb característiques especials que es poden requerir, sobretot, en aquests darrers temps. Són centres que, per exemple, puguin tenir o atendre menors amb malalties psíquiques o sensorials, menors com els immigrants indocumentats, que necessiten, junt amb altres menors de Catalunya, la seva integració a la nostra societat, i, a la millor, la seva integració passa en algun moment determinat per estar en centres especials.

El tercer punt és potenciar el Pla interdepartamental a partir dels setze anys. Vostè recordarà que és un pla que va començar a funcionar l'any 95. Jo vaig explicar a la Comissió de Justícia quatre anys, en aquell moment, de funcionament d'aquell Pla, i vaig considerar que era un funcionament molt òptim, però que requeria un esforç considerable. Havíem de posar més recursos en aquest Pla perquè era molt positiu i, a més a més, havíem d'establir, d'alguna manera, que comencés a partir dels setze anys, i això permetria que els responsables del Pla poguessin anar visitant els centres on teníem o on tenim menors de setze a divuit anys, i veure quins menors poden reunir característiques per poder passar al Pla interdepartamental i per aconseguir un objectiu impor-

tant: que és ajudar-los a ser autònoms, a ser econòmicament independents i donar-los l'oportunitat que aquells que comencen als setze, als disset o als divuit puguin tenir un seguiment i un ajut de l'Administració, com a mínim, fins als vint-i-un anys.

En aquest moment, en el Pla, hi ha 213 persones menors d'edat, entre setze, divuit, dinou i vint, eh? La nostra intenció és doblar i, en aquest sentit, aquest doblar també es notarà, lògicament, en el pressupost del 2000, perquè entenem que és una de les prioritats per a ajudar aquests menors que en aquest moment no tenen altra alternativa que el centre i perquè puguin aprendre a ser autònoms en el futur.

Un quart objectiu és el tema dels EAIA. En el nostre model hi ha la transferència als ajuntaments i als consells comarcals dels equips d'atenció a la infància i a l'adolescència, d'acord amb la Llei de serveis socials i passant del que és ara una competència delegada a una transferència de serveis.

El president

Senyora consellera, ja fa una estoneta que se li ha acabat el temps.

La consellera de Justícia

Doncs, continuaré després.

El president

Moltes gràcies. En rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable consellera, permeti'm que faci servir un fet anunciat pel conseller Pomés, fa pocs dies, per il·lustrar que em sembla que continuarem aquesta legislatura mirant la punta de l'iceberg, tot i que ens alegrem que vostè plantegi millores en el sistema de protecció.

El conseller Pomés anuncia, la setmana passada, que farà una enquesta des d'Interior, amb la conselleria d'Educació, per esbrinar quins són el nombre o percentatge de persones o de joves escolaritzats en etapa obligatòria que provoquen aldarulls en les aules. El que nosaltres li plantejarem avui és que trobem a faltar en aquest Consell Executiu una visió global del tema. Necessitem tenir projectes d'observació real d'allò que ens està passant per poder no arribar al risc social o a l'alt risc social.

Vostè diu que millorarem els EAIA, que els passarem als ajuntaments. Això són instruments, però hi ha voluntat política de prioritzar l'anàlisi dels factors determinants dels menors i adolescents, especialment, de per què tenim nens al carrer? Quins són aquests factors i quins són els programes que permetran que no anem creixent en nombre de menors d'alt risc social? Segurament creixent perquè també els detectem molt més. Per tant, hi insistim: aquesta ha de ser una legislatura que prioritzi la promoció i la prevenció, i necessitem dotar-nos d'instruments d'observació.

Una altra cosa que voldria saber amb molta més concreció: vostè parla de descentralització als ens locals. Aquest és un debat molt important. Vostè sap que els convenis del Departament de Justícia amb els ens locals són de 40 milions per a infància amb risc. Per tant, caldrà una voluntat d'arribar a acords amb el món local perquè, ben segur, no voldran traspàs de competències sense un acord de finançament.

L'altre debat és la relació entre una Administració responsable de polítiques transversals integrals d'infància i el tercer sector, un tercer sector que està al carrer, moltes vegades, en condicions de precarietat, i ajuntant el professional i el voluntarisme està fent una feina molt silenciosa, però necessita un coixí, recolzament, un major recolzament, deixar aquesta certa precarietat de sempre, que conforment, des de la responsabilitat pública, quan passem la provisió d'un servei al tercer sector: el precaritzem i no establim mecanismes d'avaluació a les dues bandes.

Per tant, voldríem portar el debat no només a la reflexió d'aquests sistemes de protecció, que també farem, i parlarem de la concreció de com ens arriben queixes –i vostè ho sap– de centres per falta d'infraestructura, per falta de lideratge de la direcció, per falta de transparència, per preus que van des de les 4.000 pessetes/mes fins a les 12.000 pessetes, de models poc flexibles, de mala relació, de vegades, de lentitud de relació amb l'Administració de la justícia.

Nosaltres no volem pensar que això és una organització del Consell Executiu, que el fet de dependre, la Direcció General d'Atenció a la Infància, del Departament de Justícia condicioni una determinada política. Molt bé és vista des de la tutela i la protecció amb relació a una certa judicialització del món de la infància. Li proposem ampliar, li proposem, fins i tot, que vostè prengui políticament –i que el prenguin els seus tècnics– un major lideratge per fer prevenció del risc social i per reflexionar si els sistemes de suport als menors amb risc social són eficients o no; *eficients*, eficients, com fem en el sistema sanitari, que sempre, també, hem de parlar de pressupost.

Vostè sap que de vegades hi ha centres molt cars, que costen 12 i 15.000 pessetes/dia a l'Administració del Departament de Justícia i, en canvi, els nens entren i en surten perquè no estan adaptats a les seves necessitats. Per tant, també volem parlar d'eficiència, eh? Per tant, voldríem molta més concreció amb relació als ens locals, amb la prevenció: si vostès assumiran políticament aquest esforç de polítiques integrals i d'observatori integral i de relació amb el tercer sector.

Moltes gràcies, honorable consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, la senyora consellera de Justícia...

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, senyora diputada. Són dos temes, aquests de què estem parlant, que, lògicament, poden

anar junts, però que jo ara els vull separar. Un és el que vostè diu, que ve a ser aquesta proposta de política transversal en ordre a la infància i un altre són les polítiques de protecció als menors desemparats. El nou model que jo li plantejava anava molt directament a les polítiques de protecció als menors desemparats i, per tant, entenia que els estudis realitzats des de la Conselleria i des de la Direcció General, que abocaven a aquests cinc objectius –abans he arribat al quart–, estaven lligats amb aquestes polítiques de protecció dels menors.

Jo estic d'acord amb vostè que, a més a més, ha d'aver-hi un pla integral, i que vostè recordarà que en la passada legislatura ja vam estar parlant i tractant d'aquest Pla integral de la infància, el qual pot estar dirigit o coordinat pel Departament de Justícia, com podria estar dirigit i coordinat pel Departament de Benestar Social, perquè en aquest cas ja és una atenció integral en la qual entren departaments com el d'Ensenyament, Sanitat, Benestar, Treball i Justícia –Justícia en la part que afecta els menors desemparats. Aquest Pla integral de la infància s'està elaborant en el seu –pràcticament– final, i estava prevista en el seu si la creació d'un observatori que tingués aquesta funció de poder prevenir ajudes necessàries o situacions necessàries per poder buscar solucions a nivell interdepartamental. Per tant, jo crec que en aquest sentit estem bastant a prop; el que passa és que jo divideixo el tema en dos aspectes: un, el que directament em competeix com a consellera de Justícia i competencialment quant a aquests menors desemparats, i un altre, quant a una competència interdepartamental que es va iniciar, que s'ha de seguir i que, lògicament, s'ha de posar en funcionament en aquesta propera legislatura.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Continuant amb el nou model d'atenció als desemparats, el punt cinquè era una proposta per part del Departament de descentralitzar i territorialitzar els recursos que en aquest moment té la Direcció General, i buscar les instàncies més properes als menors, perquè entenem que el primer que s'ha de buscar és en el seu entorn familiar. La nostra intenció és de buscar la manera de conveniar, a través de programes o contractes-programa amb ajuntaments i consells comarcals, la possibilitat de distribuir aquests recursos i distribuir, també, les responsabilitats. La nostra idea és intentar, amb aquest nou model, que està basat en aquests cinc objectius, adequar les polítiques de prevenció i d'atenció dels menors desemparats als nous reptes i, per tant, a totes aquestes necessitats emergents que van sortint en aquests darrers anys. I per tant, tenir en compte els menors explotats o abusats, els adolescents amb problemes de conducta o els adolescents amb problemes de salut mental o d'altres problemàtiques específiques, i aconseguir així la millor resposta per a aquests menors.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment en relació amb la contaminació per purins i nitrats (tram. 300-00011/06)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment en relació amb la contaminació per purins i nitrats. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor vicepresident. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, perdoneu que començaré d'una forma una mica barroera, però és que el tema que tractarem avui en general no és pas gaire fi. Mai com ara la merda de porc, amb perdó, havia despertat tant interès. De fet, mai com ara hi havia hagut motius per donar-li la importància que li donem en aquests moments. En molt poc temps, una paraula desconeguda –purins– ha estat incorporada al nostre llenguatge i és present sovint als titulars de premsa.

La causa principal és que la quantitat de garrins, de porcs i de truges en els darrers anys ha crescut de forma espectacular; a Catalunya, en dotze anys, s'ha incrementat en un 20% –ja són sis milions. En algunes comarques, la quantitat de caps de bestiar porcí és molt superior al nombre de persones. A la Noguera, per exemple, per cada habitant hi ha més de setze porcs; i a Osona hi ha set porcs per cada persona. En dotze anys, en aquesta comarca ha augmentat en un 145% per cent. I resulta que aquests porcs mengen i beuen i fan el que en diem les seves necessitats. I fins ara s'ha parlat molt d'això últim, perquè els excrements, o sigui els purins, s'han estat escampant sense control i han provocat la contaminació de fonts i d'aqüífers, posant en perill la salut de les persones. Però una altra necessitat del bestiar, com és l'abeurament, sumat a l'ús que se'n fa de l'aigua per netejar les granges, està comportant un altre problema ambiental important, que és l'esgotament de fonts i l'asseccament de rieres.

Ens trobem, doncs, davant d'una activitat econòmica, la ramaderia, que està comportant importants problemes ambientals i socials. Només això ja ens demostra que estem davant d'un fet que no s'ajusta al model de desenvolupament sostenible que en teoria tothom s'afanya a defensar. La insostenibilitat d'aquest sistema de ramaderia intensiva ja fa anys que es veia venir. El mateix exconseller Marimon l'any 96 va dir que es preveia per al 2000 que per absorbir els purins generats a la comarca d'Osona es necessitaria l'equivalent a dues comarques, i ho va encertar. En aquelles dates ja s'havien fet públiques les primeres anàlisis que demostraven que la quantitat de nitrats present a l'aigua d'algunes fonts i, fins i tot, a la xarxa d'alguns pobles era superior al límit permès per l'Organització Mundial de la Salut.

I tot i aquelles previsions, ben poca cosa es va fer per evitar-ho. De mica en mica, el problema es va anar fent més gran. L'any passat l'alarma va saltar a les comarques gironines; trenta-dos pobles –bé, la Generalitat

n'ha reconegut vint-i-sis— serveixen aigua de la xarxa amb un excés elevadíssim de nitrats. A Jafre, per exemple, al Baix Empordà, els valors de nitrats eren de 181,3 mil·ligrams per litre, quan el màxim permès és de 50; a Rupià era de 139; a Vilabertran, a l'Alt Empordà, era de 11,3. I la llista s'allarga fins a vint-i-sis pobles, com deia. Mentrestant, a Osona ja estan contaminades el 80% de les aigües subterrànies. I què hi fa, el Govern de la Generalitat, amb tot això? Doncs, mireu, no gaire res; al contrari, perquè algunes de les solucions que s'estan aplicant resolten els problemes a curt termini, si és que els resolten, però enceten noves problemàtiques que a la llarga tindran repercussions més negatives encara. Permeteu-me, senyor conseller, que primer repassi algunes dades.

Deia que avui a Catalunya hi han sis milions de porcs. A l'any se n'engreixen deu, de milions de porcs. D'aquests —d'aquests porcs—, el 85% estan en règim d'integració. Què vol dir això? Doncs, que només el 15% està cuidat pels seus propietaris. Els integradors, o sigui els amos dels porcs, són en una gran proporció fabricants de pinsos, i no petits pagesos ni petits ramaders.

Com ja he insinuat abans, per a la cria de porcs es consumeix molta aigua. Això ens comporta alteracions en el cicle de l'aigua. Per exemple, si s'installeu granges de molts caps de bestiar, es permet que captin cada vegada més litres de pous i de fonts, i s'assequen. Quan les granges s'installeu a les capçaleres dels rius, s'hi fan petites preses per facilitar la captació de l'aigua i amb això queda afectat el cabal del riu, riu avall. I sense menysprear aquest tema de l'aigua, hauríem de parlar també del que més ha transcendit: els purins. Cada porc produeix cada dia entre cinc i sis litres de purí. Això vol dir que a l'any, a Catalunya, es produeixen quinze milions de metres cúbics —de purins, clar. La destinació tradicional dels purins és la terra, però en algunes èpoques de l'any, quan els camps estan plantats, per exemple, aquests no es poden femar, i això fa que s'hagin d'emmagatzemar en basses. Però, què passa quan la quantitat de purí generada en un any és superior a la que pot absorbir la terra de la qual es disposa? No hi ha basses que valguin, en aquest cas. És quan diem que hi ha excedent. A la comarca d'Osona, per exemple, és de més d'un milió dos-cents mil metres cúbics a l'any.

És aquest excedent de purí, sumat a altres pràctiques agrícoles no gaire raonables, el que ens ha portat els problemes de contaminació de les aigües subterrànies, d'alteració de les propietats dels sòls, de contaminació de molts rius i rieres. No fa gaires dies, l'Agència Catalana de l'Aigua va confirmar que el 40% dels pous de les zones ramaderes de Catalunya tenen les aigües contaminades pels nitrats procedents dels purins. I això és greu, i més si tenim en compte els resultats dels informes mèdics que es van publicar l'any passat i que exposaven les repercussions de consumir aigua amb excés de nitrats en la salut de les persones.

Ara, per reduir la quantitat d'excedent s'estan buscant unes solucions que, com deia, no són precisament sostenibles. Per exemple, ens resignem que els pous estiguin contaminats i busquem com a solució fer

potabilitzadores. S'estan construint plantes de tractament de purins que no són més que centrals elèctriques que es basen en la combustió de gas natural, que, com sabeu, és un recurs no renovable i que l'hem de portar de l'Àfrica. Aquest gas natural el fem servir per assecar purins i fer energia elèctrica. És, doncs, un sistema que menysprea l'energia continguda en el mateix purí, que es podria recollir en forma de biogàs si es tractés en un altre tipus d'instal·lacions.

Tot i que existeixen sistemes que permetrien reutilitzar l'aigua que s'extreu del mateix purí, en l'actualitat, les plantes que es construeixen, i que el mateix Govern promou, gasten quaranta metres cúbics d'aigua al dia. Però la insostenibilitat d'aquestes plantes no s'acaba pas aquí: el cap del Servei de Qualitat de l'Aire de la Generalitat ha reconegut que —paraules textuales— «són susceptibles de provocar contaminació atmosfèrica». Amb la combustió que s'està fent d'energies fòssils, contribueixen a l'escalfament del planeta. Les emissions de CO₂ i de metà, que curiosament no s'estan controlant en aquestes plantes, poden incrementar la presència d'ozó troposfèric, perquè és un contaminant secundari que augmenta si augmenten les emissions que he dit de CO₂ i metà. I per acabar-ho d'arreglar, les plantes construïdes fins ara funcionen irregularment, per no dir malament.

I finalment una altra cosa. S'està interpretant malament, o si més no d'una forma una mica sospitosa, un real decret —el 2818/98— que permet donar primes per l'obtenció d'energia elèctrica en dos casos: un, en cas que s'utilitzin energies renovables, i l'altre, en cas que s'estigui fent desimpacte ambiental. En aquest cas, les plantes de purins estan obtenint la prima fins i tot quan l'energia elèctrica es genera quan la planta no tracta purins —que seria el cas del desimpacte. La subvenció va per quilovat produït, i no per metre cúbic de purí depurat, que seria molt més lògic.

I del diner passem un altre cop a la salut, però no de les persones, sinó dels pobres porcs. L'elevada densitat de caps de bestiar en determinades zones és una amenaça per a tot el sector a causa dels aspectes sanitaris. El fet d'estar tan concentrats els caps de bestiar en una zona molt reduïda obliga a un increment de medicació i s'han de fer més neteges i més desinfeccions. Els mil metres de seguretat entre les instal·lacions ramaderes que assenyalen les autoritats sanitàries no es compleixen a molts llocs. A Osona, per exemple, en molts casos no se superen ni els dos-cents metres. Això comporta que els porcs, en aquesta comarca, s'hagin de vacunar tres vegades més que en altres llocs; sí, tres vegades més. I això té repercussions econòmiques. Però el que és més important: pot tenir també repercussions sobre la salut dels consumidors. D'aquí vénen després les crisis en el sector, que tants maldecaps porten a moltes persones.

Davant d'aquesta panoràmica tan desoladora ens agrada saber, senyor conseller, per què no s'ha actuat amb més diligència fins ara.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Consell Executiu, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Gràcies, senyor vicepresident del Parlament. Senyores i senyors, senyora diputada, en primer lloc, gràcies per la seva intervenció, que em permet per primera vegada estrenar-me a dalt d'aquesta tribuna, cosa que, com poden comprendre, és per mi un nivell d'emoció i d'honor.

És cert, senyora diputada, que a Catalunya hi han aqüífers que tenen més nitrats del compte. Aquesta és una situació que no ens agrada; que no ens agrada, però que no és diferent de la de molts altres països comunitaris. Una àmplia majoria dels estats membres d'Europa no aconsegueixen avui complir amb la directiva de nitrats. A llocs com a França, a la Bretanya, el problema és encara molt més dur que a Catalunya. Això no és una excusa: simplement és la constatació de la dificultat que a tot arreu hi ha per resoldre aquest problema. De tota manera, deixin-me que els digui que al camp sí que fa temps que se sap què són els purins.

I el Govern també fa temps que està treballant per intentar donar resposta a aquest problema. Volem que Catalunya sigui un dels primers llocs d'Europa on es trobin solucions, realment, al problema dels nitrats; no només als seus efectes, sinó també actuant a l'origen, a les seves causes. Per això hi estem treballant des de fa temps; no pas des d'ara, que hi ha una certa atenció mediàtica i parlamentària, sinó des de fa temps. Ja hem dit en alguna ocasió que aquest és un repte que exigeix perseverança, és a dir, activitat fins i tot quan ningú no hi para atenció. I això ho hem fet, ho estem fent i ho seguirem fent.

L'efecte més rellevant de la contaminació d'aqüífers amb nitrats és que, evidentment, fonts d'aigua potable deixen de ser-ho, i que, en conseqüència, hi ha municipis o nuclis habitats que no reben aigua amb la qualitat suficient. Resoldre aquest problema passa a ocupar un lloc destacat a la nostra llista de prioritats, i ho hem d'abordar de manera que satisfem dos aspectes al mateix temps. Hem de proporcionar abastament d'aigua de qualitat suficient, en el temps més breu possible, però hem de donar també la màxima cobertura de protecció a aquestes noves fonts, perquè el problema actual no es reproduïxi en el futur.

En aquest sentit, l'Agència Catalana de l'Aigua ja ha estudiat les solucions oportunes, municipi per municipi, de tots els àmbits afectats i que seran resolts o bé a través de la connexió a xarxes d'abastament de municipis veïns, o bé amb l'establiment de noves captacions. Sobre la taula tenim un total de setanta-tres actuacions amb els corresponents municipis. A més, augmentarem, també, el nombre de punts de mostreig –per exemple, a la zona de l'Empordà els hem multiplicat per sis; pasarem a tenir, a l'Empordà, més de tres-cents punts d'anàlisi de mostreig– amb l'objecte de saber amb més detall l'evolució de la qualitat dels aqüífers. Igualment, crearem unes àrees de protecció al voltant de les noves

captacions per a evitar, amb totes les mesures que calgui, que puguin contaminar-se en el futur.

En resum, donem màxima prioritat a cobrir les necessitats dels ciutadans, però no volem que aquestes solucions s'entenguin com un mitjà per a superar la situació conjuntural: volem solucions de futur. A través de l'Agència Catalana de l'Aigua, el Govern de la Generalitat ajudarà els ajuntaments que tenen en aquests moments problemes d'abastament, però també reclamarem i exigirem les mesures necessàries per a evitar que es tornin a donar en el futur; assumim les nostres responsabilitats i demanem també a tothom que assumeixi les seves. És per això que ja l'any 98, seguint allò que determinava la directiva comunitària, el Govern va aprovar la designació de les zones vulnerables a la contaminació per nitrats. Vull aclarir que «zona vulnerable» no equival a «zona contaminada»; «zona vulnerable», evidentment, és una àrea d'elevat risc potencial de contaminació. A Catalunya varem determinar sis àrees o zones vulnerables. I és cert que dins de les zones vulnerables hi ha algunes àrees avui ja contaminades –són aquestes les que tenen problemes d'abastament d'aigua–, però no podem generalitzar la situació a tots els municipis que integren aquestes zones.

No volem ni podem esperar, per a actuar, que les zones vulnerables esdevinguin en la seva totalitat zones contaminades. És per aquest motiu, ja, que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha tret a informació pública, el 4 de gener d'enguany, la proposta de programa de primeres actuacions en aquestes zones.

En qualsevol cas, i amb independència dels aspectes ja considerats en aquest projecte de decret, el conjunt de mesures que es necessiten, que estem impulsant, i per tant impulsarem, incideixen en dues activitats bàsiques. En primer lloc, la fertilització dels camps. S'ha d'establir per a cada tipus de conreu, distingint si és de secà o de regadiu, la quantitat màxima de nitrogen procedent de qualsevol font –matèria orgànica, adobs químics, aigua de reg– que pot aplicar-se per unitat de superfície. Igualment, per cada tipus de conreu es fixaran unes èpoques de l'any durant les quals estarà prohibida la fertilització dels camps. En segon lloc, la gestió dels fems; és a dir, dels purins, del compost, dels fangs, de les aigües residuals. S'obligarà a disposar de les instal·lacions necessàries per a l'emmagatzematge en condicions adequades dels excedents temporals de fems o, alternativament, a demostrar que es porten a una planta de tractament autoritzada. En aquests moments, a través de l'impuls del Govern i del Departament de Medi Ambient, ja hi han en funcionament –experimental, encara– algunes plantes, i estan en previsió de licitació i de contractació les obres de vint-i-tres plantes a tot el país.

Aquestes mesures, però, necessiten, òbviament, complementar-se amb dues línies més d'actuació. La difusió. Explicarem, intensament i extensament, el contingut d'aquest programa i col·laborarem amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i amb les organitzacions agrícoles i ramaderes en la promoció del codi de bones pràctiques agrícoles; no volem quedar-nos amb la pura reglamentació, sinó que volem que el sector agrari sigui conscient del problema i, en

conseqüència, respongui de manera adequada. En segon lloc, el seguiment. Aplicarem un pla de treball que ens permeti conèixer amb precisió, a nosaltres i a tothom, els resultats i, per tant, l'eficàcia de les mesures aplicades. Tot plegat configura, doncs, un conjunt de mesures d'excepció que s'aplicaran amb rigor mentre una àrea segueixi essent zona vulnerable. L'objectiu, d'entrada, és minimitzar els efectes negatius d'aquesta situació i evitar que es compliqui. L'objectiu de fons, però, és canviar la tendència i aconseguir que cada vegada hi hagi més municipis que puguin excloure's d'aquestes zones vulnerables. I això no es resoldrà només amb la definició d'aquest pla d'actuació, sinó que cal l'acció i la col·laboració amb l'acció per part de tothom.

La principal causa del problema és, òbviament, l'elevada producció ramadera de Catalunya. Aquest fet, positiu en si mateix, té com a efecte secundari que genera una gran quantitat de –disculpi la semàntica– dejeccions animals, les quals poden esdevenir un problema ambiental greu si no es gestionen de manera adequada. La destinació natural dels purins ha estat, de sempre, l'agricultura, com a adob orgànic. Tanmateix, avui tenim ja algunes comarques on la producció de purins supera la seva pròpia capacitat d'assimilació per part de la superfície agrària disponible. Aquesta és la situació que ens trobem a quinze comarques del país. En aquestes comarques, el Departament de Medi Ambient ha promogut ja la signatura d'un conveni de col·laboració entre totes les parts implicades –departaments del Govern, consells comarcals, organitzacions agràries i ramaderes– amb un doble objectiu. En primer lloc, fer el programa comarcal de gestió de les dejeccions ramaderes. Aquest programa ha d'identificar clarament les característiques quantitatives i qualitatives de la producció de purins i arbitrar les solucions necessàries d'aprofitament agrícola i de tractament. En segon lloc, impulsar les instal·lacions de tractament necessàries per a donar una sortida satisfactòria als excedents. Aquestes instal·lacions només seran autoritzades per a aquells indrets on ja hi hagi excedent per tal d'evitar el seu potencial contaminador.

L'agricultura ha exercit, i pot seguir exercint, una funció ambiental important com a receptora de matèria orgànica i, per tant, ens pot ajudar a tancar el cicle dels materials, però cal fer-ho de manera ben estudiada i ben planificada per evitar que ens sorgeixin problemes no buscats. Per això, els convenis plantegen la necessària col·laboració de tots els sectors, tant en l'anàlisi de les solucions com en la seva aplicació posterior. Aquestes actuacions, senyora diputada, senyors diputats i senyores diputades, ja s'estan fent; fa temps que s'està treballant intensament en la identificació del problema i en l'anàlisi de les diferents alternatives per a solucionar-ho. A més de la resposta immediata, també ens preocuparem per iniciar un procés de restitució de la qualitat d'aquests aqüífers, encara que hem de saber tots que això serà un procés llarg.

El Departament de Medi Ambient, el Govern de Catalunya està disposat a assumir, a més de les seves obligacions, un rol d'impuls al lideratge d'aquest tema, però no s'ha d'oblidar que tothom hi ha de posar el coll

i assumir les seves responsabilitats, des dels ajuntaments als mateixos pagesos.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor vicepresident. Malgrat tot això que heu dit, senyor conseller, que voleu buscar solucions o, millor dit, que fa molt temps que les esteu buscant, jo diria que deuen ser poc efectives, perquè els problemes, més que millorar, el que fan és agreujar-se.

Jo estic convençuda que no deveu tenir la consciència gaire tranquil·la. Això és com si ara estiguéssim analitzant l'accident d'un tren que s'ha estimat per un penyasegat després que haguéssim anat veient que s'hi anava acostant, i que hagués passat diverses estacions on se'l podria haver frenat o se'l podria haver desviat cap a un lloc més segur. No s'ha fet res, s'ha deixat que el problema s'anés agreujant; us deia que l'exconseller Marimon ja havia predit coses, l'any 96, que s'han complert ara.

Em sembla que ens estem adormint. Fa molts anys, senyor conseller, que s'havien d'haver aplicat mesures; fa molts anys que hauríem de tenir una normativa real, no un codi de bones pràctiques, que de fet és un codi de bones intencions; fa molt temps que hauríem d'haver vist agents rurals, mossos d'esquadra o qui sigui controlant si la desitjada normativa s'aplica correctament. Com a mínim, s'hauria hagut de donar a conèixer el codi de bones pràctiques i, potser, controlant una miqueta més, hauria servit d'alguna cosa.

I sap què és encara pitjor, senyor conseller? Que no s'estan prenent les mesures necessàries per a evitar que en altres indrets del nostre país es cometin els mateixos errors. Diu que es controlarà i que es prendran mesures, però quan? Fins ara, no ens han semblat les més adients. I, si de cas, li diré el que no s'ha fet. No hi ha hagut suficient control per a evitar, per exemple, que es declari una mateixa finca com a destinació dels purins de dues o més explotacions ramaderes, o que una mateixa finca es declari perquè hi vagin purins i perquè hi vagin fangs de depuradores, o que es declari una finca que està tan lluny que és impossible que sigui viable econòmicament que s'hi portin els purins.

Quantes persones es dediquen a la tasca de vigilància, senyor conseller? Una altra cosa que no s'ha fet és informar la població en moments en què es posa en perill la seva salut. Per llei, el Govern té l'obligació d'informar els ciutadans i ciutadanes sobre si l'aigua que se li subministra compleix tots els requisits de potabilitat. I això s'ha incomplert, almenys pel que fa a les trentadues o a les vint-i-sis poblacions del Baix Empordà i unes quantes més d'Osona; en moments concrets, s'hi ha subministrat aigua amb un important excés de nitrats. No s'ha plantejat, tampoc, la possibilitat de limitar o de reduir el nombre de caps de bestiar en algunes zones. Quin sentit té que, en zones vulnerables, on hi ha

un excedent de purins que és escandalós, encara es continuïn donant permisos d'activitat per a posar-hi noves granges?

Una altra cosa que no s'ha fet és comprovar suficientment que els projectes de les plantes de tractament de purins funcionen abans de construir-ne d'altres d'ídèntiques; no em diran que no és una mica irracional anar construint plantes amb un mateix model que després es demostra que no acaba d'anar bé. No s'ha promogut, per exemple, la millora dels aspectes constructius i tecnològics de les explotacions, a les instal·lacions, per a millorar l'eficiència en el consum d'aigua o reduir la producció volumètrica de purins. Tampoc s'han promogut canvis en l'alimentació que permetrien reduir el percentatge de nitrogen amoniacal, que és el que ens porta problemes. A més a més, s'han comès errors o negligències, com per exemple construir basses de purins en indrets que no eren els més idonis perquè, per exemple, eren massa lluny de les explotacions que les havien de fer servir; o fer plans comarcals que parteixen d'unes dades molt poc realistes, on, per als càlculs d'excedents de purins, per exemple, es considera una superfície a la comarca que és molt superior a la que es podria utilitzar, perquè sabeu que no es poden abocar purins, per exemple, prop dels rius o dels pous, i en canvi no es resta aquest espai que estic dient. S'elaboren uns plans comarcals, a més a més, amb uns objectius, que els departaments hi donen suport, amb uns objectius molt difícils de complir tenint en compte els mitjans materials i humans de què es disposa; quan es demana qui farà el control, qui entrarà les dades, qui passarà pels pobles a ajudar que s'apliqui la normativa, doncs resulta que per a tota la comarca hi ha dues o tres persones.

Si em permet, senyor conseller, li diré quatre coses que es podrien començar de fer o que ja s'haurien d'haver fet fa temps, i que desenvoluparem més endavant amb la Moció. Diu que tenen dades, però permeti'm que li digui que molts municipis encara desconeixen quantes granges tenen i com estan les seves fonts. Caldria, doncs, elaborar un estudi per a conèixer la situació actual de les zones afectades per la problemàtica; dades sobre el percentatge de fonts, que moltes vegades se sap que estan contaminades per iniciativa del mateix municipi, no pas pel Govern; un mapa amb el contingut de nitrats en els aqüífers de les diverses zones; dades relatives a l'efecte de l'excés de nitrats sobre la salut de les persones, etcètera, etcètera, etcètera. Caldria elaborar, també, un pla d'acció efectiu per a solucionar la problemàtica, que, per exemple, no permetés instal·lar noves granges en zones on hi ha un excedent tan gran. Caldria també crear un òrgan de coordinació –ja ho dèieu que volíeu comptar amb els agents implicats; hi estem d'acord; doncs, endavant, que tothom té molt a dir-hi i a fer-hi. També caldria tenir en compte que s'ha d'informar els ciutadans.

Tot això em fa pensar, senyor conseller, que moltes de les mesures que es prenen estan fetes a mida dels més poderosos, que, de fet, són els que estan controlant la situació: ampliacions de macrogranges, inversions de milers de milions en plantes que no funcionen,

potabilitzadores pagades amb diner públic per a compensar els danys causats pel sector privat...

El vicepresident primer

Senyora diputada, perdó, ha exhaurit vostè el seu temps.

La Sra. Font i Montanyà

Acabo, senyor vicepresident. On és allò de «qui contamina, paga»? Per què no s'exigeix als qui ha destrossat els pous i les fonts que assumeixin els costos? Per què en comptes d'elaborar una bona normativa des del Govern es passa el mort als ajuntaments? I per què, finalment, es fa un discurs de desenvolupament sostenible, per un costat, i per l'altre es promouen accions tan insostenibles? M'agradaria, senyor conseller, que, en properes vegades, puguin haver-hi unes respostes més convincentes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyora diputada, senyores i senyors diputats, diu aquesta referència: «Atesos els canvis constants en la gestió ambiental i el desconeixement o desinformació que té la població sobre algun tema, s'ha d'oferir informació entenedora i explicar què es fa i per què d'una forma transparent i clara.» Aquest és el somni d'una potencial consellera de Medi Ambient, d'un llibre editat per la senyora Bet Font.

Informació entenedora i clara: les plantes de tractament no es fan amb recursos públics; les plantes de tractament s'estan finançant pels mateixos explotadors i operadors de gestió dels residus amb una operació que ens està permetent, avui, endegar la construcció i la instal·lació a tot el país, en aquestes comarques afectades, de vint-i-tres –només vint-i-tres– plantes de tractament de purins, amb una inversió aproximada de 38.000 milions de pessetes. Quant a les actuacions previstes per actuar i resoldre el problema dels abastaments d'aigua potable en la majoria, és probable que en alguns municipis no puguem resoldre-ho en aquest termini que diré, però, en un termini de cinc a sis mesos, en setanta-tres municipis, és ja un indicador que s'ha estat treballant des de fa temps en l'anàlisi de la problemàtica, en el seu seguiment i en l'estudi de les mesures alternatives.

Fa dos anys ja que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en una ordre, va publicar el *Manual per al bon ús de pràctiques agràries*, com a desenvolupament del decret, també, ja, del programa de delimitació de les zones vulnerables. Hem signat ja quinze convenis comarcals. El Departament de Sanitat, quan s'ha escaigut, ha donat informació a la població afectada dels nivells de contaminació per nitrats a les seves aigües.

Agricultura prohibirà usar purins en camps de cereals de cinc comarques durant sis mesos i avui algú de vostès deu haver tingut l'oportunitat, també, d'escoltar a través de la ràdio l'actuació de la policia governamental del país amb determinades infraccions en matèria d'abocament de purins d'un determinat pagès o agricultor que no actuava correctament. I n'hi ha més d'un, de casos: molts casos, senyors diputats –molts casos. El que passa és que de la mateixa manera que hem dit abans que això dels purins no se sabia de què anava, al camp se sap de què va, de la mateixa manera que els alcaldes i els ajuntaments saben perfectament quin és el cens de les seves granges, de les seves produccions ramaderes, de quines són les seves fonts contaminades.

En qualsevol dels casos –i espero que en la moció subsegüent puguem trobar, tots plegats, elements per seguir consensuant, com ho estem fent fins ara–, li haig de recordar que els programes d'actuació signats abasten només –i obviant, òbviamment, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca– el Departament de Medi Ambient, els consells comarcals respectius, les associacions de defensa sanitària, les cambres agràries, els representants de ramaders, la Unió de Pagesos, els joves agricultors..., en definitiva, tothom. Crec que aquest és l'esperit amb què, des de fa temps, el Govern de Catalunya estem treballant, i intensificarem i vetllarem en el futur, també, perquè les noves implantacions respectin les determinacions que ja el Govern ha detallat, ha programat i ha aplicat, i, en definitiva, estem convençuts que amb l'ajuda de tothom i amb la informació correcta, i no pas amb un cert alarmisme sinó amb una actuació contundent, consensuada entre tots, sabrem donar resposta a aquest greu problema que patim, que tenim i que som conscients que hem de resoldre, i aquesta és la nostra responsabilitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes en política mediambiental (tram. 300-00034/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes en política mediambiental. La formula el Grup Popular i, per la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, el propòsit de la interpellació que avui li presentem des del Grup Popular vol anar més enllà del que serà la seva compareixença, la propera setmana –compareixença que vostè mateix ha demanat, com la resta de consellers del Govern–, en sessió informativa, sobre el treball que, de ben segur, vostè està dissenyant per a aquesta legislatura com a conseller de Medi Ambient.

Volem anar més enllà perquè volem analitzar alguns temes, i a un també farem una petita referència, i també intentarem fer una declaració diferent de la que s'ha escoltat fins ara sobre la problemàtica dels purins des d'un altre punt de vista –també una problemàtica, però des d'un altre punt de vista.

Voldríem analitzar, conseller, per parlar dels nous reptes de la política mediambiental, el que ha succeït, també, al llarg dels últims anys; és a dir, al llarg de l'última legislatura, hem de fer una anàlisi, també, del pasat per mirar aquests nous reptes de futur. A l'anterior legislatura es van fer propostes, per part dels seus antecessors; a l'anterior legislatura, el Govern de la Generalitat, en política mediambiental, hem de dir que va tenir alguns fracassos, com és normal en tota obra de govern, que hi hagi hagut fracassos, que també intentaré repassar, propostes que –algunes– van quallar, com és la nova Llei d'intervenció integral ambiental, llei que substitueix el reglament d'activitats classificades dels anys seixanta, i vull recordar-li, conseller, que, gràcies a les aportacions del Grup Popular, van tirar endavant aquella Llei d'intervenció integral ambiental.

Voldríem saber, conseller, què està succeint, també, amb aquesta Llei, és a dir, com estan treballant els ajuntaments del conjunt de Catalunya, sobretot aquells ajuntaments petits que han de delegar moltes d'aquestes funcions als mateixos consells comarcals o a entitats supramunicipals. Voldríem saber quines són les problemàtiques que s'observen, per part del Govern, en aquesta Llei d'intervenció integral ambiental.

Però també parlant d'altres aspectes hem de dir que la pressió continuada de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, la Confavc, i la pressió dels mateixos grups de l'oposició en aquesta cambra van fer que vostès, al cap de quatre anys que nosaltres els ho haguéssim dit, també, en aquesta tribuna del Parlament, a l'aleshores conseller Pere Macias, de Medi Ambient, haguessin de fer, finalment, la integració del cicle de l'aigua. Llàstima que la integració del cicle de l'aigua vostès la van començar per la porta del darrere, i quan dic «per la porta del darrere» és perquè ho van haver de fer amb una Llei d'acompanyament de pressupostos, i, si no hagués estat pel Grup Popular un altre cop, vostès no haurien tirat endavant l'Agència Catalana de l'Aigua. I estem orgullosos, des del Grup Popular, que s'hagi fet aquesta integració del cicle de l'aigua a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, però després, a corre-cuita, vam haver de fer una llei que regulés tot el cicle de l'aigua a Catalunya, que també va comptar amb el suport –li ho vull recordar– del Grup Popular.

Avui, l'Agència Catalana de l'Aigua, conseller, és una realitat. Però com es plantegen, conseller, absorbir el deute de la Junta d'Aigües de més de 50.000 milions de pessetes? Perquè aquest és un deute que passa a l'Agència Catalana de l'Aigua la Junta d'Aigües. O com es plantegen finançar aquelles obres d'infraestructura hidràulica? Obres d'infraestructura hidràulica, per exemple, és regadiu, i té al seu costat el conseller d'Agricultura, que suposo que serà qui marcarà la política de regadius des del Govern de la Generalitat, però, en tot cas, hi haurà d'haver un finançament des de

l'Agència Catalana de l'Aigua amb obres tan importants com el canal Segarra-Garrigues, amb la qual cosa voldríem saber quin és aquest finançament que vostès faran des de l'Agència Catalana de l'Aigua amb aquest canal i amb d'altres obres d'infraestructura hidràulica.

Però també, a la vegada, conseller, voldríem saber com està funcionant la constitució d'entitats locals d'aigua, aquelles ELA tan famoses de què vostès ens van parlar –no solament de caire local, sinó fins i tot de caire supramunicipal– i que van dir, vostès, que crearien i impulsarien, perquè sabem poca cosa més que s'hagi fet a l'Agència Catalana de l'Aigua, si no és el mateix consell rector de la mateixa Agència Catalana de l'Aigua.

I, finalment, parlant d'aigua, dos aspectes. Un: com tenen la revisió del Pla de conques internes de Catalunya? Perquè aquest és un mandat d'aquest Parlament en una resolució aprovada en una moció presentada pel Grup Popular. Ja ha passat el termini i no sabem absolutament res d'aquella revisió de les conques internes de Catalunya. Com ho tenen, això, conseller? I, parlant d'aigua, vostè, suposo que s'haurà plantejat les deficiències hídriques de Barcelona i la seva àrea metropolitana. Pensen fer o reclamar el transvasament de l'Ebre? Pensen fer plantes de salinització sobre Barcelona? Pensen en l'obra faraònica del Roine, que, realment, a qui beneficia és a la concessionària d'aigües del Roine i als pagesos de França, que regaran 25.000 hectàrees més amb aquest transvasament? I, finalment, és clar, vostès diuen que el pagui l'Estat, aquest transvasament d'aigües des del Roine.

Aquests són aspectes dins de la política mediambiental, que vostè ara té la responsabilitat de dirigir, que ens semblen prou importants. En aquesta primera part de la meua intervenció, li voldria plantejar dos aspectes més. Un: tot el relacionat amb el medi natural i, amb més concreció, amb la política forestal, i un altre, també, lligat amb el tema de tractament de residus, i no solament relacionat amb el tema de purins o amb el tema de nitrats.

Arran del debat sobre prevenció i extinció d'incendis de l'any 1998 s'aprovà una resolució plantejada pel Grup Popular on demanàvem la fusió de la Direcció General del Medi Natural i de Patrimoni Natural. Després, nosaltres, això, ho vàrem repetir a través d'una disposició addicional als pressupostos de l'any 1999 i, al cap d'un any, finalment, hi ha hagut aquesta fusió, cosa de què ens alegrem, i, finalment, ha estat al Departament que vostè dirigeix.

Avui, el president de la Generalitat en una resposta al president del Grup Parlamentari Popular, el senyor Alberto Fernández, parlava de les contradiccions i parlava de contradiccions entre el senyor Mayor Oreja i el senyor Piqué. Home, no és una contradicció que el Departament d'Interior faci la prevenció d'incendis? Qui la té, l'Agència de Boscos privada de Catalunya: vostès o el Departament d'Agricultura? Perquè aquest és un organisme que s'ha de dotar des dels pressupostos de la Generalitat. O com tenen dins de tot aquest *revolutum* el que és lligar totes aquelles propostes de

resolució del debat d'incendis a través de la seva Conselleria? Perquè, finalment, qui farà política silvícola? O no en faran? No ho sé, suposo que en volen fer, però la farà Agricultura? La farà Medi Natural? Qui la farà?

I un aspecte quant a la política de prevenció d'incendis: mentrestant, què s'està fent? Perquè els mesos van passant, i aquí ja s'ha demanat, per part de tots els grups parlamentaris –també de Convergència i Unió– que es creï una comissió sobre prevenció i extinció d'incendis, per parlar de les resolucions que es van aprovar, per fer un seguiment i per parlar de tota aquella prevenció.

I si tot això no fos prou, conseller, amb aquestes contradiccions, ara vostè ens parla de crear l'Agència Catalana de la Natura –aquestes són declaracions seves en diferents mitjans de comunicació, i, bé, d'entrada, nosaltres estudiarem aquesta proposta. Però parla de crear l'Agència Catalana de la Natura sobre què? Sobre uns parcs naturals? Sobre quins parcs naturals? I què farem –un altre cop li ho pregunto– de l'Agència de boscos privada que vàrem crear aquí per llei?

I vaig acabant aquesta primera part de la intervenció parlant-li d'alguns temes de residus, no? Residus, deixalleries, plantes de reciclatge, compostatge, etcètera, etcètera. Però, realment, conseller, no estarem remonent molts residus i poca cosa més? És a dir: queda molt bé sobre el paper una política de construir deixalleries, construir plantes de compostatge, però, finalment, 500.000 tones van cap a la incineració, i, dins d'uns dies, debatrem una iniciativa legislativa popular. 500.000 tones van cap a la incineració! No li críctico si hi van poques o moltes tones, però n'hi van 500.000, en tot cas.

I en el tema de residus, vostès no solucionen el tema dels residus especials, conseller. Primer va ser Sallent; després, aquella gran idea sobre Cardona, i aquí la senyora Maria Àngels Gassó en podria parlar moltíssim, d'aquest tema, però, finalment, un fracàs en el tema dels residus especials i, molt més, sobre el tema de Cardona.

I quan parlem del tema dels residus en purins, nosaltres, el primer que volem dir és que els purins no són un residu, conseller, i suposo que hi coincidirem. Els residus, els purins són un subproducte. Solament entenem nosaltres que són un residu quan hi ha una sobreproducció d'aquests purins. Espero que en l'altra part de la meua interpellació li podré donar algunes dades realment preocupants, i preocupants sobre nitrats. No cal que esperem les dades del seu Departament, perquè el conseller de Sanitat ha facilitat, evidentment, les dades –com no pot ser d'una altra manera– sobre afectació de nitrats amb més de 60 mil·ligrams per litre –més de 60 mil·ligrams per litre!–, i l'any 98 –només com a dada–, conseller, hi havia en aquell moment –l'any 1998– seixanta-set municipis en què la seva xarxa municipal estava per damunt d'aquesta xifra.

Després, conseller, suposo que podrem continuar debatenent tots aquests temes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Consell Executiu, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.. (*Remor de veus*) Ja les he donat abans, senyor Nadal.

Vostè ja s'ha avançat, senyor Fabregat, però vull remarcar aquí que aquesta interpellació coincideix, s'avança lleugerament en el temps amb la meua propera compareixença davant de la Comissió de Política Territorial la propera setmana. Com que allà podré fer una exposició àmplia sobre els grans eixos d'actuació del Departament en aquesta nova legislatura, avui, més que fer una exposició endreçada amb relació a la intenció inicial de la seva interpellació, en l'estricta sentit literal, presentada al registre del Parlament, em remetré més acuradament a centrar-me en les principals qüestions que ha plantejat vostè.

Un primer bloc dels temes tractats és el relatiu a la nova organització del Departament, tant pel que fa referència a l'assumpció de noves competències com a allò relatiu al desplegament de nous marcs reguladors. És cert que, amb la recent estructuració o reestructuració del Govern, el Departament de Medi Ambient ha assumit per primera vegada una major dimensió i una major capacitat d'actuació; cosa que el situa davant de nous reptes i noves responsabilitats en àmbits molt importants, pel que fa a l'actuació institucional, administrativa en el camp del medi ambient. Em refereixo, bàsicament, a l'assumpció de competències de l'antiga Direcció General de Medi Natural, a excepció feta d'aquelles més directament relacionades amb l'extinció i prevenció d'incendis, i tot el que afecta l'emissió i el cicle integral de l'aigua.

Pel que fa a Medi Natural, li avanço que és cert que encara no hem tancat –encara– del tot alguns acords pel que fa a l'assignació definitiva de personal i recursos materials, però les funcions de cada departament queden prou clares. En conseqüència, l'administració forestal, els boscos són competència del Departament de Medi Ambient. La coordinació amb el Departament d'Interior per a prevenir els incendis forestals es basarà en dos principis essencials: que cada departament faci bé la feina que li correspon i que hi hagi fluïdesa en el diàleg entre els responsables de les unitats que estan més vinculades a la prevenció d'incendis, com així estem articulant i preparant ja la definició d'un protocol, pel que fa referència a tots els organismes, unitats i cossos afectats. Tant el Departament de Medi Ambient com el Departament d'Interior farem els esforços necessaris –no ho dubti– perquè això sigui així. I, en aquest sentit, la principal responsabilitat del nostre Departament serà impulsar la gestió sostenible dels boscos i dels espais d'interès natural mitjançant plans tècnics que minimitzin el risc d'incendis.

Ens proposem..., crec que és necessari fer una certa revisió de l'actual nivell d'organització i de l'estructuració orgànica de l'administració forestal..., amb un pas

incipient ja aprovat pel Parlament en la passada legislatura, al final de la passada legislatura, amb la creació del Centre de la Propietat Forestal, que té competència sobre tots els boscos privats. Estem estudiant –i ho farem, i en parlarem aviat– quina és la millor fórmula operativa per a tenir una visió integral, també, en tot l'àmbit forestal i quina és l'administració més eficaç per tirar endavant les nostres responsabilitats.

El que sí que li avanço –i vostè ha recordat el nostre anunci, que no va ser un anunci només del conseller de Medi Ambient en les darreres setmanes, sinó que és un compromís nostre, contingut en el programa electoral, òbviament convertit en programa de Govern– és la creació al més ràpidament que puguem, i que ens permeti també, òbviament, aquest Parlament, de l'Agència Catalana de la Natura, que volem que sigui l'organisme que assumeixi la responsabilitat sobre el Pla d'espais d'interès natural del país, pel que fa a la planificació específica d'aquests espais i pel que fa a la gestió, tant aquella que s'exerceixi directament com si ho fa mitjançant acords de col·laboració amb els ens locals, organitzacions no governamentals o propietaris, dels nostres parcs naturals i dels nostres espais protegits. Tenim el propòsit que aquest projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de la Natura entri al Parlament dins d'aquest període de sessions.

Com deia abans, l'Agència Catalana de l'Aigua ja ha completat el seu procés constitutiu; ho hem fet amb tota la celeritat que ens ha permès l'inici d'aquesta nova legislatura. El 14 de gener d'enguany, constituït el seu consell d'administració, nomenada la directora, designat el seu gerent, el Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua s'ha posat a funcionar; s'ha extingit la Junta de Sanejament, s'ha extingit la Junta d'Aigües, s'ha integrat tota l'administració hidràulica en aquest nou organisme. Vostè ha dit «per la porta del darrere»; en tot cas, doncs, per la porta del traster i aquella més alta i encara més fosca de totes, aniran entrant poquet a poquet la resta de les disset comunitats autònomes que estan analitzant en aquests moments quin és el model d'administració hidràulica de què s'ha dotat Catalunya, assumint novament abans que ningú, fins i tot també a Europa, d'una manera decidida, aquesta visió i aquesta integració, amb visió global sobre el cicle de l'aigua, que ens permetrà, amb major eficàcia, major rendibilitat, millor servei als ciutadans i una millor planificació i informació necessària per a prendre decisions transcendents per al futur d'aquest país.

El Consell de Direcció de l'Agència i el Consell d'Administració han començat a treballar, i ja els avanço, senyores i senyors diputats, que és imminent també la designació dels membres del Consell Assessor per l'Ús Sostenible de l'Aigua, amb el qual completarem la designació dels òrgans de direcció i d'assessorament d'aquesta entitat. M'ha preguntat per la situació i la previsió financera d'aquesta nova entitat. Ja li avanço –espero poder-ho avançar en la propera compareixença– que un dels principals reptes que tenim és la consolidació del pla econòmic i financer de la nova entitat a través, o a partir, dels números i de la comptabilitat de la Junta d'Aigües i de la Junta de Sanejament, i que ho

farem, i que podem preveure quina és la seva situació, quins són els seus recursos de finançament, que òbviament s'hauran de nodrir bàsicament també, i innovadament, de la nova figura tributària de la qual s'ha dotat l'Administració de Catalunya, que és el nou cànon de l'aigua, que ve a substituir el cànon de sanejament, l'increment de la tarifa de sanejament i el cànon per obres hidràuliques que existia fins el moment.

En qualsevol dels casos, ja li he dit que hem aprovat ja els tres decrets que regulen els aspectes procedimentals i organitzatius necessaris per al bon funcionament de la Generalitat en l'aplicació, també, del nou model d'organització que es deriva de la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental. En aquests moments, i responent a la seva inquietud, li dic que ja disposem de les oficines de gestió ambiental unificada i de la ponència ambiental previstes, organismes previstos en la Llei; ja són des de fa mesos operatius. Hem posat a punt també les eines pràctiques necessàries per a la gestió d'expedients de la Generalitat –la base de dades ambientals, el sistema de gestió d'expedients, l'eina de projectista–; a més, s'hi pot accedir avui ja –qualsevol ciutadà, qualsevol promotor, qualsevol administració– de manera àgil a través d'Internet. En aquest sentit, doncs, podem afirmar que, en línies generals –en línies generals–, s'han resolt tots els aspectes vinculats a la tramitació i avaluació d'expedients per part de la Generalitat. És cert que el mateix esquema encara no està completat, pel que fa a determinats aspectes i a la tramitació de projectes d'autorització municipal; de totes maneres, hi continuem treballant, en la part que ens correspon, en l'àmbit que aquestes eines també estiguin a disposició d'ajuntaments i consells comarcals en el termini més breu possible.

Hem fet, crec, doncs, gairebé tota la feina necessària –gairebé. De totes maneres, allò que és més important és que ja es tramiten avui expedients seguint el procediment de la nova Llei. El 8 de febrer ens havien arribat ja setze expedients a través de l'annex primer, cent trenta-vuit de l'annex segon, epígraf 1; que són els dos àmbits en què intervé la Generalitat. També l'haig d'informar que hi ha cent noranta-quatre municipis que han aprovat ja el seu corresponent reglament per a la regulació i tramitació de les activitats previstes en l'annex tercer.

Estem convençuts que anem pel bon camí, però tot canvi genera inèrcies, resistències i dificultats. I és evident que n'hi ha i n'hi haurà, de dificultats; malament aniríem si no tinguéssim dificultats en un canvi tan radical del model d'autorització i d'intervenció ambiental. Podem afirmar, però, que hi ha la solidesa i el compromís suficient per a superar-les, i torno a repetir que durant aquests mesos ens hem proposat també una revisió i una avaluació crítica, conjunta amb ajuntaments i consells comarcals, per a analitzar els aspectes més dèbils o els punts més crítics en aquests moments d'aquesta aplicació legislativa.

Crec també que anem pel bon camí, en línies generals, de la gestió dels residus. Enguany s'acaba el període de vigència dels principals programes i, en conseqüència, podrem fer un balanç quantitatiu més ajustat, però és

evident que hem resolt, en bona mesura, la gestió dels residus industrials. Avui es recicla més del 60%, i es valoritza, dels residus industrials de Catalunya..., i la construcció d'instal·lacions de tractament finalista que responen als millors criteris ambientals. Ens falta un o un parell d'abocadors de residus especials. Tenim el procediment en marxa i esperem veure complerts els terminis previstos. El balanç, però, en el camp de la gestió dels residus industrials i especials, és clarament positiu.

Hem encarrilat, també, la gestió de les runes i els enderrocs i la gestió de les dejeccions ramaderes. Poden aparèixer problemes puntuals, que poden arribar a cridar molt l'atenció, però s'estan gestionant molt millor que abans. I, segurament, on no podem fer una valoració tan optimista és en l'àmbit dels residus municipals. Ho reconeixem. Hem de fer un esforç per analitzar per què, amb aquest gran esforç inversor que s'ha fet i la implantació de noves infraestructures, no hem arribat als objectius compromesos entre tots. S'hi han destinat recursos, recursos materials, pressupostaris, humans..., la logística avui no ens és cap handicap, però continuem tenint unes xifres molt baixes de recollida selectiva, s'apliqui el sistema que s'apliqui.

Aquest ha de ser un tema de reflexió profunda que penso abordar durant la revisió del programa de gestió de residus municipals que durem a terme durant aquest any. En aquesta reflexió, demanarem que hi participi tothom: ajuntaments, consells comarcals, els gestors, les organitzacions cíviques, els productors; buscarem el consens.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Acabo, senyor president.

El vicepresident primer

Ha exhaurit vostè el seu temps, ja.

El conseller de Medi Ambient

Haurem de veure per quina raó aquests resultats han estat per sota dels esperats.

Aquestes són algunes consideracions a temes destacats de la política ambiental que seran, durant la meua compareixença a la Comissió, més detallats i desglossats. En qualsevol dels casos, els garanteixo que estem oberts a buscar acords per a tirar endavant tots els reptes que en matèria de política ambiental tenim fixats com a societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, li agraeixo, conseller, el to i la predisposició que veiem des del Grup Popular a aquests nous reptes que té vostè davant en política mediambiental; llevat d'un tema, llevat d'un. Home, cofoisme amb l'Agència Catalana de l'Aigua i el cicle de l'aigua, no; perquè, en tot cas, si algú va fer el cicle de l'aigua, els primers que ho van fer, va ser el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular amb el Ministeri de Medi Ambient; no vostès. I ha estat obviant el que ha estat un desenvolupament important a nivell de la Unió Europea –no vostès.

En primer lloc, ho van fer els que ho van fer, és a dir, el Govern de l'Estat, no des d'aquí el Govern de la Generalitat ni Convergència i Unió, quan portàvem nosaltres quatre anys reclamant-ho –no nosaltres sols, sinó que crec que la majoria dels grups, en tot cas, de l'oposició–, reclamant aquella gestió integrada del cicle de l'aigua.

Li he preguntat abans la dada de com estaven els ajuntaments i vostè ens l'ha donat i ens l'ha facilitat amb la Llei d'intervenció integral ambiental i ens ha dit cent noranta-quatre municipis; en queden molts, eh?, conseller. «Apretin», eh?, en queden molts, de municipis, per a fer tot el desplegament que implica la Llei d'intervenció integral ambiental. I si diem que en queden molts és perquè hi ha algunes activitats que es volen tirar endavant i després xoquen, aquestes activitats, perquè aquests municipis no han desplegat aquesta activitat. Per això, aquí els demanem que facin un esforç en aquest aspecte i indiquin a tot el món municipal el que és una obligació, és a dir, tot el desplegament que comporta aquesta Llei d'intervenció integral ambiental.

Vostè m'ha dit que faran tot el possible, que s'entendran amb el Departament d'Interior, que el tema forestal recau sobre el seu Departament, però, miri, és clar: no ens el creiem –perdoni que li ho digui–, no ens el creiem, perquè és la mateixa música que venim escoltant durant fa molts anys. Esperem que no hi hagi incendis importants, esperem que no tornin a haver-hi propostes com les de l'any 94, que es felicitin vostès mateixos, o esperem que no hi hagi d'haver un altre debat com el de l'any 1998.

Però, és clar, ara no hi ha aquí el conseller d'Interior, i el conseller d'Interior ha hagut de pagar, mentre era conseller de Governació, els pous d'abastament d'aigua que li tocava fer al Departament d'Agricultura, en aquesta passada legislatura. Això és el que ha hagut de fer el Departament de Governació i això és un descontrol, això és un descontrol, conseller. I ara ens diu: «Farem tots els esforços.» I què estan fent vostès, ara, per a prevenció d'incendis? Què és el que estan fent? Perquè tornarà a vindre l'estiu, i hi torna a haver un risc potencial d'incendis forestals, amb la qual cosa quan ens diu «ho anem treballant», «falta encara un temps», ja entenem que una fusió de dues direccions generals i un traspàs de competències d'un lloc a un altre és complex i no és fàcil, però en tot cas creiem que no estan portant la celeritat que haurien de portar en aquest tema.

Ha parlat que presentaran un pla financer, en els propers dies, sobre l'Agència Catalana de l'Aigua. Ho esperem, de veritat, conseller, perquè sabrem realment quin és l'endeutament de la Junta d'Aigües, sabrem realment quin és l'endeutament de la Junta d'Aigües, que segons les nostres dades supera els 50.000 milions de pessetes –segons les nostres dades. Hi ha algun diputat que em diu «molt més», però, bé, jo em quedo als 50.000 milions de pessetes; potser són més, últimament, aquestes dades. Però, en tot cas, si vostès volen fer obres d'infraestructura hidràulica, col·laboraran amb el Departament d'Agricultura a fer obres d'infraestructura hidràulica? Quina és la col·laboració que tindrà l'Agència Catalana de l'Aigua amb el Departament d'Agricultura per tirar endavant i impulsar regadius? Perquè aquesta també és una responsabilitat, d'alguna manera, que emana de la mateixa Agència Catalana de l'Aigua i de la nova llei que es va aprovar en aquest Parlament per a temes hidràulics. I encara vaig més enllà: què faran finalment amb aquelles subvencions per a millora de regadius que han d'estar al 70%, per llei, i que vostès hi continuen aplicant el 60%? Perquè no tiren això endavant, conseller? Perquè aquí hi ha persones, dins fins i tot del seu Grup Parlamentari, que en saben bastant, d'aquest tema; molt, d'aquest tema. I hi ha obres d'infraestructura que estan pagant un 10% més els pagesos de Catalunya que els pagesos de l'Aragó. I aquest és un greuge comparatiu que han creat vostès; vostès i solament vostès.

I acabo, senyor president, dient que nosaltres presentarem una moció subsegüent a aquesta interpellació, on intentarem trobar punts de consens, on intentarem, entre altres aspectes, que s'impulsi aquesta llei d'intervenció integral ambiental, on es clarifiqui tot el tema del món forestal i on esperem, conseller, que la seva política que avui ha començat a dissenyar –avui, aquí– amb el tema de la interpellació que abans ha fet amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, sobre el tema de la problemàtica dels purins, no quedi en paper solament, que sigui una realitat i que no siguin «basses reguladores», que al final, quan està plena la bassa, toca fer-ne una altra.

Gràcies, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per al torn de rèplica té la paraula el molt honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'hauran de disculpar; els demano disculpes. Senyor Fabregat, li demano disculpes. Deu haver estat el nerviosisme i l'emoció de la primera intervenció en dues interpellacions seguides, però en la meua resposta m'he menjat un full, i, per tant, no li he parlat d'alguna de les coses que vostè m'havia plantejat, com el tema del dèficit hidràulic de Catalunya, que és un dels reptes que volem plantejar i posar sobre la taula d'una manera molt ràpida, quan haguem acabat de superar, potser, aquestes tensions que encara, externes a la dinàmica

mica del Parlament, afecten segurament la capacitat de buscar consensos, que seran imprescindibles de cara a solucionar un dels reptes fonamentals del país, que és el tema de la manca d'aigua de cara al futur desenvolupament de la nostra societat.

Vull dir-li que una de les meves primeres actuacions com a nou conseller del Govern va ser, en arribar, enviar una carta estimuladora, impulsora, promotora, persuasiva, seductora quasi, a tots els alcaldes del país –alcaldes i alcaldesses– per a impulsar el desplegament de la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental; per recordar el repte que tenim d'anar avançant en l'aplicació d'aquesta llei en el desenvolupament dels seus reglaments. Ho seguirem fent, i repeteixo el que he dit abans: ens posarem al davant d'aquesta anàlisi, d'aquesta revisió crítica de la seva implementació, per veure quins esculls, quins esforços, quins compromisos hem de prendre tots plegats per facilitar l'activitat del país i la iniciativa dels ciutadans i de la societat de cara a la seva administració.

No citaré els japonesos, perquè segurament avui no són gaire bon exemple, però abans dèiem que els japonesos copiaven millor que els originals. Qui primer va copiar, de totes maneres, va ser el Govern de l'Estat. El primer departament de medi ambient que es va crear aquí va ser el Departament de Medi Ambient del Govern de Catalunya. I després... Bé, el Govern de l'Estat, que comparteixen uns i altres –no nosaltres–, va venir després a copiar-nos i va desplegar –aleshores sí– el Ministeri de Medi Ambient. I si no vam ser prou ràpids a crear l'Agència Catalana de l'Aigua va ser perquè teníem –i tenim encara– un inconvenient greu, que volem resoldre en el futur, que és que aquesta visió integral del cicle de l'aigua la podem abordar des d'un punt de vista conceptual, però no encara des d'un punt de vista territorial. I m'estic referint a la mala –encara– coordinació que existeix entre l'administració hidràulica del Govern de Catalunya i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, on hem de fer processos importants per millorar aquesta interrelació, coordinació i millora de l'eficàcia. En qualsevol dels casos, senyor sant Tomàs Fabregat –perdoni, senyor Josep Maria Fabregat–, espero que m'atorgui el benefici del dubte i que la seva o la meua credibilitat es demostrí, evidentment, en els propers mesos i en els propers temps.

Ahir mateix el Govern de Catalunya analitzava una informació del conseller d'Interior sobre les noves construccions que en matèria de prevenció i extinció d'incendis es faran en els propers dies i les properes setmanes, per completar una xarxa, que ja es va iniciar en els darrers anys, de basses, de dipòsits, que permetran que qualsevol punt forestal de Catalunya estigui o sigui disponible, s'hi pugui arribar en menys de cinc minuts amb algun dispositiu, amb helicòpter, que pugui disposar i evacuar aigua en cas d'incendi. Tindrem tot el territori cobert. Ahir mateix, un exemple d'una actuació que vèiem, repeteixo, el conseller d'Interior, el conseller d'Agricultura, el conseller de Medi Ambient.

És veritat que la Junta de Sanejament té un deute. Ho sap tothom. L'explicarem. Ja l'hem explicat; hi ha alguns diputats que ja el coneixen. La informació es va posar en el seu moment sobre la taula. Vull dir que

aquest endeutament –que és assumible i que és com una hipoteca a vint anys– ens ha permès avui ser la regió mediterrània que té les platges més netes de tot l'entorn riberenc, que estem en condicions de posar-nos a treballar en el segon Pla de sanejament de les aigües residuals urbanes, que entre aquest any i l'any que ve acabarem amb més de –amb les que hem construït en els darrers sis anys i aquest i l'any 2001– tres-centes estacions depuradores d'aigües residuals en tots els nuclis de més de 2.000 habitants; i que aquest any ja estem iniciant experimentalment el segon pla, que ens ha de permetre efectuar més de 1.700 instal·lacions a tots els municipis de menys de 2.000 habitants, que ens han de permetre situar ja a l'horitzó de l'any 2006-2007 amb els rius recuperats, vius i nets. Aquest és el repte i aquest és el compromís.

Li garanteixo que entre l'Agència Catalana de l'Aigua, el Departament de Medi Ambient i el Departament d'Agricultura tindrem tota la coordinació necessària –ja existeix, estem presents conjuntament a la societat estatal del Segarra-Garrigues, per exemple, amb un representant del Departament d'Agricultura i un representant del nostre Departament– i li garanteixo que això ho farem d'una manera eficaç, fluida i assumint els nostres compromisos.

I finalment, alguns greuges comparatius té la societat catalana. Em sembla que no pertoca a mi parlar-ne, perquè són històrics.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Acabo.

El vicepresident primer

Ha exhaurit vostè el seu temps.

El conseller de Medi Ambient

Però hi ha un greuge comparatiu molt important, que és el del compromís. Preguntem-nos tots plegats, preguntem als ciutadans de Catalunya i als ciutadans de l'Estat espanyol on es paga l'aigua; que aquest és el primer compromís que hem d'assumir tots plegats i que aquest sí que és un greuge comparatiu, que nosaltres hem assumit, que el seguirem desenvolupant amb tota responsabilitat i que creiem que haurem de fer un esforç també polític per evitar que això sigui un greuge per als nostres ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció primària de salut (tram. 300-00037/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció primària de salut. Presentada pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller, ja sap el conseller que en aquesta interpellació ens volem referir a l'atenció primària de salut, però bàsicament des del punt de vista de les urgències mèdiques i sanitàries.

Fa onze mesos el Parlament de Catalunya va aprovar una Moció, fruit de les interpellacions que tots els grups parlamentaris, a excepció del Grup de Convergència i Unió, vàrem formular-li, sobre la problemàtica de les urgències mèdiques quan arriben les gripes. A la Moció, el Parlament deia al Consell Executiu que havia d'aprofundir en el desplegament d'un pla integral, d'un pla d'urgències d'hivern, que incrementés la capacitat de resposta immediata dels serveis d'urgència, tant d'atenció primària com hospitalària, davant d'aquests increments aguts de la demanda assistencial. Deia també que havia de reflectir, aquest Pla, una capacitat de contractació de més recursos addicionals, de professionals, de materials, tant als centres hospitalaris, com al 061, com a l'atenció primària, com a l'atenció continuada. I acabava dient la Moció, també, entre altres coses, que s'havia de presentar al Parlament de Catalunya abans del 30 de juny aquest Pla especial d'urgències a fi i efecte de poder fer front als brots epidèmics de l'any 2000.

El Pla integral d'urgències de Catalunya no es va presentar al Parlament de Catalunya abans del 30 de juny de l'any 99. Es farà la setmana que ve. El senyor conseller ha demanat la compareixença davant de la Comissió. Sí que es va presentar a la premsa més tard del 30 de juny; però, clar, ja ho entenem: de fet, el Pla integral d'urgències, o PIUC, és un pla més mediàtic, el nostre entendre, que no pas un veritable pla d'urgències. Es va presentar a la premsa i un dels titulars era: «Sanitat resoldrà amb informàtica el caos d'urgències.» De fet, deia que el programa informàtic interconnectarà, a partir del mes de setembre vinent, els vint-i-cinc principals hospitals de Catalunya amb els equips d'atenció primària, amb el servei del 061 i els dotze centres d'atenció continuada de Barcelona. «El sistema permetrà conèixer de manera immediata la demanda que registrarà cada centre i la seva disponibilitat de personal i d'espai, amb la finalitat que s'actui amb rapidesa i eficàcia.»

No sé si ja tenim, senyor conseller, interconnectats els hospitals, els equips d'atenció primària i els centres d'atenció continuada. Ja ens explicarà, suposo que més a bastament la setmana que ve, a la Comissió de Política Social, quins són els recursos reals esmerçats en aquest Pla. El que es deia a la premsa és que es comptaria amb el pressupost de 1.400 milions més de pesse-

tes per a aquesta temporada, i es deia també que es comptaria amb un disseny d'un sistema d'informació constant a la població i als professionals.

És veritat que hi va haver una informació constant. El mes de novembre es torna a explicar a la premsa el Pla integral d'urgències de Catalunya; que s'incrementaran els llits; que els hospitals cobraran la feina que facin abans d'un any; que si han de posar recursos addicionals, això no trigarà un any a cobrar-ho, sinó que ho cobraran abans; que es farà una exhaustiva campanya informativa per aconseguir que la gent vagi als centres d'atenció continuada, els que funcionen les vint-i-quatre hores de dilluns fins a diumenge; que es fomentarà l'ús del 061... I això és el que varen veure els ciutadans i ciutadanes de Catalunya: informacions, que ve la grip... El 24 de desembre el director general de Salut Pública, el doctor Salleras: «Sanitat adverteix que el brot víric pot aparèixer abans d'una setmana. Un nou sistema ha permès detectar que el virus ja és a Catalunya.» I les urgències dels hospitals es començaven a omplir. Arriba la grip i arriben les festes de Nadal. Afortunadament, aquest any teníem dos dies seguits de festa, tant per Nadal com per Cap d'Any –no tres dies com l'any passat–, però tot i així tornem a tenir col·lapses.

El 27 de desembre, cues a l'Hospital Clínic de vuit a deu hores; a Bellvitge, quatre a cinc hores; a Vall d'Hebron, cinc hores... Tots aquests dies van sortint, apareixent notícies a la premsa: «Els hospitals s'omplen malgrat el Pla d'urgències.» Saturació a Sabadell, a Terrassa, a Lleida, també, saturació als hospitals... El 061 triga divuit hores a fer una visita a domicili –una visita no urgent, clar; això cal aclarir-ho. La cosa continua desbordant-se entre Nadal i Cap d'Any. Informacions diferents per part del Departament, si hi ha epidèmia, no hi ha epidèmia... I el dia 3 surt a la premsa que el conseller de Sanitat diu que hem d'acceptar que la gent no confia en l'atenció primària. El conseller fa de cronista de la situació i constata que la gent no confia en l'atenció primària. I afegeix que ha donat barra lliure als hospitals perquè contractin personal. I això no ho diu només un diari; ho diuen molts. O sigui, que suposo que devien ser les paraules del conseller. En plenes dates de les festes nadalenes els hospitals poden contractar més personal quan ja tenim els col·lapses. Llavors es diu: «Hem dit als hospitals que poden contractar el personal que necessiten.» just els dies entre Cap d'Any i Reis. On ha quedat el Pla integral d'urgències de Catalunya? Com deia el diputat i company de grup Ramon Espasa a un mitjà de comunicació, parafrasejant Churchill, «es podria dir que mai un pla tan ambiciós havia durat tan poc».

Van fer anuncis a la premsa perquè la gent es dirigís als centres d'atenció continuada, però no van fer cap increment ni del nombre de centres d'atenció continuada ni de personal als centres d'atenció continuada. Els centres d'atenció continuada no estaven ni més preparats ni amb més personal ni amb més recursos materials, per tant, no tenien més capacitat resolutiva. Tots els metges de primària contínuament es queixen d'aquesta manca de recursos per poder actuar. Surten notícies. Els metges d'atenció continuada en junta de personal es queixen de la manca de recursos, de la manca de su-

plències, i molts centres d'aquests d'atenció continuada, als quals dirigim la gent i que després diem i hem de reconèixer que la gent no hi confia, doncs, no tenen ni l'equipament que té el 061 quan va a fer domicili; molts no tenen ni l'aparell d'electrocardiogrames que porta el 061 quan fa domicili. I el conseller diu que hem d'acceptar que la gent no confia en l'atenció primària, però és que, perquè la gent confii en l'atenció primària, cal prestigiar-la. I això és una tasca del Departament de Sanitat. Això és una tasca del Consell Executiu i del seu Departament.

El prestigi de l'atenció primària, la confiança dels ciutadans en el seu metge de capçalera, en el metge de primària no s'aconsegueix per decret ni perquè fem més o menys anuncis, sinó per una actuació continuada de reforç i de prestigi de l'atenció primària. Cercar la confiança de la població en el seu metge de capçalera és fonamental; per això, per poder cercar aquesta confiança, és fonamental apostar de veritat per acabar la reforma de l'atenció primària arreu de Catalunya, i per això tenim més problemes que enllac a la ciutat de Barcelona, on la reforma de l'atenció primària encara no arriba al 50% dels ciutadans, i encara el 50% dels ciutadans de la ciutat de Barcelona són atesos en els antics ambulatoris, on el metge encara visita dues hores i mitja al dia.

Per tant, cal fer una aposta seriosa per la reforma de l'atenció primària i per incrementar la seva capacitat de resolució: que els metges disposin de més temps per visitar els malalts, perquè sembla ser que la ràtio de temps per visita de metge d'atenció primària, per malalt, a Catalunya és de les més baixes de tot l'Estat. I no només això: cal reforçar els equips d'atenció a domicili en l'atenció primària, i això no ho ha previst el famós PIUC, i s'ha de donar seguretat a la gent que el metge hi tornarà, que hi anirà un dia, i que, si cal, hi tornarà, perquè, si no, s'espanten i van a l'hospital. Quin esforç s'ha fet per millorar l'atenció domiciliària, mèdica i de suport? I, d'altra banda, no podria jugar un paper molt més important la infermeria?

El progressiu envelliment de la població necessita una planificació sanitària a temps per atendre les malalties pròpies de la gent gran; la manca de places sociosanitàries a Catalunya és una de les principals causes, també, de la manca de llits als hospitals quan vénen les gripes. El model català ha desenvolupat molt més l'assistència sanitària que la sociosanitària, i s'utilitza la primera per resoldre els problemes de la segona.

La grip posa de manifest les deficiències cròniques del sistema; en uns hospitals que ja estan en un nivell d'ocupació del 90, 95% tot l'any, no hi ha marge quan vénen les gripes. El 061, a la ciutat de Barcelona, no ha estat en els nivells de deteriorament de l'any passat, de la temporada passada –que vam denunciar en aquell moment que estava a la meitat dels seus efectius durant les festes nadalenques–, però tampoc s'ha reforçat tot el que calia, ni molt menys s'ha triplicat, com s'ha dit en declaracions públiques des del Departament. No hi ha hagut una bona planificació de les contractacions, i sabem que, en dates de les festes nadalenques, s'ha arribat a oferir fins a 60.000 pessetes per una guàrdia de vuit hores a metges que tenien festa aquell dia.

El vicepresident primer

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, continuaré en el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per al torn de rèplica, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Figueras, ja li avanço que, probablement, no tindrè temps de tractar un tema tan complex; vostè ja ho ha dit, tindrè l'oportunitat de fer-ho en una compareixença, en la Comissió de Política Social, que vaig demanar el dia 27 de desembre, per explicar, precisament, arran d'una situació molt puntual que es va produir a l'Hospital Clínic, el que s'estava fent en aquell moment, el que hem fet en aquell moment en el tema de les urgències.

L'atenció a les urgències i a les emergències mèdiques ha estat un dels àmbits de l'assistència sanitària que més ha canviat els darrers anys. Només cal recordar com s'organitzava l'atenció a les urgències en l'àmbit de l'atenció primària, o com eren els nostres serveis d'urgències dels nostres hospitals fa quinze o vint anys, per veure les profundes transformacions que s'han produït en aquest camp. Aquest és un tema molt complex, en el qual intervenen molts i diversos factors; factors lligats directament als canvis demogràfics –vostè ho citava–, als canvis en la morbiditat i en la prevalença de les patologies cròniques, per exemple; factors relacionats amb l'oferta de serveis, la tipologia dels diferents dispositius i la seva capacitat de resolució i adaptació als canvis tecnològics, i fins i tot canvis sociològics que afecten directament el comportament i les expectatives de la població, factors que cal tenir molt en compte quan s'analitza aquest tema.

Dins d'aquest context general és on cal situar el Pla integral d'urgències de Catalunya, que va elaborar en el decurs de l'any passat el Servei Català de la Salut, amb la participació de la majoria d'entitats proveïdores de serveis sanitaris, les societats científiques més representatives en aquest àmbit, i també la col·laboració de diversos especialistes. El Pla integral d'urgències recull, a la vegada, les recomanacions del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, que es va aprovar el 21 de juliol de 1999 pel Consell de Direcció del Servei Català de la Salut. El Pla neix amb l'objectiu de ser un instrument vertebrador de totes les actuacions que des de diferents àmbits, de diferents serveis assistencials, es porten a terme per fer front a les incidències que es produeixen en aquest àmbit assistencial al llarg de tot l'any. El Pla implica tots els nivells assistencials i contempla, a la vegada, mesures de prevenció per a les poblacions més vulnerables.

Què és el que ha fet, quins són els objectius que ha tingut, i què és el que s'ha fet amb el PIUC? Mesures de prevenció. Miri, en aquest sentit cal destacar la campanya de vacunació antigripal, a través de la qual s'han vacunat aquest any 845.000 persones a Catalunya, i la nova campanya de vacunació antipneumocòccica –la primera, per cert, que es realitza a l'Estat espanyol–, que es va iniciar el mes d'octubre. També en aquest àmbit de la prevenció el Pla preveu l'establiment de programes pilot, de col·laboració entre els centres hospitalaris i els equips d'atenció primària, pel que fa a l'atenció domiciliària especialment.

El Pla també proposa, dintre de les seves actuacions, la creació d'un centre únic d'anàlisi, planificació, informació i coordinació de l'atenció de les urgències de Catalunya, amb un responsable en permanent contacte amb totes les parts implicades, que compta, a la vegada, amb un consell assessor, i que té la capacitat, que ha tingut la capacitat d'activació i de mobilització de recursos extraordinaris, previstos en els diferents plans d'actuació en moments d'increment de la demanda assistencial.

D'altra banda, el PIUC ha afavorit el disseny d'un nou sistema d'informació; ha existit, aquest sistema d'informació que vostè posava en dubte, i que permet conèixer amb exactitud i amb anticipació situacions especials en el comportament de la demanda, tant des del punt de vista quantitatiu com qualitatiu, com és el cas, doncs, d'una epidèmia –en aquest cas, l'epidèmia de grip– o l'increment de les infeccions respiratòries. Aquest sistema d'informació s'ha complementat amb la realització d'un estudi per conèixer el comportament de la demanda i les seves característiques. No m'hi entretindré per falta de temps; ho explicaré prou prou en la Comissió, el que ha estat l'anàlisi de més de 25.000 urgències.

El sistema d'informació també inclou la informació epidemiològica setmanal, que és la facilitada, doncs, per la Direcció General de Salut Pública del Departament de Sanitat i l'Institut Municipal de Salut Pública de Barcelona, així com l'activitat de diferents CAP que actuen com a sentinella dins del que es coneix com a Pidirac. Cal també destacar en aquest apartat de la informació aquest sistema d'informació, de connexió informàtica, que és una realitat, entre els diferents centres, en atenció a les urgències, la qual cosa ens permet obtenir informació diària sobre la situació dels diferents serveis d'urgències, que ha estat, creiem, un instrument cabdal per activar les diferents fases del Pla.

El Pla contempla –i així s'ha fet– la redacció i presentació de diferents plans d'actuació específics en tots els serveis implicats, ja sigui en l'atenció primària, ja sigui en el 061, a SEMSA o als diferents hospitals de la XHUP, i actuacions específiques per millorar l'adequació dels serveis, amb especial incidència en l'habilitació d'espais addicionals d'atenció i observació en els serveis d'urgències quan l'increment de la demanda ho faci necessari.

Miri, en el camp de l'atenció primària s'han fet moltes coses: des d'incrementar la cobertura d'atenció domiciliària dels equips d'atenció primària i la implantació

del programa d'atenció domiciliària; incrementar la cobertura d'atenció domiciliària en la xarxa tradicional; reorientar les actuacions del PADES vers la cobertura domiciliària; reforçar l'estratègia de treball conjunt atenció primària - atenció especialitzada, com li he comentat anteriorment.

D'altra banda, també hi ha hagut millores estructurals en els centres d'atenció primària, i especialment en els centres d'atenció continuada, a la ciutat de Barcelona, però també a la resta de Catalunya, i així hem fet possible incorporar radiologia diagnòstica en els tres centres que hi ha a la ciutat, que actuen de referència per a la resta de centres, o passar de tenir tècniques de laboratori en dos centres d'atenció continuada a tenir- n'hi en vuit, i també aquest sistema de facilitar tècniques de laboratori –vostè parlava dels electrocardiògrafs–, o dotar aquests centres, els centres d'atenció primària; doncs, també s'ha fet.

Cal destacar també la millora i l'ampliació d'alguns serveis d'urgències, que això s'ha fet el darrer any. Aquí, per exemple, l'Hospital de Sant Pau, de Barcelona, ha doblat l'àrea d'urgències, l'Hospital Arnau de Vilanova, l'Hospital de la Vall d'Hebron, l'Hospital del Mar, l'Hospital d'Igualada, etcètera.

El PIUC també contempla que, a les millores estructurals, cal afegir l'establiment de nous sistemes organitzatius o canvis en els ja existents, i així s'ha treballat per aconseguir un triatge i un diagnòstic ràpids, en l'obertura de consultes de seguiments postalta, etcètera, etcètera. No m'hi puc estendre, perquè voldria analitzar, d'alguna manera, les dades, però, fins i tot, el Pla contempla un tema que s'havia comentat moltes vegades, que era el de trobar una solució més eficient a les urgències psiquiàtriques. I, per exemple, ha comportat l'establiment de set punts d'atenció telefònica de suport per a les urgències psiquiàtriques, d'accés exclusiu per part dels professionals sanitaris.

Vostè ha comentat també que nosaltres ens havíem compromès a incrementar el personal, i això s'ha fet d'aquesta manera. En l'àmbit de l'atenció primària, per exemple, els centres d'atenció continuada es van dotar, en el conjunt, d'un reforç de personal fins a un 60% en dies festius, i en les franges horàries de més demanda; el 061 va incrementar la dotació de professionals durant tot el període epidèmic, i els dies punta d'atenció urgent a domicili es va incrementar fins a un 40%. I, en l'àmbit hospitalari –no tenim dades, ara, en aquest moment, encara no les tenim–, l'augment de personal en els dies punta va arribar fins al 10%. Però crec que potser és més convenient que analitzi quines són les dades per veure, realment, el que s'ha fet, i, jo crec, l'efecte positiu que ha tingut.

Miri, si analitzem un període que en podríem dir punta, que és entre el 21 de desembre i el 6 de gener, la demanda global dels diferents serveis que hem analitzat –i aquí parlem de visites domiciliàries dels metges d'atenció primària, visites als centres d'atenció continuada, visites des del 061 i visites als serveis d'urgència dels hospitals de la XHUP–, aquest increment de demanda ha estat d'un 10%. Aquí podríem destacar, per exemple, un increment quasi del 20% en les truca-

des del 061, o l'increment dels domicilis del 061, que ha estat del 30%. Però el més destacable de l'anàlisi d'aquestes dades és el següent: d'aquest increment de la demanda, del 10%, un 71% d'aquest increment s'ha dirigit al que podríem anomenar recursos més lleugers, és a dir, les visites als CAP, les visites domiciliàries i el 061, a diferència de l'any anterior, en què l'increment de la demanda es va notar més en els recursos més complexos. Parlem de serveis d'urgències hospitalaris.

I, per tant, tot fa pensar que, gràcies a les diferents actuacions contemplades en el Pla, la població ha començat a entendre el missatge, i s'ha dirigit més que en anys anteriors a l'àmbit de l'atenció primària. Som conscients, som conscients que s'han produït situacions en les quals el temps d'espera ha estat per damunt del que seria desitjable, principalment en l'àmbit de les visites domiciliàries. Vostè ha posat un exemple, però això cal situar-ho dins del que és una epidèmia de grip, i tampoc podem oblidar que aquesta espera només ha afectat casos que no es poden considerar d'urgència vital.

Per tant, jo crec que, en conjunt, la valoració del Pla integral d'urgències de Catalunya és, sense cap mena de dubtes, molt positiva. Hem comptat amb un instrument nou, que ha incorporat nous elements a la gestió dels recursos, i que –com deia també dins de la meua intervenció– no és un instrument rígid; és un pla viu, que pot incorporar, evidentment, aspectes dels quals estem aprenent en el dia a dia, en aquest camp tan complex com és el de les urgències.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Ens parla, senyor conseller, que incrementen la capacitat de drenatge dels hospitals, que han incrementat els serveis d'urgències a diversos hospitals, a la Vall d'Hebron, a Bellvitge..., però, quants llits estaven tancats, en aquells mateixos hospitals i en d'altres, les setmanes de Nadal, Cap d'Any i Reis? Això seria una dada a tenir en compte. A Bellvitge sabem que hi havien cinc plantes tancades, que se'n va obrir una d'elles el 4 de gener. Quant personal sanitari ha fet vacances durant els dies de Nadal, i quants se n'han suplert, d'aquests que feien vacances?

Avui mateix ve a la premsa que els col·lectius de metges i metgesses de Facultatius Independents de Bellvitge i l'Associació Professional de Facultatius de Vall d'Hebron i el Sindicat de Metges de Catalunya denuncien la falta de personal fix a les àrees d'urgències i a dues àrees més en els hospitals, entre d'altres. I diuen: «Aquests serveis es mantenen amb metges contractats, a dies solts, per hores o per guàrdies, sense drets a descansos», i que es tracta d'autèntics contractes escombraries. Em diu que hi hagué un increment del 061, a través del PIUC, del 40%, però sobre què incrementem un 40%? Aquesta és la pregunta. Sobre

una plantilla minvada?, o sobre la plantilla que hauria de ser? Perquè aquí està la veritable trampa del tema. I per què estan en vaga el personal del 061 dient i reclamant més recursos i més professionals i més gent? Perquè es queixen d'una falta, una manca de recursos per atendre tota la demanda que la ciutat té en aquestes dates.

Vostè ens ha dit també moltes vegades que el seu Grup, el Grup de Convergència i Unió –perdó–, ens ha rebutjat moltes vegades en aquesta cambra les propostes que hem fet des del Grup Socialista d'estendre el 061 a la conurbació de Barcelona; que tots reconeixem que el 061 és un servei que és eficient i és eficaç com a disseny de servei. Una altra cosa és quantes ambulàncies té, quins recursos té; han sortit a la premsa les comparacions entre Madrid i Barcelona, i no sortim gens ben parats. Però, en tot cas, el tema de l'increment del 061, de passar-lo i d'estendre'l a la conurbació de Barcelona i a les grans ciutats de Catalunya, sempre ha estat rebutjat pel seu Grup en aquest Parlament. Vam veure en el seu programa electoral, en el programa electoral de Convergència i Unió, que ara ho posaven com una fita a aconseguir en aquesta legislatura. De veritat que ens n'alegrem, que la tasca de l'oposició serveixi alguna vegada d'alguna cosa.

Hi ha una cosa, senyor conseller, per curiositat, que ens agradaria molt aclarir. Vostè va fer unes declaracions a *La Vanguardia* el dia 31 de gener, que deien que ara els CAP obriran a la tarda. Suposo que deuen haver malinterpretat unes paraules seves, perquè, clar, que el conseller de Sanitat –i sortia en titular– dient que ara els CAP obriran a la tarda..., els centres d'atenció primària ja obren a la tarda; ho sap molt bé el conseller. Ens estranyava, de tota manera, que no hi hagués un desmentiment de dir: «No, no, que això no és una mesura que farem a partir d'ara perquè la primària vagi millor, obrir-la a la tarda.»

Em parla d'increment de cobertura de l'atenció domiciliària. Quins recursos, quin increment real de cobertura, quants professionals, a on, per incrementar aquesta cobertura de l'atenció domiciliària?

Acabant ja, perquè veig que se m'acaba el temps, la nostra conclusió –i en seguirem parlant la setmana que ve– és que la seva Conselleria no ha liderat una actuació eficaç i contundent sobre el problema de les urgències. Ha actuat, una vegada més, a remolc dels esdeveniments, improvisant iniciatives sobre un fenomen –el de les gripes– que està perfectament analitzat i que es repeteix, amb lleugeres variacions, cada any. La reforma de l'atenció primària segueix pendent, sobretot a Barcelona, i no s'han pres mesures alternatives a l'hospitalització en quantitat suficient, ni d'atenció domiciliària, ni d'unitats sociosanitàries. Esperem, senyor conseller, que això, al llarg d'aquesta legislatura, realment, sigui resolt.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula el conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... No, a mi em semblava o creia que, el seguiment de l'actuació del Govern, l'oposició no el feia únicament i exclusivament seguint, doncs, el que puguin dir o no els mitjans de comunicació. A mi em semblava que es feia d'una altra manera; de fet, sé que ho fan d'una altra manera, i vostè va poder estar en el servei d'urgències de l'Hospital de la Vall d'Hebron i va poder veure i va poder sentir –i a d'altres hospitals, ho sé– com els metges, com el personal li explicava el que era el Pla d'urgències. I fins i tot jo crec que van quedar sorpresos; sé que algú va dir: «Anem cap a l'atenció primària, que allà sembla que no va tan bé.» (*Remor de veus.*)

Escolti, no..., com vostè sap, senyora diputada..., jo sé perfectament que els CAP obren a la tarda. Jo el que vaig dir és que nosaltres –i és una de les prioritats d'aquesta legislatura– volem incrementar l'accessibilitat dels ciutadans al sistema sanitari. I el que volem és que hi hagi la possibilitat que una persona, si treballa i té el seu metge al dematí, tingui la possibilitat que també la visitin un dia a la tarda, i si el té a la tarda, que sigui al matí. Això és el que varem dir i això és el que es va, potser, interpretar d'una altra manera.

A mi se'm va criticar molt que en una conversa informal amb una periodista jo digués: «Escolti, els hospitals, si volen contractar gent, doncs, ho poden fer.» I aquí fins i tot se'm va criticar, es va dir que era una expressió desafortunada; vostè també l'ha dit: «la barra lliure», i no era..., era una conversa com podem tenir vostè i jo, i, per tant, no era, evidentment, un manament del conseller.

Vostè, com que ha fet la premsa..., jo també. Del dia 7: «Increment sense col·lapse als serveis d'urgències de l'hospital» –és del *Nou 9*, d'Osona. «Los hospitales han evitado el colapso ante la epidemia de gripe» –ho diu el *Diari de Terrassa*. «Los hospitales de Barcelona» –això ho diu *El Mundo* el dia 4– «no tienen aglomeraciones, a pesar de la gripe.» Bé, vostè ha fet servir la premsa, doncs jo també la faig servir.

Però, no, miri, miri, el Govern ha fet això, el Govern ha fet aquest Pla, aquest Pla integral d'urgències per a la ciutat de Barcelona, i ha fet aquest Pla integral per al conjunt de Catalunya. Ha fet moltes coses; li facilitaré molta més informació. Aquí hi ha tot el que hem fet als hospitals (*l'orador mostra uns fulls*), tot el que s'ha fet des de l'atenció primària –a veure si se m'embolicaran els papers...–, tot el que s'ha fet des de l'atenció primària, el que ha fet el 061, el que s'ha fet en els centres d'atenció continuada. I les coses, aquesta vegada, han funcionat millor. I poden encara, evidentment, millorar, i hem d'aconseguir que, evidentment, hi hagi una més gran confiança de la població en els centres més lleugers, en els centres d'atenció primària, i els hem de dotar. I això és el que hem fet, i això és el que farem.

Vostè parlava del tancament de llits. Vostè sap –ho sap molt bé– que en aquestes dates la cirurgia, per exemple, programada, doncs, no té la mateixa activitat, i llavors es redistribueix el personal, perquè també pugui fer les seves vacances, i moltes vegades es tanquen o es

desprogramen intervencions. Però això és normal, aquestes coses passen. I el que ja preveia el Pla integral d'urgències de Catalunya és que, si en un moment era necessari obrir una planta, això es pogués fer d'immediat, i això és el que s'ha fet.

I, home, jo també li demanaria una altra cosa: no barregi el que és un conflicte laboral –amb una negociació laboral– amb el que és una anàlisi de la situació d'urgències. Jo no m'atreveixo a dir ara si l'Ajuntament de Barcelona funciona bé o no perquè tinguin un conflicte amb la Guàrdia Urbana; suposo que deuen tenir un conflicte..., bé, doncs, és un conflicte laboral que s'ha de resoldre, i avui surt a la premsa l'anunci de vaga per part d'un sindicat... Bé, aquestes coses millor que no succeeixin, passen, però no m'ho barregi amb l'anàlisi del Pla integral d'urgències de Catalunya.

Miri, del 061 s'estan dient moltes coses aquests dies i, evidentment, doncs, s'està expressant la preocupació del personal perquè s'incrementi la dotació de recursos i, evidentment, això és de lloar. Però, home, em comparen amb Madrid, en què el 061 té una cobertura de quatre milions d'habitants, i la ciutat de Barcelona, que arriba al milió sis-cents mil; per tant, no podem comparar les ambulàncies d'un lloc amb les ambulàncies d'un altre, ni amb les que nosaltres, després, contractem i que no són les del 061 i que a Madrid ho està fent d'una altra manera. En definitiva, moltes coses del Pla..., ja li deia que és un pla molt complex, que crec que tindrem l'oportunitat, doncs, d'intercanviar opinions en la meua compareixença.

Per acabar, una altra cosa. D'una de les coses que crec que en el conjunt del país ens podem sentir més cofois és, precisament, del model d'atenció sociosanitària. Que falten llits? Segur. Però, escolti, a Catalunya hi ha cinc mil llits d'atenció sociosanitària, i en aquest moment hi ha molts projectes que s'estan fent, i és un model que moltes altres comunitats han vingut per conèixer-lo i que l'estan fent. Per tant, jo crec que s'ha de reconèixer aquest esforç. Evidentment, hi insisteixo, pels canvis demogràfics, és necessari continuar en aquesta direcció, i així ho farem.

I, per últim..., i agraeixo que s'hagi llegit el nostre programa electoral; no la vaig convèncer, però, en tot cas, sí que li puc dir que la nostra prioritat és estendre el 061 al conjunt de Catalunya, i ho farem en el decurs d'aquest any.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de concertació de serveis sanitaris (tram. 300-00047/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de concertació de serveis sanitaris, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre diputada senyora Maria Àngela Gassó.

La Sra. Gassó i Closa

Honorable president, senyores i senyors diputats... El títol de la intervenció que havia de fer jo posa «concertació de serveis sanitaris» –senyor conseller, perdó, me l'he descuidat–, i del que més nosaltres volem parlar és ben bé de la licitació del transport sanitari, que sortirà la concessió demà.

I, per fer una mica de memòria, vull dir que en l'actualitat el transport urgent de Catalunya es realitza amb diferents operadors: a Barcelona ho fa el 061; en zones molt concretes hi actua l'empresa pública SEMSA –que, si bé en un moment determinat, es va dir que aquest servei s'estendria a tot Catalunya, això no s'ha complert, encara que ara ho acaba de dir–, i en tot el territori actua la Creu Roja, que, a més, fa el transport no urgent per poder rendibilitzar els seus serveis, i també, en el transport no urgent, hi actuen empreses privades; els taxis també fan aquest servei. I, per tant, creiem que és necessària la regulació del transport sanitari urgent i no urgent, però les bases del concurs públic que el Departament de Sanitat ha tret no garanteixen la qualitat ni l'equitat dels ciutadans de tot Catalunya, i considerem que el Govern de la Generalitat ha fet deixadesa de la seva responsabilitat en la planificació de les urgències i emergències del transport sanitari urgent i no urgent, que deixa en mans dels futurs gestors dels plans funcionals.

El concurs, vull afegir, no relaciona l'atenció de les urgències i les emergències amb el transport sanitari urgent, i no concreta el transport sanitari no urgent. No fa cap referència al paper de les àrees bàsiques de salut dels hospitals ni a la seva coordinació amb el transport sanitari. No fa menció dels accidents de circulació, una de les principals necessitats del transport sanitari i atenció qualificada urgent, vull dir, no parla de gairebé..., no parla de res. No exposa el paper actual ni el futur de la Creu Roja, que en l'actualitat és l'únic proveïdor del transport sanitari en carretera, preventiu, social i adaptat. El Govern no exigeix cap coordinació amb el centre d'emergències 112. No explicita el paper futur de SEMSA, l'empresa pública que actualment fa el transport sanitari dels malalts crítics d'hospital a hospital. I pressuposa les bases del concurs de la coordinació amb les policies: Mossos d'Esquadra, de Trànsit, Policia Local, Nacional, i amb els Bombers, que en moltes ocasions són necessaris en els accidents i rescats. No concreta el paper dels taxistes i de les ambulàncies no medicalitzades que ara fan la major part de trasllat dels pacients pels serveis de diàlisi, rehabilitació, etcètera. També, no especifica quina ha de ser la dotació dels recursos tècnics i humans i quina qualificació han de tenir aquests recursos.

També, a les bases de la licitació del contracte de gestió del servei de transport sanitari –que, per cert, s'obren demà–, han creat una incertesa que ja s'ha traduït en un gran grapat de preguntes al Consell Executiu que hem fet, doncs, el nostre Grup i d'altres grups. Però ara, senyor conseller, volem sentir de vostè les respostes concretes, perquè aquest és un tema que ens afecta a totes les persones, sigui quin sigui el lloc de residència, i sobretot ens angoixa quan esperem, a cau-

sa d'una urgència, el transport que no arriba i que pot salvar la vida d'una persona.

I, si bé no és el tema principal d'aquesta interpellació, començaré per jutjar el tema econòmic de la licitació. Voldríem saber quin criteri s'ha fet servir per al pressupost base de licitació, que és de 5.493 milions i escaig de pessetes, que, si bé en dades dels sindicats és un 12% més baix que el que ja es dona actualment, i en base també a una resposta que va donar el seu Departament al Grup del Partit Popular el juny d'aquest any, en què ens diu que ja l'any 1997 es van gastar 5.829 milions de pessetes, i, si calculem les despeses de l'any 98 amb les bases que van donar, ja és també gairebé un 18% més baix el que surt ara que el que ja s'ha gastat, doncs, aquests anys anteriors.

Després, també ens han dit els mateixos sindicats que moltes vegades, doncs, per a aquest transport, i sobretot en la Creu Roja, encara es fan servir els voluntaris i objectors. Per tant, vol dir que el cost, si el calculem, fóra molt més alt. També hi ha empreses privades –vostè ho sap tan bé com jo– que també treballen amb personal que no està assegurat, excedint la jornada i amb coses irregulars, que potser tots mirem a l'altre cantó perquè la gent es pugui guanyar la vida.

Després una altra pregunta és, també, com pensen mantenir la qualitat d'aquests serveis públics essencials, si els costos dels serveis que surten a licitació són, per exemple a la Selva interior –que és el que no s'entén gaire en les xifres–, un 67% més baixos que el que realment ja s'han gastat aquest any passat. A Sant Cugat, per exemple, surt un 36% més baix; al Baix Penedès, un 12%. I només és a tall d'exemple de com podríem seguir parlant de cada lot. Per tant, amb aquests pressupostos a la baixa, quina empresa podrà licitar per poder donar la qualitat que la societat reclama i necessita?

Continuant amb el fet econòmic, com és que en una licitació d'una suma tan important com són quasi 5.500 milions de pessetes, la garantia definitiva que es demana a l'empresa que l'accepti és només d'un 0,1%, o sigui, de 500.000 pessetes?, que, per respondre de tot el servei qualitatiu, vol dir que la preparació del personal que l'ha d'assistir, els serveis, la qualitat i la conservació dels elements mecànics, tècnics i estructurals, què en tindran si aquesta empresa no compleix amb el que s'ha licitat? Per més que ho intentem, no aconseguim clarificar quins criteris s'han emprat per valorar cadascuna de les zones en què s'ha dividit Catalunya en els quaranta-vuit lots.

A veure, passant també amb més interrogants que surten de l'estudi del plec de clàusules o de condicions, hi ha preguntes tan definitives com: com es farà el transport entre les diferents zones o demarcacions veïnes si els lots licitants no tenen el mateix gestor? I, sobretot, com es farà la coordinació amb tots els serveis urgents i no urgents, així com els del transport concertat? No entra en les condicions, no ho especifica. També fóra molt interessant saber com s'han declarat les zones aïllades concretes, que n'hi ha, que són el Solsonès, el Moianès... –i ara no recordo quina és l'altra–, amb d'altres que estan en les mateixes condicions, com poden ser el Ripollès i la Cerdanya, i aquí no es contempla.

Després, també, què passarà si alguns d'aquests lots, en tenir una dotació baixa –i ara torno a parlar de la Selva interior–, que tenen poc índex de població, només els donen –a veure...– quinze milions de pessetes, quan sabem que el cost d'una ambulància ja és de gairebé vint-i-set milions de pessetes? També voldria preguntar-li: a Barcelona capital, com es coordinaran els serveis no urgents?

Per continuar amb dubtes, o, diguem-ne, errors de «bulto», a les pliques no hi ha cap referència a les temporades d'estiu, a les vigilàncies de la platja i al transport urgent que es deriva moltes vegades d'accidents. Tampoc fa cap referència al transport amb helicòpter medicalitzat, que, per cert, també voldríem preguntar com queden els serveis del RACC. Tampoc es fa cap referència a l'actual operador majoritari, que és la Creu Roja. I sobretot amb els seus 1.400 treballadors, perquè no es parla de cap subrogació de personal. Tampoc no es fa cap referència al transport no urgent que fan els taxistes en l'àmbit rural. També ens volem referir als mecanismes de control que tenen, o posaran vostès, per verificar el nivell de qualitat assistencial del transport sanitari un cop adjudicat. Què faran?

I així podria seguir amb moltes més qüestions, però se m'acaba el temps. Però, amb tot, pel que crec, es pot jutjar que el Departament de Sanitat i el Servei Català de la Salut fan deixament de les seves obligacions en no determinar les dotacions mínimes de personal, vehicles, coordinació, etcètera. Perquè, a cada territori, no s'ha consultat els ajuntaments, que moltes vegades han hagut de suplir el deure que té l'Administració autonòmica de donar servei sanitari, de qualitat i eficaç, i sobretot no se'ls ha consultat, i, a més, moltes vegades han hagut de cofinançar el transport sanitari.

Per tot això demanem la revisió del pressupost per garantir la qualitat del servei als ciutadans i l'equitat, amb la independència del territori. Volem que sigui també revisat el Pla funcional i de coordinació dels diferents operadors.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula, en nom del Consell Executiu, el conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, vostè ha fet una acusació greu de deixament del Govern. Jo li intentaré explicar... No li podré contestar totes les preguntes –que me n'ha fet moltes–, però li explicaré el que és aquest concurs. I ja li avanço que em referiré únicament al transport sanitari amb ambulància, i no em referiré al transport que es realitza amb taxi, atès que aquest transport no es pot qualificar com a tal, com a transport sanitari, d'acord amb el que estableix el catàleg de prestacions sanitàries, aprovat pel seu Partit, el gener de 1995.

La situació del transport sanitari a Catalunya, i en conseqüència tot el que es deriva d'aquest concurs, no es

pot abordar d'una forma aïllada, sinó que cal fer-ho tenint en compte els dispositius d'atenció a les urgències i/o a les emergències a Catalunya, com vostè també ha esmentat, i el transport sanitari entre els diferents centres assistencials, el que s'anomena el transport programat.

Aquest àmbit ha estat sempre una prioritat per al Govern de la Generalitat, i, en aquest sentit, voldria recordar que vàrem ser la primera comunitat autònoma d'establir un sistema d'assistència en les emergències mèdiques, el SEM, que va iniciar la seva activitat l'any 1985 amb el transport secundari de malalts crítics. L'any 1992 el SEM va iniciar l'assistència d'emergències a nivell primari. I, finalment, l'any 1993 es va dotar d'una estructura jurídica de societat anònima que gestiona els trasllats interhospitalaris, que no entren en aquest concurs, perquè aquests són una responsabilitat que gestiona exclusivament SEMSA. SEMSA té en aquest moment disset bases i, a més a més, té uns serveis assistencials primaris d'emergència. En aquest moment té nou bases –les últimes han estat la de Terrassa i la de Girona– i també fa la funció de coordinació sanitària amb el 112. Per tant, aquest no és un objecte d'aquest concurs i per això no es tracta.

Deixant de banda, doncs, SEMSA i pel que fa referència al transport sanitari, el Departament de Sanitat ja fa temps que està treballant en diversos aspectes del Pla de transport sanitari amb els objectius següents, que a vostè li preocupen i a nosaltres, lògicament, també: en primer lloc, millorar l'equitat en la resposta i superar certs desequilibris territorials, tot donant resposta específica en zones de característiques especials, de baixa demografia, gran extensió territorial i/o presència de zones aïllades, el que comporta l'establiment –i comportarà l'establiment– de nous punts d'atenció que complementin els existents actualment.

Val a dir que al desplegament, podríem dir, tècnic, del transport sanitari s'hi afegixen diverses iniciatives locals, que no sempre tenen a veure, o no tenen en compte, els recursos prèviament existents, la qual cosa dificulta qualsevol procés de reordenació.

En segon lloc, un dels objectius ha estat millorar l'accés al servei i la coordinació dels diferents dispositius existents. Per fer-ho possible, hem previst l'activació del transport sanitari urgent a través del 061, que a Barcelona ja està funcionant, i que es farà efectiva, com he dit anteriorment, en el moment de l'extensió del 061 a tot Catalunya, prevista inicialment per al darrer trimestre d'enguany. També es preveu l'establiment de diferents centrals de coordinació, entre les diferents empreses de transport sanitari, amb la finalitat d'aconseguir una millor coordinació de tots els dispositius existents i –com no?– la coordinació amb SEMSA i la integració del transport sanitari en un instrument cabdal, com hem vist en l'anterior interpellació, que és el Pla integral d'urgències de Catalunya.

El tercer objectiu, en el qual hem estat treballant en aquest àmbit del transport sanitari, és millorar la qualitat del servei que es ve prestant, aconseguint una resposta més efectiva a la demanda, una reducció en el temps d'espera i uns millors serveis als ciutadans. Això

ha requerit, entre d'altres mesures, l'establiment d'uns criteris d'acreditació, que s'han fet, i també la millora de la formació dels professionals que treballen en el transport sanitari. Dins d'aquests criteris, doncs, podem fer referència al Decret 182/1990, de 3 de juliol, pel qual es regula el transport sanitari en l'àmbit territorial de Catalunya, uns estàndards de qualitat, segons una Ordre del 23 de juliol de 1997, i pel que fa referència a la formació de professionals ens hauríem de referir a una Ordre de 20 d'octubre de 1997. La formació d'aquest personal s'ha fet en col·laboració amb l'Institut d'Estudis de la Salut, que ha editat una guia de formació de transport sanitari, l'octubre de 1996, i que ha vingut realitzant proves d'avaluació en atenció sanitària immediata.

Aquestes han estat les principals actuacions en les quals hem anat treballant, que es complementen ara amb el concurs per a la gestió del transport sanitari, d'acord amb el que preveu la Llei 13/95, de contractes de les administracions públiques, que ens ha de permetre, sobre els principis de transparència i de lliure concurrència, complir aquests objectius que jo he esmentat i, en definitiva, millorar l'atenció que es ve prestant actualment.

Voldria dir també que, en aquest cas, la majoria de comunitats autònomes ja han dut a terme aquests concursos. Vull deixar ben clar que mai hem desatès aquest servei –d'alguna manera vostè semblava que ho apuntava–, com ho demostra l'esforç pressupostari que s'ha fet en els darrers anys. La despesa anual del transport sanitari entre 1995 i 1999 ha passat de 4.900 milions de pessetes a 7.000, el que suposa un increment del 42,4%. Sobre aquest concurs s'han dit i s'han escrit moltes coses, i algunes coses que s'han dit i que s'han escrit, molt gruixudes i que nosaltres hem intentat contrarestar, mantenint la prudència necessària en qualsevol concurs públic, perquè alguns aclariments o informacions que serien necessaris enmig de tanta desinformació es podrien utilitzar per impugnar un concurs que considerem molt necessari.

També voldria fer palès que, des de l'inici d'aquest llarg procés, hem mantingut contactes i reunions amb les diferents patronals del sector i amb la Creu Roja. Que, per cert, el futur de la Creu Roja és una competència de Creu Roja, i per tant és a la presidenta de Creu Roja a qui vostè ha de preguntar què és el que pensa fer amb el transport sanitari. Nosaltres hem treballat, però, tant amb la Creu Roja com amb les patronals, conscients de la importància i de l'impacte que aquest primer concurs de transport té per al conjunt del sector, i amb la finalitat de dibuixar un escenari que garanteixi en tot moment el servei, millori la qualitat i mantingui els llocs de treball.

Miri, en contra del que s'ha dit –i que vostè també ha dit–, en el disseny de les bases del concurs, i en la conseqüència d'aquesta fase del procés de planificació, s'han tingut en compte tots els paràmetres i totes les variables que incideixen en la demanda del servei: criteris poblacionals, distribució dels recursos sanitaris existents, centres d'atenció primària, hospitals d'aguts, centres sociosanitaris, centres de salut mental, la xarxa viària existent i, el que és molt important, l'activitat

història; aquest ha estat un element cabdal per al disseny del concurs.

El concurs contempla també una atenció específica a les zones geogràficament aïllades, amb característiques demogràfiques especials, i que s'han fet amb els nostres tècnics i en base a una activitat. Les bases del concurs defineixen el transport sanitari no urgent –jo les tinc aquí, després els les facilitaré. No, és que vostè ha dit que no ho definien. «Transport sanitari no urgent. Transport sanitari urgent.»

Així, dels quaranta-vuit lots establerts, corresponent cadascun d'ells a una àrea geogràfica concreta, en onze s'ha fixat la localització específica de les bases. Es tracta, com ja he dit, de zones geogràficament aïllades que requereixen un tractament especial. I en la resta de lots no hem considerat convenient, en aquest primer concurs, definir amb més precisió les bases, com s'ha fet a Andalusia, com s'ha fet a València, com s'ha fet en el territori de l'Insalud, atès que és preferible, creiem, conèixer primer amb exactitud l'oferta de les empreses licitadores, amb la finalitat de mantenir certa estabilitat en aquest procés d'ordenació –insisteixo: en aquest primer concurs– i en funció d'aquesta oferta, de l'oferta de les empreses que licitin finalment, doncs, acabarem de definir les bases del transport.

També li vull aclarir que aquest concurs no contempla el transport sanitari amb helicòpter, ja que aquest tipus de transport, tant per a adults com per a nens, s'activa a través de SEMSA i, per tant, ja està contemplat en els pressupostos de SEMSA.

També s'han tingut en compte –com no?– l'existència d'altres dispositius, i tot valorant l'activitat que realitzen –els Bombers, per exemple– i d'acord amb la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil. És absolutament fals que en aquest concurs el Servei Català de la Salut hagi reduït els recursos econòmics destinats al pressupost del transport sanitari.

Atès que el sistema de contractació –i això ho hem explicat– que s'estableix en el concurs és substancialment diferent de l'existent fins ara i que els lots no es corresponen exactament a les situacions actuals, les comparacions que s'han vingut realitzant –i les que han fet vostès en alguns mitjans de comunicació i que vostè ha tornat a fer avui, aquí– són totalment errònies –hi insisteixo– i poden generar confusió.

El que sí que és cert és que l'increment de la despesa de l'any 99 respecte al 98 ha estat de 700 milions i que les bases del concurs contemplen per a l'any 2000 un increment inicial, que no és un topall, de 530 milions de pessetes, derivats, precisament, d'aquell tractament diferencial i més equitatiu entre les zones de baixa demografia i aïllament geogràfic i les zones no aïllades. I cal assenyalar –i amb això acabo aquesta part de la meua intervenció– que totes les regions sanitàries creixen individualment per sobre del 10%, excepte una regió determinada, atès que aquesta parteix d'una despesa històrica per habitant una mica més alta pel que fa a aquest concepte.

Moltes gràcies, i després ja li aclariré algunes de les altres preguntes que m'ha fet.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngela Gassó.

La Sra. Gassó i Closa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, primer de tot, li vull gastar una petita broma: li agraeixo que m'ofereixi les bases però les vaig anar a comprar i li ensenyo la factura del que em van costar.

També vostè ha parlat que les iniciatives locals, de vegades, interfereixen el funcionament del transport sanitari, o potser ho entès malament. Jo crec que, moltes vegades, hem tingut sort de les iniciatives locals, que encara actualment estan pagant, doncs, ambulàncies per al transport als centres que tenim més propers, perquè, si Creu Roja a molts llocs s'ha retirat, sé d'ajuntaments que han fet una coordinadora i, per tant, atenen aquests serveis.

Després –torno a repetir-ho–, no aclareixen els mínims de personal ni de dotació material que vostès posen al concurs per cada lot. Jo penso que això és una cosa –jo ho penso o crec que el nostre Grup pensa, perquè hem de parlar en plural i és així–, doncs, que no hi ha uns mínims de personal i de dotacions materials que es posin, específicament, en cada lot.

Després, aquesta guia de transport a què vostè ha fet referència és molt important, però aquí queda, doncs, com molt desdibuixada dintre les bases. A veure: també voldria dir que nosaltres no fem la defensa de Creu Roja, sinó que nosaltres defensem el personal que ha estat servint Creu Roja i que ens ha estat servint a tots plegats. I enlloc parla de l'absorció d'aquest personal per part de l'empresa que guanyi el concurs. Vull dir: Creu Roja és un estament com pot ser-ne un altre, però nosaltres ens preocupem del personal.

Després també li voldria dir que han tingut moltes mancances, doncs, les bases que vostès han tret, i crec que se n'han adonat, perquè, anònimament, ens ha arribat un fax que ha sortit de la Subdirecció General de vostès, del Servei Català de la Salut, que va sortir a les 17:55 d'ahir a la tarda, que sembla que és una mena de pressió o que vol que..., no ho sé, hi ha entitats com la Creu Roja de Catalunya, l'Associació Catalana d'Empresaris d'Ambulàncies i el Servei Català de la Salut que diuen que subscriuen una declaració que, si vostè l'ha llegit, fa referència a mancances que contenen les bases, com, per exemple, quan diuen: «Els licitadors garanteixen –i d'acord amb el que preveu el concurs del Servei Català de la Salut– el manteniment dels llocs de treball d'acord amb el conveni laboral.» Per tant, s'adonen que vostès no ho han posat i ho rectifiquen posteriorment.

Li vull afegir, només, per acabar, que nosaltres, el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, doncs, hem fet una nota de premsa, i diem, entre altres coses, que ens sembla molt greu que des de la Conselleria i, directament, des del Servei Català de la Salut es pressioni les entitats que actualment estan portant a terme el transport sanitari perquè signin un document a favor d'un concurs

que no tenen cap més remei que acceptar si volen tenir l'oportunitat de seguir portant a terme aquest servei.

També considerem del tot lamentable, senyor conseller, que, a l'hora de complir la seva obligació de rendir comptes aquí, al Parlament de Catalunya, l'actuació del seu Departament al Parlament de Catalunya utilitzi aquests mitjans de pressió a què fem referència aquí perquè vostè podia venir aquí a parlar, en parlàvem, i, després, vostè podia fer el que volgués amb les empreses que han d'entrar a dintre del concurs d'això.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores i senyors diputats, vostè fa una acusació que crec jo, amb tot el respecte, que hauria de fonamentar. És a dir, no, no... És evident que nosaltres hem volgut, davant d'aquesta situació, que les patronals i la Creu Roja signessin amb nosaltres un document. Ho hem volgut perquè fa molt de temps que ho venim treballant. I si no el volien signar, doncs, no l'haurien signat. Ara, d'aquí a dir que hem fet pressions, jo li pregaria, doncs, que ho pogués demostrar, perquè si no, doncs, crec que són entitats suficientment sobiranes per negar-se a signar un paper i, en tot cas, dir-ho a la premsa, si és que, després, l'hi han vingut a dir a vostè. És a dir, ho poden dir. Però, com que s'han dit tantes coses d'aquest concurs, com que jo crec que s'han dit d'una forma interessada i... No, s'han dit d'una forma interessada, perquè, evidentment, està davant d'un concurs...

Hi ha empreses que ara tenen un servei i que el poden perdre, i, per tant, poden tenir interès a desvirtuar aquest concurs perquè continuï aquesta situació... No, vostè no ho sap, però vostè, el que sí que ha dit aquí públicament és que nosaltres hem pressionat aquestes empreses; per tant, vostè ho deu saber, deu estar..., ho deu saber; per tant, escolti: jo, el que li estic dient és això. Home, aquest concurs, eh?, en el qual, doncs, ja s'ha dit, d'entrada, que sortien pocs recursos, i s'ha dit i s'ha repetit..., bé, si hagués estat tan malament, doncs, no s'hi hauria presentat ningú; el concurs s'hauria quedat desert. No, això passa de vegades. Treus una obra i no hi va ningú perquè la gent, doncs, té por d'agafar-s'hi els dits, com es diu col·loquialment. Escolti: la veritat és que, en aquest concurs de transport sanitari, s'hi ha presentat un total de 52 empreses, de les quals 15 ho han fet individualment i 37 en forma d'unions temporals d'empreses, i aquestes 37 empreses s'han presentat agrupades en 7 unions temporals d'empreses. Per tant, en aquest moment tenim un total de 22 licitacions.

Miri: les bases, que s'han elaborat, doncs, per un equip tècnic, que –hi insisteixo– s'han fet conjuntament amb les empreses del sector, i s'han fet amb la Creu Roja i..., sí, s'ha fet, s'ha fet amb la Creu Roja... Escolti: s'ha fet amb la Creu Roja, amb la Creu Roja de Catalunya; nosaltres sempre hem mantingut els contactes amb la

Creu Roja de Catalunya, i la Creu Roja ha de definir què és el que vol fer amb el transport sanitari. Creu Roja ho ha de definir i, per tant, jo crec que ho ha definit des del moment en què s'ha presentat en aquest concurs –almenys, així m'ho han dit: que ells s'hi han presentat.

Home, i les bases del concurs són unes bases que, si vostè agafa les bases d'Andalusia, de l'Insalud o d'altres comunitats autònomes, són bases semblants, i, per tant, s'han fet inspirades en aquests altres concursos, que ja s'han fet prèviament, i té com a objectiu, aquest concurs, a banda de complir la llei –com li deia jo abans–, evidentment, d'incrementar la qualitat i de donar una millor resposta, que és el nostre –com li deia– principal objectiu.

Vostè les ha tornat a fer servir, és a dir, ha tornat a fer servir dades econòmiques. Jo li diria –i m'agradaria aclarir-ho, perquè jo crec que hi ha hagut molta desinformació– que, si utilitzem dades comparatives de la despesa per habitant en transport sanitari i en lliuraments per desplaçament, que, en aquest cas, podem ajuntar, doncs, miri: la despesa per habitant a Andalusia és de 1.656 pessetes i, a Catalunya, estem un pèl per sota: 1.517, tenint en compte que nosaltres tenim un model molt territorialitzat i molt equilibrat territorialment, i que també tenim àrees bàsiques més petites –per tant, hi ha més punts d'atenció continuada–, però està molt per sobre del que dedica l'Insalud al transport sanitari, que se situa en 1.293 pessetes, o el que es dedica, per exemple, al País Basc, que tenen més recursos que nosaltres, que hi dediquen 1.314 pessetes. I, si només analitzem el que dediquem al transport sanitari, deixant l'apartat dels lliuraments per desplaçament, que són els taxis, nosaltres dediquem 1.152 pessetes *versus* 1.126, que seria la nostra, i les 1.152 seria la despesa d'Andalusia.

Per tant, escolti: vostè ha posat damunt de la taula moltes preguntes. Jo, algunes, les he intentat respondre, però amb aquesta finalitat d'aportar informació a un concurs –qualsevol concurs, doncs, sempre és un moment, podríem dir-ne, en el qual es produeix un cert nerviosisme per a les empreses que han de licitar, que ni s'ha disminuït els recursos, hi ha una voluntat de fer les coses bé, hi ha una voluntat de millorar-ho i, en aquest sentit, doncs, sempre ens trobaran, és clar, disposats a treballar, conjuntament, en aquest sentit... Home, jo lamento, d'alguna manera, el to que vostè utilitzava quant a la pressió, perquè no és cert, però sí que hem volgut amb aquestes empreses amb què hem treballat conjuntament aquest concurs, doncs, deixar ben clar que ho estàvem fent conjuntament per infondre tranquil·litat als nostres ciutadans.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la creació i la reorganització dels departaments del Govern de la Generalitat (tram. 300-00072/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Consell Executiu sobre la creació i la reorganització dels departaments del Govern de la Generalitat. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable senyor Triadú, al qual em dirigeixo en aquesta interpелlació, en primer lloc, és de rigor que el felicitari per la seva presa de possessió del nou càrrec i per la seva estrena universal en aquesta interpелlació, encara que sigui una mica noctàmbula, ni que sigui per l'hora en què ens trobem.

Bé, assistim, des del 17 d'octubre, des de la data de les eleccions, a successives reorganitzacions i creacions de departaments –concretament, el Decret 297/99, de 25 de novembre–, miniremodelacions experimentades a partir de la sortida d'en Xavier Trias del Departament de Presidència; un fet que només s'explica per raons de càlcul partidari: el senyor Trias no hauria mai hagut de prendre possessió del seu càrrec. I fins i tot assistim, més recentment, a una intensa, per dir-ho d'alguna forma, «rumorologia» sobre futures remodelacions a partir del mes de març; com per exemple, la previsible creació d'una miniconselleria per al senyor Mas-Colell. Vostè em podrà dir d'entrada: «Escolti'm, aquesta és una atribució, una potestat del Govern i del president.» I jo li vull dir i constatar en primer lloc: la llei d'organització de la Generalitat, la Llei 13, obliga, en el seu article 9.3, el Govern a donar compte al Parlament de qualsevol remodelació, de qualsevol canvi en l'organització del Govern. I aquest és un mandat i un imperatiu legal que sembla..., i no només per ara, sinó que sembla, des de fa ja molts anys, que no va amb vostès; vostès prefereixen que ens n'assabentem, tot sovint, pel diari, que ens assabentem pel diari d'aquest tipus de notícies i no precisament pel *Diari Oficial*.

Vostès estan instal·lats en una certa inèrcia perillosa, perquè continua aquesta tendència, que nosaltres hem denunciat tot sovint, de menyspreu institucional pel Parlament, que té aquest menyspreu. Altres exemples, altres exemples: com, per exemple, que tenim, en la pràctica, de fet, a excepció d'aquest Ple que estem celebrant avui, un Parlament tancat a pany i forrellat fins al mes de març, quan vostès tinguin clar quin és el mapa polític resultant i, per tant, quina és la política d'aliances que Convergència i Unió tindrà a partir de les eleccions generals. Un altre exemple és que tenim un país sense pressupost. Se'm pot dir: «Home, tenim un pressupost prorrogat»; però vostè em pot dir amb quin pressupost, en aquests moments, està gestionant el recentment creat Departament d'Interior? Amb cap; en aquests moments, els crèdits i les obligacions que està contraient el Departament d'Interior ho està fent sense l'empara i sense la cobertura de cap pressupost.

Segona constatació. No es tracta que els diferents consellers i membres del Govern –i alguns ho han fet, i s'ha de reconèixer la celeritat i la deferència institucional–, vinguin aquí, al Parlament, a informar dels plans i objectius dels seus respectius departaments; que ja està bé, però no estem parlant d'això. Estem parlant de la visió de conjunt que ha de tenir un Govern, estem parlant de quins són els mètodes que vostès utilitzen per assolir els objectius d'economia de la despesa pública, de millora de l'eficàcia dels serveis, i això, òbviament, té unes directrius generals que no tenen res a veure amb els propòsits i objectius de cadascun dels departaments singularment considerats. Aquesta manca d'informació, aquesta manca de transparència, més enllà del que veu tothom, que és aquesta consolidació de posicions entre dos consellers del Govern –el senyor Duran, aquí present, i el senyor Mas, absent–, una consolidació de posicions en clau successòria, obeint càlculs i equilibris interns de la coalició governant, el que ens preocupa més és que hi afegeix unes bones dosis d'incertesa, de provisionalitat i, fins i tot, de paràlisi administrativa, que acompanya aquesta sensació que tenim, tot sovint, d'esgotament de la gestió, que vostès, en gestió, ja ho tenen pràcticament tot dit. I s'està en aquests moments –constatem–, en l'Administració, més pendent de futures remodelacions, s'està més pendent d'això, que no pas de començar a engegar la feina ben feta. Una paràlisi i un funcionament no prou eficient pel que fa a la gestió de la cosa pública, a què vostès contribueixen de forma molt clara quan, com veurem tot seguit, s'adopten mesures poc racionals, es compliquen extraordinàriament estructures d'organigrames i quan la Generalitat perd els avantatges de la dimensió com a gran Administració que és, precisament perquè complica l'organigrama i perquè els successius nivells jeràrquics difuminen les responsabilitats i àdhuc, fins i tot, anul·len la iniciativa personal.

El primer aspecte més preocupant d'aquesta manca de racionalitat, i fixi's que després del Programa ARA, després de successius acords de govern, l'any 96, per fer més racional i més efectiu el funcionament de l'Administració, és per exemple que el Govern s'incrementa amb un nou departament. I de moment, perquè ja ha entrat en aquesta cambra un projecte de llei que el que pretén és facultar el president, via reglamentària, per crear-ne de nous.

Recordi que l'any 96, conseller, la raó que es va adduir per fusionar Indústria amb Comerç, Consum i Turisme, i fins i tot quan es va arribar a plantejar seriosament, tot i que no es va consumir, la desaparició del Departament de Benestar Social –i això està a l'hemeroteca–, va ser l'estalvi de despesa, per una banda, i per l'altra l'intent –fracassat, com es veurà, per la modèstia de l'intent–, l'intent de dimensionar correctament l'Administració. I a més a més, no cal que parlem ara, perquè seria llarg, de l'èxit de la fusió. Perquè fins i tot vam haver d'esperar vint mesos per disposar de l'organigrama complet del Departament; dos anys perquè s'aprovesin les noves relacions de llocs de treballs; alguns pocs funcionaris van anar a Ensenyament per aplicar la LOGSE, i alguns pocs, també, funcionaris del Departament d'Ensenyament van anar a Governació per al desplaçament dels Mossos d'Esquadra. Poca cosa més.

No només ens preocupa el fet que s'hi afegeixi un nou departament, sinó que, a més a més, ens preocupa que se'n mantingui un de clar, que és el departament del qual vostè ostenta la titularitat, el Departament de la Presidència. No s'entén sinó per raons de tipus partidista, no s'entén que es mantingui aquest Departament. I fins i tot ja es parla que vostè –i això ho han dit els diaris d'aquests dies–, que vostè ha rebut un encàrrec molt explícit, de part del president de la Generalitat, de fer d'àrbitre del relleu a Convergència i Unió. El mateix Pujol, fins i tot, diu que li veu a vostè –i això és positiu per a vostè– dots d'autoritat necessàries per poder fer aquesta tasca. Nosaltres ens en felicitem, però, és clar, és una cosa diferent, quan tot seguit el senyor Pujol, l'endemà, diu: «Home», diu i reconeix que la tasca de coordinació impuls el Govern «en altres èpoques» –diu– «s'hauria pogut fer amb mecanismes de menor entitat.» Què està dient? Que ho podrien fer amb una direcció general? Que ho podrien fer amb una secretaria general d'un altre departament? És a dir, estem parlant, en aquest cas, de mecanismes, conselleries, estem parlant, òbviament, de persones. I té raó el senyor Pujol. Jo crec que té raó perquè, de tan prim, de tan aprimat com ha quedat la Presidència, el millor que podrien fer en aquests moments directament –i em sap greu, perquè tot just avui s'estrena en aquest Parlament– és amortitzar el seu Departament.

El Departament que ha perdut Relacions Exteriors, Relacions amb el Parlament, Funció Pública i, a més a més, per donar-hi una mica de gruix, perquè no sigui dit, vostès s'han hagut d'inventar una Direcció General de la Secretaria del Govern, per coordinar aquesta mena de governadors civils que són aquests delegats territorials que té el Govern. Han hagut d'inventar –de fet, ja existeix, però reformular– una Direcció General de Serveis, per encarregar-se del personal quan en tots els departaments tothom sap que això ho fa la Secretaria General. Però, és clar, com vostès tenen tantes secretaries generals en el Departament, ho hauran de fer a través d'una direcció general de nova creació. Vostès tenen una Direcció General d'Organització Administrativa, que això hauria d'anar, com en qualsevol govern, directament a Funció Pública. Ho hauria de tenir el senyor Duran sota les seves ordres. Retorna Joventut, també, a Presidència, per donar una mica de consistència a la cosa, després d'un rampant trànsit i periple pel Departament de Cultura. I la resta –i perdoni'm que ho digui així i amb el degut respecte–, la resta és morralla. La resta del que li queda a vostè és un institut pantalla –i amb perdó de la senyora Alemany–, com és l'Institut Català de la Dona, duplicitats com el Gabinet de Mitjans de Comunicació, perquè avui s'estrena, per cert, depenent del Departament d'Economia i Planificació, la nova oficina del portaveu –una duplictat que vostè haurà d'explicar–, una Direcció General futura d'Informació al Ciutadà, que fins ara era una subdirecció general, una Direcció General de Difusió, que no hem entès mai massa ben bé què fa –en aquests moments està fent una exposició sobre rutes turístiques i oferta gastronòmica. Doncs, expliqui'm vostè què fa el Consorci de Turisme de la Generalitat? Expliqui'm vostè que fan 108 funcionaris dedicats al turisme en aquests moments al Departament respectiu?

I ho deixo, de moment, aquí, senyor president, perquè se m'ha acabat el temps, almenys per a aquest torn.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per al torn de rèplica, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller de Presidència, senyor Joaquim Triadú.

El conseller de la Presidència (Sr. Joaquim Triadú i Vila-Abadal)

Honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció, que em permet d'estrenar-me en aquest Parlament. I aprofito, per tant, l'avinentesa de posar-me al servei dels diputats i les senyores diputades per a tot allò que pugui ser de menester.

Vostè m'ha preguntat sobre per què el Govern s'ha remodelat. I m'ha dit: «Escolti, no em contesti que els governs tenen dret a remodelar-se com vulguin.» Doncs, li he de contestar això: els governs tenen dret a remodelar-se com vulguin, no? Vostè m'ha dit, també, que «escolti, és que el decret o el reglament o la llei obliga el Govern a donar compte de les seves remodelacions». I és veritat, i s'ha de fer; el que passa és que aquest Govern s'ha remodelat després d'unes eleccions. Hi ha hagut un debat d'investidura, i després d'un debat d'investidura d'unes eleccions el normal és que es formi un govern, perquè és que, si no, estaríem en una situació de «agovern», cosa que, evidentment, no és desitjable. Per tant, en aquest cas concret, el que s'ha produït des del mes d'octubre fins avui, fins ara, és que s'ha produït el lògic debat d'investidura i la lògica, evidentment, constitució d'un nou govern. Quan hi ha un nou govern és quan hi ha uns nous objectius polítics per quatre anys, que és el moment de fer un plantejament nou i, per tant, el Govern de la Generalitat de Catalunya, i, en aquest cas, el seu president ja va advertir en aquest Parlament que volia redistribuir les competències dels seus departaments d'una manera diferent. I per tant, es va fer aquest decret, el decret de què vostè ha fet esment, a fi i efecte de dur a terme aquesta remodelació.

He de dir-li, també, i aquest matí el president també ho ha dit en la seva intervenció, que és voluntat del Govern de la Generalitat de crear un nou departament. En principi, en un proper ple de la cambra s'haurà de votar la proposta de crear, de treure la reserva legislativa o legal que impedeix a l'Executiu d'augmentar el nombre de departaments, a fi i efecte de poder crear el Departament d'Universitat, Recerca i Noves Tecnologies.

En relació amb la remodelació del Govern, permeti'm que li faci algunes consideracions. En primer lloc, ressaltar la creació del Departament d'Interior. Vostè n'ha fet esment. El Departament d'Interior té pressupost—té pressupost prorrogat— de l'any passat i, per tant, en aquest sentit no té cap dificultat pressupostària. I li diré per què hem creat un Departament d'Interior. Vostè sap que, des de l'any 94, la Junta de Seguretat Estat-Generalitat va fer un pas molt important, que va ser decidir la implementació del Cos dels Mossos d'Esquadra a tot el territori i la substitució dels cossos i forces de segu-

retat de l'Estat. Evidentment que no és el mateix un departament que porta només el tema de seguretat amb uns mossos d'esquadra que feien, com fa fins relativament poc, el servei d'escolta o el servei de protecció dels edificis o el servei de les presons, que també el van fer en una època, no és el mateix que faci això que un departament que ha de fer front, a més a més, a tot el que és el desplegament de la Policia arreu de Catalunya i, a més a més, si se'm permet afegir, tot el tema de trànsit. Aleshores, escolti, no és un problema de Catalunya, és un tema que a França, a l'Estat espanyol i a molts països es separa el que és l'activitat de policia i l'activitat d'interior del que és l'activitat d'administració pública o de relacions amb les administracions públiques. Es va prendre aquesta decisió i s'ha dut a terme endavant.

Altres aspectes; altres aspectes que hem portat a terme. Home, hem decidit crear—sí, sí...— el Departament de Governació i Relacions Institucionals. Aquest Departament és un departament que ve fonamentat precisament en la necessitat d'agrupar en un sol àmbit tot el que fa referència a les relacions amb les administracions públiques, de caràcter local, de caràcter internacional—les relacions internacionals són d'estat a estat, són de govern a govern; en aquest cas nostre no és, evidentment, d'estat a estat, sinó que és de govern a govern—, i també de relacions amb el Parlament. S'ha intentat buscar una certa coherència, no? De fet, les competències més importants que té el Departament de Governació i Relacions Institucionals són administració local i coordinació electoral, la presidència de la Comissió Mixta de Traspassos, l'impuls de l'acció exterior de la Generalitat, entenen com a tal les actuacions que realitzen els òrgans directius de línia en el seu departament, com també un organisme que té bàsicament una funció de relació internacional, com és l'Institut Català de la Mediterrània i d'Estudis i Cooperació; les relacions amb el Parlament, a fi i efecte que es centralitzi en un departament tota la tasca de seguiment de l'activitat legislativa i de l'activitat parlamentària, que a petició d'aquest mateix Parlament es vol veure incrementada i es vol veure potenciada i, per tant, requereix, en tot cas, d'una atenció prioritària; i per últim—ja ho he dit abans, també— l'objectiu del Departament de Governació i Relacions Institucionals és tot el tema referit a administració i funció pública, a fi i efecte de donar-hi una activitat conjunta.

Per últim, també ha semblat oportú integrar dins d'aquest Departament de Governació l'Institut d'Estudis Autònomic i l'Escola d'Administració Pública, que també analitza i estudia aspectes relacionats amb el funcionament de les administracions. I tan aviat com sigui possible, perquè també hi ha una proposta en aquest sentit que ha entrat en el Parlament, es pugui modificar l'adscripció del Gabinet Jurídic Central i la Comissió Jurídica Assessora, que també passarien a estar en el Departament de Governació.

En tercer lloc—he parlat d'Interior, he parlat de Governació...; intento fer-ho el més sintèticament perquè el temps és curt—, em referiré al Departament d'Economia, Finances i Planificació. El més significatiu d'aquest Departament és que s'ha creat la Secretaria de

Planificació Econòmica, que, sota la dependència del seu titular, té per missió executar les funcions de caràcter interdepartamental que tenen una clara activitat econòmica. Vostè s'ha preguntat, o vostè ens ha preguntat: «Sí, sí, vostès fan molts canvis, canvien les coses, canvien de lloc els organismes però, escolti, vostès s'haurien de preocupar també d'una millor gestió pressupostària i d'un cert estalvi de costos.» Escolti, l'activitat de la Secretaria General de Planificació Econòmica és precisament buscar aquells aspectes que permetin unificar criteris i que permetin estalviar costos, no? Fa també, evidentment, aquesta Secretaria General, al marge del tema de sinergies i revertiment de costos del funcionament de l'Administració, fa també altres tipus de funcions, com pot ser el seguiment preferent de l'evolució de la situació econòmica a Catalunya, a Espanya i als membres de la Unió Europea. Per tant, es crea aquesta Secretaria de Planificació Econòmica que té una pota, que és la Direcció General de Planificació Operativa, i una altra pota, que és la Direcció General de Programació Econòmica.

Per últim, el Departament de la Presidència. Miri, el Departament de la Presidència té com a funció bàsica el suport i l'assistència al mateix president i l'impuls i la coordinació de les actuacions del Govern. Evidentment que es pot discutir si això requereix o no requereix una dimensió o una altra. En tot cas, jo li puc dir que he treballat durant bastants anys en el Departament de Presidència, concretament cinc anys, i la funció més important que té a fer és precisament aquesta: coordinar l'acció del Govern, impulsar l'acció del Govern i donar suport a l'activitat del president. Evidentment que Presidència, a més a més, també té unes actuacions sectorials. Vostè ho ha dit. Algunes..., «algunes» no he sentit si ho deia, però una d'elles és a més un tema que avui ha estat objecte de tractament en aquest Parlament, com és el tema de ràdio i televisió; és un dels temes importants que té el Departament de Presidència. Altres departaments, que jo no considero morralla, és l'Institut Català de la Dona, que serveix des de fa molts i molts anys i fa una tasca molt eficaç i molt eficient en la matèria de lluitar per la igualtat home-dona en tots els àmbits de l'activitat social i de l'activitat política i de l'activitat humana –i per tant, per mi no és morralla. La Direcció General de Joventut també s'ha incorporat a Presidència, que ja hi havia estat abans. Segurament es va considerar oportú en el seu moment que podia fer una tasca juntament amb el Departament de Cultura, i ara hem opinat el contrari i s'ha passat cap a Joventut. També és un acord que es va prendre en el seu moment amb el Partit Popular en el debat d'investidura.

Evidentment, què vull dir amb això? Que reconec que, òbviament, les administracions públiques, doncs, alguna vegada, poden rectificar. Si «rectificar» vol dir intentar trobar la millor solució, doncs, benvingudes siguin les rectificacions, sempre que tinguin una explicació clara. I aquesta rectificació, si és que se'm permet dir-ne rectificació, doncs, va ser objecte d'una proposta del Partit Popular. En d'altres supòsits, la ubicació de polítiques sectorials sota l'òrbita directiva del Departament de Presidència ha obeït al caràcter creixent d'aquestes o al reforç decidit de la seva projecció política.

He dit abans que crearem un departament d'universitats i de recerca, i de noves tecnologies. Inicialment, això de les noves tecnologies i el Comissionat per a la Societat de la Informació va estar a Presidència. De vegades, Presidència fa de motor per tirar endavant projectes, per tirar endavant iniciatives que, després, per elles mateixes, o per la seva pròpia inèrcia, creixen suficientment per poder tenir un àmbit polític específic de tractament, no? És el cas, en aquest cas, del Comissionat per a la Societat de la informació, que vindrà a formar part del nou departament.

En conseqüència, es pot dir que el manteniment del Departament de la Presidència en cap cas no depèn de les més o menys competències que pugui tenir, sinó de la importància política que té el Departament de la Presidència, que és o jo intentaré que sigui el punt de trobada de totes les actuacions de l'Administració, el punt de trobada de totes les polítiques sectorials que, en un moment determinat, han de confluïr en una certa política coherent i en una política que pugui ser, podríem dir-ne, lògica, d'acord amb l'actuació del programa de govern que ens hem marcat.

El vicepresident primer

Senyor conseller, ha exhaurit vostè el seu temps. Té encara el torn de rèplica.

El conseller de la Presidència

Doncs, aprofitaré la rèplica.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, jo ja li he dit, d'entrada, que el Govern té la potestat –i el president, quan vulgui– de crear, de reestructurar el Govern... Escolti'm, jo, l'únic que li he retret –i ho he fet cordialment, espero– és que el Govern no n'informa i que hi ha un mandat i un imperatiu a la llei que no s'ha complert mai, i vostè m'haurà de reconèixer –fins i tot, m'ho ha agraït– que hagi hagut de ser una iniciativa partidària del nostre Grup el que li hagi donat la possibilitat de parlar aquí i explicar-se en nom del Govern. Per tant, això... (*Veus de fons.*) Bé, doncs, potser, ho he malinterpretat, però realment és això el que li he volgut dir jo en el preàmbul de la meva intervenció.

Escolti'm, crearà un nou Departament per al senyor Mas-Collell. Una cosa que ja sabíem. Doncs, escolti'm, el panorama encara serà més magre. Perquè, de fet, tot el tema de recerca i innovació tecnològica i tot el tema d'universitats quedarà molt desdibuixat i, evidentment, tot això que està ara en el seu Departament haurà d'anar a parar a aquest nou Departament; per tant, escolti'm, nosaltres no qüestionem, fins i tot, que pugui existir aquest microdepartament. I fins i tot, no qüestionem que hi hagi un Departament d'Interior, no ens equivo-

quem: nosaltres estem d'acord amb la seva configuració. Ho hem reclamat en el nostre programa electoral. I no estem pas en desacord amb el Departament de Governació i Relacions Institucionals i, fins i tot, en les primeres fases endegades per aquest Departament. Amb el que no estem d'acord –i no és res de personal– és, precisament, amb el Departament de Presidència, jo l'hi he dit molt clar. Per tant, no ho barregi parlant d'altres departaments: amb el que no estem d'acord –insisteixo– és amb la subsistència del Departament que vostè en aquests moments dirigeix.

Com tampoc del Departament de Benestar Social. I aquest és un tema clàssic que el conseller Comas ho sap, precisament, que ho hem plantejat més d'una vegada, el Departament de Benestar Social, avui dia, dotze anys més tard de la seva creació: a l'espera dels cent dies de gràcies que li hem concedit a la nova consellera, és un enorme cul de sac partidista, encara. És a dir, és un Departament on caben tot tipus d'activitats i programes no prioritaris socialment o bé residenciables en altres àmbits del Govern. Té competències –i vostè ho sap– que se «solapen» en aquests moments, com a resultat de la particular concepció d'aquest Departament en origen, en departaments com Ensenyament, com Treball, com Sanitat i, fins i tot, Política Territorial i Obres Públiques. Què hi fa l'ensenyament d'adults encara a Benestar Social? Adigsa, amb aquesta reestructuració al Govern, passa a Política Territorial, però, en canvi, Benestar Social encara es queda el servei d'adquisicions. És bastant eloqüent. Inserció laboral de les persones discapacitades, a cavall entre Treball i Benestar Social. Sempre. I això el senyor Comas ho sap i n'és testimoni. Atenció precoç, entre les xarxes de serveis d'atenció precoç i els CAPIP per una altra banda.

Podem parlar de la rendibilitat social d'aquest Departament. I no s'estranyi que parlem encara, a hores d'ara, de clientelisme, d'agitació, de propaganda, perquè, encara que sigui una repetició o sigui una frase feta i un aforisme que en aquesta cambra s'ha repetit moltes vegades, doncs, escolti'm, vostè m'haurà d'explicar què hi fa Acció Cívica sota l'aparença de fomentar l'esperit cívic o determinats valors, quan aquests són objectius que es poden perfectament assolir i cobrir a través del Departament d'Ensenyament o d'altres àmbits formatius del Govern. Què vol dir, Acció Cívica? Doncs, vol dir això: oficines de Benestar Social, un instrument molt hàbil de penetració, en aquest cas, en determinats àmbits i determinats barris. Vol dir programes com «Arrela't a Catalunya», festa de l'arbre. Jo sempre he dit en broma i el senyor Comas bé ho sap, que aquest arbre deu ser l'arbre del logotip de Convergència Democràtica de Catalunya, perquè sinó no sé quin arbre és aquest que hem de comentar. Almenys, el 20% del Departament de Benestar Social ha estat pensat per fer clientelisme. Per això nosaltres hem proposat i ho proposarem en la futura moció subsegüent a aquesta interpellació la fusió entre Benestar Social i Treball per fer compatible el conjunt de polítiques actives i passives, que són les que generen riquesa, ocupació i benestar social.

I, finalment, acabo amb una situació que crec que ha quedat molt mal lligada en aquest darrer decret de remodelació al Govern: és la supressió de la Direcció General de Medi Natural i la redistribució d'algunes competències i atribucions d'aquesta Direcció General i del seu personal entre el Departament d'Interior, de nova creació, i el de Medi Ambient. I creiem que és un error i que cal estudiar-ho. Jo l'emplaço des d'ara a fer-ho. Per una banda, vostès divideixen la part pensant, que va a Medi Ambient, i per altra la part purament executora, és a dir, enginyers forestals, agents rurals, guaites d'estiu, els grups Sierra, que van a parar, en aquest cas, al Departament d'Interior.

Aquesta reestructuració, i no dubtem que ben intencionada en aquest punt –eh?, conseller–, està pensada i ben pensada, segurament, per reforçar la prevenció i extinció d'incendis i la coordinació amb el Cos de Bombers, que depèn, en aquest cas, del Departament d'Interior, però deixa sense cap tipus de personal ni mitjans materials la protecció de fauna i flora, i ens consta que el conseller de Medi Ambient ja els ha reclamat una revisió d'aquest punt. Tots els països tenen un cos d'agents rurals amb una sola adscripció orgànica. Entenem que la...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Acabo ja, senyor president.

...que la millor solució, òbviament, passa com fa l'Icorna a nivell estatal, com fan la pràctica totalitat de comunitats autònomes, perquè depengui, en aquest cas, del Departament d'Interior, i la solució no passa per dividir, sinó per fomentar els protocols de relació entre Interior i altres departaments com el de Medi Ambient.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència, honorable senyor Joaquim Triadú.

El conseller de la Presidència

Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré en aquest segon torn en l'ús de la paraula sintetitzar en breus flaixos la resposta a algunes de les argumentacions de l'il·lustre diputat senyor Ridao, i també fer algunes aportacions noves, no? Intentaré fer-ho en flaixos perquè em disculparan la meua «novatada» d'intervenció i, per tant, no tenia ben calculats els temps, no?

Agents rurals. La supressió de la Direcció General de Medi Natural, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com ja els ha dit el diputat, però jo els ho recordo, aquesta Direcció General s'ha transferit una part al Departament d'Interior mitjançant l'adscripció al Servei d'Agents Rurals. Com a conseqüència d'aquesta deci-

sió, es va creure oportú i ajustat que calia integrar en un sol departament, el d'Interior, totes aquelles polítiques que fessin referència a protecció i..., més que a protecció, a extinció d'incendis, no? I per tant, es va creure necessari incrementar, en aquest sentit, la dotació d'Interior amb els agents rurals i, en canvi, passar tot el tema de política de prevenció de boscos, de prevenció i de política de foment dels boscos, al Departament de Medi Ambient. I és en aquest sentit que el de Medi Ambient ha agrupat tot el que era abans o estava repartit abans entre Medi Ambient i Agricultura. Per tant, aquesta és la idea, aquesta és la voluntat. Extinció d'incendis, Interior; protecció, política forestal, doncs, Medi Ambient.

El tema d'Adigsa. El tema d'Adigsa és un cas clar d'intentar posar a sota l'òrbita d'Obres Públiques el que és, evidentment, la construcció d'habitatge públic, no?

En el tema de Benestar Social, permeti'm que no m'hi allargui massa, perquè la meua opinió és que fa una funció bàsica en les polítiques de defensa de l'estat del benestar i, a més a més, també en un tema que és prou important i prou motiu de debat aquests dies com és tota la política d'integració pel que fa referència al món de la immigració. Els discursos o les opinions sobre clientelisme, sobre propagandisme, etcètera, etcètera, com vostè pot comprendre, jo no els comparteixo i, per tant, no hi entraré.

Presidència. És el que el té a vostè obsessionat, no? Miri, el Departament de Presidència existeix des que es va restituir la Generalitat provisional, eh? El va restituir el president Tarradellas quan va tornar de l'exili i ha durat, aquest Departament, fins als nostres dies. El Departament de Presidència ha tingut conseller de Presidència i ha tingut èpoques que no ha tingut conseller de Presidència. Fa quatre anys, el president de la Generalitat va optar per dotar el Departament d'una figura del conseller i l'experiència ha demostrat –o hauria demostrat a ell, en tot cas– que aquest conseller ocupa un espai que creu important o necessari per coordinar l'acció del Govern. Escolti, i si vol que li faci una confiança, m'ha semblat un gran encert mantenir el conseller de Presidència, no?, però, vull dir, és una decisió que ha pres el president i, evidentment, no només la comparteixo, sinó que, home, no arribaré als nivells del Miquel, però la podria, fins i tot, arribar a aplaudir, no?

El tema d'exterior i per què està a Governació. Jo li faré la pregunta al revés. Imagini's vostè si tenint en el Govern el senyor Duran Lleida no tingués la competència d'exterior, que és una persona que té una experiència i té un prestigi, en aquest terreny, molt important. Per tant, escolti, Governació, que és el departament que he dit abans, vol concentrar tota la política que fa referència a la regió administracions públiques, siguin d'aquí o siguin d'afora, i, a més a més, s'ha donat la circumstància que el conseller que ocupa aquesta Conselleria és el senyor Duran Lleida, doncs, escolti, oli en un llum, que diem, no? És una persona que té un especial coneixement en matèria de política exterior, no?

El tema del Duran-Mas, Mas-Duran, tota aquesta polèmica que, bé, tenim amanida. Escolti, ni el senyor Duran..., ni el conseller Mas ni el conseller Duran no necessiten tenir més o menys competències per tenir re-

levància política o demostrar la seva vàlua o capacitat política. Molts governs voldrien tenir gent com ells en el seu govern i, per tant, dubto que la discussió Mas-Duran o Duran-Mas que els diaris o les tertúlies radiofòniques tenen interès, doncs, a anar fomentant, tingui res a veure en les competències dels seus departaments. En tot cas, si se'ls ha de jutjar per alguna cosa és per la feina que fan, no per les competències que tenen, no? Per la feina que fan.

Seguint amb aquesta línia argumental –i jo vaig dir-ho un altre dia en una entrevista que em van fer així a peu de presa de possessió–, jo sóc l'àrbitre del Govern. No, no, jo no sóc l'àrbitre del Govern. Jo sóc un membre més de l'equip de Convergència i Unió i del Govern de Convergència i Unió, que intentarem guanyar la setena lliga d'aquí a quatre anys, però jo sóc un membre més de l'equip i els colors que defenso no són els negres de l'àrbitre, sinó els colors, doncs, de Convergència i Unió. I per tant, qualsevol incidència que es vulgui fer en aquest terreny, doncs, toparan sempre amb la mateixa resposta. Ja ho dic ara; vull dir, que quedi clar; ja no ho repetiré més, no?

Un altre tema d'aquests estrells: la successió. Escolti, la successió que a mi em preocupa, sap quina és? La que jo he fet o que jo he produït amb en Trias. Aquesta és la que em preocupa a mi, de successió, no? Perquè, és clar, és la que em preocupa i la que m'ocupa, en tot cas, no? Primer perquè –i ara ho dic seriosament– el que trobarà el Xavier Trias seré jo també, eh? I el trobaré a faltar molt. Perquè he treballat amb ell durant quatre anys, perquè tant políticament com professionalment n'he après molt d'ell, perquè és un molt bon mestre i, a més a més, perquè, potser aquí pot quedar cursi de dir-ho, però en quatre anys he fet un amic. I evidentment, que no el perdre en el sentit que no el deixaré de veure, però sí que quan tens un amic que, a més a més, és un bon professional i és un bon mestre al costat, doncs, evidentment, el trobaré a faltar i, per tant, doncs, intentaré fer-ho tan bé com pugui. Però la successió que m'ocupa i que em preocupa és bàsicament aquesta.

El vicepresident primer

Senyor conseller ha exhaurit en bastant el seu temps i ho lamento, però...

El conseller de la Presidència

Jo també ho lamento perquè tenia més coses a dir, però, en tot cas, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Senyores i senyors diputats, amb aquest punt hem exhaurit totes les interpellacions previstes en l'ordre del dia d'avui; per tant, se suspèn ara mateix la sessió i es reprendrà... Senyora Alemany, em sembla que ja estem en el punt de suspendre la sessió.

Se suspèn ara la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre.

Notes de rectificació

Al DSPC-P núm. 7, del 22 de desembre de 1999, a la pàgina 4, després de la vuitena línia, cal afegir:

«El president fa avinent que els portaveus dels grups parlamentaris proposen que sigui tres el nombre de diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats les proposicions de llei que són objecte dels punts novè, desè i onzè de l'ordre del dia, la qual cosa s'aprova per assentiment.»

Al DSPC-P núm. 7, del 22 de desembre de 1999, a la pàgina 4, vint-i-quatrena línia:

On diu: «(tram. 271-00003/06)» ha de dir: «(tram. 271-00010/05)».

Al DSPC-P núm. 7, del 22 de desembre de 1999, a la pàgina 22, segona columna, vint-i-setena línia:

On diu: «(tram. 271-00003/06)» ha de dir: «(tram. 271-00010/05)».